

Giới thiệu Môn Chủ Đùa Phi

Môn Chủ Đùa Phi của tác giả Lam Cầm là câu chuyện xoay quanh hai người bạn họ từ khi nàng xuất hiện trước mặt hắn và vá lại những tổn thương từ thuở nhỏ của vị môn chủ kia...

Hắn đã là một người giàu có từ nhỏ, mọi thứ đều trong tay ngay từ lúc ấy trừ tình yêu thương của mọi người. Một cuộc sống cô đơn bắt đầu từ đó đã làm cho hắn trở nên bảo thủ và đa nghi, âm dương lẫn lộn. Đây cũng chính là lúc mà nàng xuất hiện, hiểu rõ những gì mà hắn đã trải qua...

Cứ nghĩ hắn là một kẻ tội nghiệp nên nàng mới tiến tới với hắn để vá lại những tổn thương trong người hắn. Nhưng không ngờ sau đó nàng lại như một món đồ chơi để hắn chơi đùa !!

Bạn đang đọc truyện *Môn Chủ Đùa Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Mở đầu

Kẻ lừa đảo. Hắn rõ ràng là một tên lùong gạt.

Không phải hắn nói, sau khi nàng gả cho hắn, hắn liền thu nạp nàng làm đồ đệ, dạy nàng y thuật được lý à? Vì có gì mà nàng đã gả cho hắn, cuộc hôn nhân này còn được Hoàng đế đệ đệ của hắn chủ hôn, vậy hắn vì cái gì mà không chịu dạy nàng y thuật?

Thôi, không mong chờ hắn, nàng nghĩ chính mình học tập tinh thần của Thần Nông Thị thì tốt hơn, tự mình nếm bách thảo, tự mình thử xem được liệu.

Tuy nói là trong ngoài cung Cửu Hoa có rất nhiều kỳ trân dị thảo, nhưng mà chỉ cần một ngày thử mười loại được thảo, nàng sợ gì thử không xong?

"Oa. . . . . Đây là cái gì?" Hoa Nhan Hi nhìn cây hoa cỏ trong tay mình. "Ngọt ngọt, thơm thơm, tốt, tốt ăn. . . . . Này có công hiệu gì nhỉ?"

"Thử một gốc cây hình như không có cảm giác gì nha. . . . ." Thử tới mười loại kia chắc sẽ có cảm giác? Nhớ đi nhớ lại, vì thế Hoa Nhan Hi chậm rãi nuốt vào mười loại hoa cỏ.

"Kỳ quái, vì cái gì ngứa, ngứa nóng. . . . ." Qua một lúc lâu sau, Hoa Nhan Hi bắt đầu có cảm giác không thích hợp.

Không chỉ có nóng ngứa, mà còn có cảm giác nóng ngứa ở địa phương - nơi không nên có cảm giác này. . . . . Làm sao bây giờ? Nàng phải làm sao bây giờ?

"Thiếu Khanh. . . . ." Nàng nóng quá ngã xuống hoa cỏ cây cối, cảm thấy thân thể càng lúc càng nóng, càng lúc càng nóng, cảm giác tê ngứa khó nhịn cơ hồ muốn nuốt hết nàng. "Thiếu Khanh. . . . ."

Nàng muốn hắn. . . . . Rất muốn. . . . . Không chỉ muốn người của hắn, còn muốn thân hình vĩ ngọc của hắn, muốn tình cảm mãnh liệt cuồng dã của hắn. . . . . Nàng muốn hắn. . . . .

Trời ạ, nàng đang suy nghĩ cái gì vậy? Bình thường, nàng không bao giờ chủ động như thế này, vì cái gì mà hiện tại thân thể nàng lại ngứa đến mức khó chịu như vậy, nếu như không có hắn thì không có cách nào đình chỉ toàn bộ những cảm giác này?

"Ta nghe như có người gọi ta?" Hoa Thiếu Khanh môi xao động mỉm cười, nhìn nàng đã tê liệt ngã xuống hoa cỏ, đến gần nhìn hoa cỏ trên mặt đất bị nàng nhỏ, lại nhìn về mặt mặt hồng hào của nàng, tà tà héch mảy lên, "Nàng ăn Kim Ngân Hợp Hoan thảo?"

"Cái gì Kim Ngân Hợp Hoan thảo?" Hoa Nhan Hi từ đầu cũng không biết hắn đang nói cái gì, như con thú con hươu dưới thân hắn bò đến. "Thiếu Khanh, ta rất nhớ chàng. . . . ." Nàng hai gò má đỏ bừng, không tự giác ở bên chân hắn cọ xát, giống như là cầu xin yêu thương của hắn.

"Quả nhiên là nàng ăn Kim Ngân Hợp Hoan thảo. Tới đây, nói cho ta biết, nàng đã ăn bao nhiêu?" Hoa Thiếu Khanh nhìn đáng vẻ nàng choáng quảng vui sướng, biết nàng chắc là đã ăn không ít Kim Ngân Hợp Hoan thảo.

"Mười khóa. . . . . Ta rất ngứa. . . . . Rất ngứa. . . . ." Hoa Nhan Hi kéo hắn đang đứng thẳng ngồi xuống, thân thể mềm mại bắt đầu tiến đến trên người hắn mà xát, muốn trừ đi một chút khô nóng.

Hoa Thiếu Khanh mỉm cười, mặc cho nàng muốn làm gì thì làm. "Nàng ăn mười khóa Kim Ngân Hợp Hoan thảo?" Lần này có thể có chuyện vui để coi rồi.

"Như thế nào? Chàng đang tiếc hoa cỏ của chàng sao? Ai bảo chàng không dạy người ta, người ta đành phải học tập tinh thần của Thần Nông Thị tới

đây nếm bách thảo. Ta nếm một gốc cây cảm thấy dễ ăn, đương nhiên là muốn nếm thêm mấy khóa. . . . . Trời, rất ngứa. . . . . Nóng quá. . . . ." Hoa Nhan Hi khó có thể khắc chế được bản thân, nằng bắt đầu thoát y phục của chính mình."Nóng quá. . . . . Vì cái gì mà ta lại nóng như vậy?"

"Nàng xác định là nàng học Thần Nông Thị nếm bách thảo? Ta lại nghĩ là nàng rất muốn cùng ta làm chuyện kia ." Hoa Thiếu Khanh cười quỷ dị, yên lặng nhìn tay chân nàng luống cuống cởi y phục của chính mình .

"Ta nào có nghĩ muốn làm chuyện kia với chàng. . . . ." Hoa Nhan Hi khẩu thị tâm phi, lột sạch y phục của chính mình xong! Bắt đầu bút lên quần áo của hắn."A?" Nàng nhìn bản tay của chính mình, như là khó tin được chính mình sẽ làm ra những hành động như thế này, nhưng mà lại khó có thể khống chế tiếp tục cởi quần áo của hắn.

"Nàng đương nhiên là muốn cùng ta làm chuyện kia, nếu không tại sao nàng ăn nhiều Kim Ngân Hợp Hoan thảo làm cái gì? Kim Ngân Hợp Hoan thảo đúng là tính được rất mạnh, ăn xong sẽ tê dại lại ngứa, nếu muốn trừ bỏ thì ngoài giao hoan ra không còn biện pháp khác. . . . . Nàng nói, nàng không muốn làm chuyện kia, vậy nàng muốn làm cái gì?"

"Ta mới. . . . . A. . . . . Ta mới không có. . . . . Ta rõ ràng. . . . . Chính là vì muốn nếm bách thảo. . . . . Ai ngờ lại nếm trúng cái gì hợp hoan thảo. . . . ."

"Hi hi, nàng đừng gạt ta. Nàng lại nói dối, ta cần phải phạt nàng." Hoa Thiếu Khanh khỏe môi xuất hiện mỉm cười tà ác.

Kim Ngân Hợp Hoan thảo cùng những tình dược khác đích thị không giống nhau, nó làm cho người ta đạt đến thời điểm dục hỏa đốt người, thần trí vẫn là tỉnh táo, mà lý trí cùng ái dục quần giao kết quả làm cho nàng e lệ không chịu nổi. Mà hắn đem nhất cử nhất động của nàng đều nắm giữ ở trong tay. . . .

Thần Nông Thị

Hơn 5 nghìn năm trước, Thần Nông Thị là thủ lĩnh của bộ tộc họ Khương. Là thủ lĩnh bộ tộc, nhưng ông vẫn cùng với bà con trong bộ tộc làm lụng công việc đồng áng. Trong thực tiễn lao động, ông phát minh ra chiếc bừa - một công cụ nông nghiệp sớm nhất ở Trung Quốc, qua đó xúc tiến mạnh mẽ nền nông nghiệp phát triển, mọi người tôn thờ ông là Thần Nông Thị vì có công trong nông nghiệp.

Thời kỳ của Thần Nông Thị là thời kỳ đầu của Công xã thị tộc Phụ hệ, lúc đó không có bóc lột áp bức, mọi người chung sống đùm bọc thương yêu. Sử sách ghi lại, khi Thần Nông Thị tại vị, đàn ông làm ruộng ở ngoài, đàn bà ở nhà dệt vải, không có nhà tù và hình phạt, không cần có quân đội, cảnh sát.

Thần Nông Thị còn là chuyên gia Y dược sớm nhất của Trung Quốc. Truyền thuyết kể rằng khi trông thấy người dân bị bệnh tật hành hạ, Thần Nông Thị rất đau lòng. Ông nảy sinh ý tưởng ngũ cốc có thể nuôi sống con người thì cỏ cây biết đâu có thể chữa bệnh cho người. Truyền thuyết kể rằng, Thần Nông Thị lên núi xuống biển tìm các loại thuốc cỏ, để biết được đặc tính thuốc của chúng, ông đã nếm thử và thường bị ngộ độc, thậm chí một ngày bị ngộ độc tới hơn 70 lần. Ông đã biên soạn cuốn sách “Thần Nông bách thảo” ghi lại các bài thuốc điều trị các loại bệnh tật.

Thần Nông Thị còn là một nhà toán học tính lịch thiên văn, ông đã biến nhiều chuyện thành 64 quái, gọi là “Qui tạng”, không những dùng để ghi lại sự việc mà còn dùng để bói toán. Ngoài ra, ông còn nhận thấy nhiều thứ mọi người cần lại không sản xuất được trong khi những thứ không cần phải dư dôi, đời sống không thuận tiện, ông bèn bảo mọi người mang những đồ vật đó đến tập trung tại một nơi để trao đổi, từ đó mới hình thành chợ sớm nhất ở Trung Quốc.

Để mọi người vui chơi giải trí sau những giờ lao động vất vả, Thần Nông Thị còn chế tạo ra đàn cầm 5 dây, loại đàn này phát ra âm thanh như tiếng chim hót, sau này con trai ông chế tác một loại nhạc cụ gọi là “Chung” và sáng tác nhiều ca khúc, những nhạc cụ này được lưu truyền trong các đời sau.

Thần Nông Thị tại vị 140 năm, sau đó bị Hoàng Đế thay thế, sau khi chết Thần Nông Thị được chôn ở Trường Sa tỉnh Hồ Nam, ngày nay vẫn còn mộ của ông, thế nhưng mọi người gọi mộ ông là Lăng Viêm Đế.

Giữa sa mạc cát vàng cuộn cuộn, có mấy tên sai sử mặt nhăn nhó nhìn nhau.

"Vì sao chúng ta lại ở chỗ này? Hoa Nhan Hi nhà nàng rốt cuộc ở nơi nào?" Sai sử vừa đi vừa nhủ mày, nghi hoặc.

"Ta cũng không biết." Sai sử kia nhún nhún vai, đồng dạng là vẻ mặt mờ mịt.

"Bây giờ chúng ta phải làm sao bây giờ? Hoàng thượng còn chờ chúng ta đưa Hoa Nhan Hi trở về." Sai sử thứ ba biểu tình cũng không tốt hơn bao nhiêu."Tiếp tục tìm. . . . ." Sai sử bốn phát ra rên rỉ một cách vô lực.

"Tiếp tục tìm? Nhưng chúng ta đã tìm từ nơi Băng Thiên Tuyết Địa đến chỗ Liệt Nhật lên cao, nhanh đến mức nóng chết rồi mà vẫn còn chưa tìm đến nhà của Hoa Nhan Hi. . . . ." Sai sử năm đã bị phơi nắng quá lâu ngay cả mồ hôi cũng không lưu lại được nữa.

"Hoa Nhan Hi ở tại Sơn Minh thủy tú, là nơi chim hót hoa thơm, chúng ta còn chưa tìm đến Sơn Minh thủy tú, chim hót hoa thơm, đương nhiên tìm không thấy. . . . ." Sai sử sáu uể oải vừa nói vừa liếc mắt nhìn sai sử năm.

"Vậy người biết Sơn Minh thủy tú - chỗ chim hót hoa thơm kia rốt cuộc ở chỗ nào sao?" Sai sử năm rốt cục có một tia hi vọng, hỏi sai sử sáu.

"Ta. . . . . Không biết." Sai sử thứ nhất giang tay, gục đầu xuống.

"A, ta biết, là ở Nam Phương!" Sai sử thét chói tai nhất định là sai sử bảy, bất quá vẻ hưng phấn của mọi người chẳng bao lâu sau cũng biến mất, nghi

hoặc nhìn những sai sử khác, "Đúng là Nam Phương, nhưng rốt cuộc là ở phương nào?"

Vì thế, tại giữa sa mạc cát vàng cuộn cuộn, mấy người nhận biết phương hướng hiển nhiên không biết phải đi như thế nào, lần thứ hai lại đưa mắt nhìn nhau xấu hổ . . . . .

"Y phục này sao xấu thế, ta không cần!" Hoa Nhan Xảo phẫn nộ gào thét, đem y phục trong tay ném xuống đất.

"Muội muội, làm sao vậy?" Hoa Nhan Hi bên môi tươi cười đẹp ngọt ngào mà mang chút buồn bực, tiến bước vào khuê phòng của muội muội khác mẹ.

"Các nàng giúp ta làm y phục thật sự rất xấu, mặc trên thân ta thật sự là không tốt một chút nào cả. . . . . Ta không cần!" Hoa Nhan Xảo oán hận nói.

"Thật sao?" Hoa Nhan Hi nhẹ nhàng cầm y phục dưới đất lên. "Ta thấy y phục này rất xinh đẹp mà."

"Nào có đẹp được như tỷ làm?" Hoa Nhan Xảo đột nhiên nhiệt tình ôm bả vai Hoa Nhan Hi, "Nhan Hi, xin tỷ tỷ may cho muội một bộ y phục có được hay không? Muội chỉ thích mặc y phục do tỷ làm, chỉ có tỷ làm là xinh đẹp nhất."

"Được." Hoa Nhan Hi không suy xét gật đầu, mỉm cười đáp ứng. "Chỉ cần muội thích là được."

"Muội chỉ thích y phục tỷ làm, chỉ thích ăn đồ tỷ nấu, chỉ thích tỷ giúp muội dọn dẹp phòng." Hoa Nhan Xảo vô cùng thân thiết ôm Hoa Nhan Hi, trong con ngươi ánh lên tia ác độc âm hiểm. "Mà tỷ lại bị tuyển chọn vào cung, gả cho Hoàng thượng rồi."

"Nhan Xảo." Chỉ lớn hơn nàng một tuổi, Hoa Nhan Hi mỉm cười vuốt ve sợi tóc muội muội. "Hiện tại, tỷ đã trở về giúp muội may y phục, muội đừng nghĩ đông nghĩ tây nữa. Tỷ vĩnh viễn đều là tỷ tỷ của muội."

"Tỷ nghĩ muội là người như thế nào, sao muội có thể không nghĩ đông nghĩ tây đây!" Hoa Nhan Xảo giả ý dẫu môi nói, "Người ta chỉ là không muốn rời khỏi tỷ! Tỷ xem, muội mời người khác may y phục, bọn họ đều không làm tốt như tỷ. . . . . Về sau tỷ vào cung rồi, nhất định tỷ sẽ bề bộn nhiều việc, đến lúc đó không còn để ý tới muội nữa rồi."

"Hoàng thượng có thể thích ta hay không, đều đó ta còn không biết! Đến lúc đó, nếu ta có thời gian nhất định mỗi ngày đều làm y phục cho muội, chỉ sợ là phiền chết muội thôi? Hoa Nhan Hi nhìn muội muội mỉm cười. "Không nên náo loạn nữa. Ta đi về làm y phục cho muội nha?"

"Được." Hoa Nhan Xảo uất ức lại không cam lòng gật gật đầu.

Đưa Hoa Nhan Hi ra ngoài, bên môi nàng lập tức lộ ra nụ cười đắc ý, tiếp đó, nàng ta ra khỏi phòng mình, tìm mẹ mình.

"Nương nương, mẹ nhất định phải giúp Nhan Xảo! Làm sao có thể để Nhan Hi vào cung gả cho Hoàng thượng? Nàng sao có tư cách đó? Con mới có tư cách gả cho Hoàng thượng." Hoa Nhan Xảo làm nũng lôi kéo tay áo mẫu thân, yếu điệu nói.

"Ta biết, ta biết." Hoa phu nhân gật gật đầu, vỗ vỗ tay nữ nhi của mình. "Nương cũng hi vọng con có thể gả cho Hoàng thượng, nhưng là bọn họ tuyển chọn đích thị là Nhan Hi, ta còn có biện pháp nào? Có trách thì trách bọn họ có mắt như mù, không nhìn ra nét đẹp của con?"

"Đương nhiên là có biện pháp!" Hoa Nhan Xảo hưng phấn nói. "Nữ nhi cũng là vừa mới nghĩ ra. Người hãy để cho con thể thân thay Nhan Hi gả cho Hoàng thượng!"

"Đây là biện pháp gì? ! Tất cả mọi người ai cũng có mắt, sao lại nhìn không ra người cùng Nhan Hi rất khác nhau?" Hiển nhiên hoa phu nhân đã hoàn toàn quên là mình mới vừa rồi còn nói mọi người có mắt như mù.

"Còn một biện pháp khác." Hoa Nhan Xảo môi đỏ mọng lộ ra nụ cười giảo hoạt, "Hay là chúng ta giấu Nhan Hi đi, mọi người tìm không thấy, đến lúc mọi người tới đưa nàng ta đi, con sẽ thể thân thay, như vậy không phải rất tốt sao?"

"Biện pháp này....giấu Nhan Hi à?" Hoa phu nhân sắc mặt tự lự bỗng biến sắc: "Người muốn giết nàng? Lỡ như không thành! Nếu như bị phát hiện, chúng ta sẽ bị chặt đầu cả lũ đó!"

"Không phải!" Hoa Nhan Xảo lắc lắc đầu. "Con không nghĩ đến biện pháp thối nát như vậy đâu. Người không thấy con mỗi ngày đều bắt Nhan Hi làm trâu làm ngựa cho con hay sao? Chúng ta chỉ cần đưa Nhan Hi ra khỏi nhà không trở, như vậy không phải tốt hơn sao?"

"Đưa Nhan Hi ra khỏi nhà? Không, cha con sẽ không đáp ứng đâu." Hoa phu nhân quả quyết khẳng định. "Tuy hán yêu ta, người thì già, mắt thì mờ, nhưng hán không hồ đồ đến mức cho nữ nhi của hán đi ra khỏi nhà."

"Kiếm một cái cớ! Như vậy chẳng phải đơn giản hơn sao." Hoa Nhan Xảo nhẹ nhàng kể vào bên tai mẫu thân vài câu. "Nương nương, mẹ nói xem như vậy không tốt sao?" "Được, rất được, không hồ là nữ nhi thông minh của ta!" Hoa phu nhân tâm hoa nở phóng gật đầu. "Một lát nữa, chúng ta sẽ nói với phụ thân người!"

"Cám ơn nương nương!" Hoa Nhan Xảo cười ngọt ngào.

Nàng nhất định sẽ thay thế được tỷ tỷ ngu xuẩn cùng cha khác mẹ kia, thuận lợi tiến cung gả cho Hoàng thượng!

"Mang Nhan Hi ra khỏi nhà? Việc này làm sao có thể! Người đang suy nghĩ cái gì vậy? " Hoa Nguyên Huy Nhất vừa nghe thê tử đề nghị, khuôn mặt

biến sắc.

"Ta. . . . ." Hoa phu nhân uất ức mếu máo, tựa vào bên người trượng phu. "Thiếp biết, người nhất định cho rằng bởi vì Nhan Hi không phải do thiếp sinh ra, nên thiếp nhẫn tâm kêu nàng ra ngoài mạo hiểm, phải hay không?"

Hoa Nguyên Huy Nhất nhìn vẻ mặt uất ức của thê tử, không biết nên nói gì cho tốt.

"Nhan Hi tuy không phải do thiếp sinh ra, nhưng là thiếp cũng chưa từng ngược đãi nàng, không phải sao? Kỳ thật trong lòng thiếp rất thích nàng, chỉ là không biết biểu đạt như thế nào cho nàng hiểu. . . . . Hiện tại nàng phải gả đi, mà còn là gả cho Hoàng thượng, đương nhiên thiếp hi vọng nàng có thể hạnh phúc khoái hoạt thôi." Hoa phu nhân nói khá thành khẩn.

"Việc này cùng việc để cho đứa nhỏ đó ra khỏi nhà đi cầu rượu thuốc thì có quan hệ gì chứ?" Hoa Nguyên Huy Nhất sắc mặt vẫn vậy, nhưng thêm vài phần nghi hoặc! "Đương nhiên là có quan hệ." Hoa phu nhân dán chặt trên người Hoa Nguyên Huy Nhất nói. "Chàng ngắm xem, không phải người đàn ông nào đều cũng giống y như chàng. Nhất là một khi đã có trong tay cả giang sơn, hưởng chi Hoàng thượng lại có hậu cung với ba ngàn mỹ nữ, mỗi ngày người làm lưng vất vả như thế, thân thể nhất định cực kỳ mệt nhọc. Nếu Nhan Hi nhà chúng ta có thể đến Đỗ Khang rượu trang xếp hàng mua thuốc rượu cho Hoàng thượng, Hoàng thượng nhất định sẽ rất cao hứng, đặc biệt sủng ái Nhan Hi nhà chúng ta, muốn làm thì phải làm cho tốt, biết đâu bởi vì chuyện này mà Nhan Hi sau này có thể đứng lên làm hậu."

"Nói như vậy cũng là có lý." Hoa Nguyên Huy Nhất rút cuộc cũng dần mảy chút. "Vấn đề là, vì cái gì mà nàng muốn Nhan Hi đi? Phái người đi mua không phải là xong sao?"

Tuy Hoa gia nhà nàng không phải thư hương thế gia, cũng không phải nhà giàu như người ta, nhưng cũng có uy tín danh dự của người làm ăn.

"Lão gia, chuyện này người có thể không biết rồi. Chính là muốn đánh thân Nhan Hi, có như vậy Hoàng thượng mới có thể cảm thấy được thành ý của nàng." Hoa phu nhân mỉm cười nói.

"Để một nữ hài tử như Nhan Hi đi? Thật sao!" Hoa Nguyên Huy Nhất nghĩ tới liền lắc đầu.

"Ta nào có nói muốn để một mình nữ hài tử Nhan Hi đi? Người phải thêm mấy tên nô bộc cùng đi với nàng, chiếu cố bảo hộ nàng?" Hoa phu nhân chọn cao mi, đề xuất nói.

"Nghe qua như vậy tựa hồ không sai." Hoa Nguyên Huy Nhất tán thành liền gật gật đầu, trên mặt rốt cục cũng tươi cười đồng ý.

"Đương nhiên là không sai rồi!" Hoa phu nhân tiếp tục thổi gió đốt lửa bên tai Hoa Nguyên Huy Nhất, "Lão gia, người sẽ không bỏ lỡ cơ hội giúp Nhan Hi được Hoàng thượng sủng ái đúng không? Khó có được cơ hội tốt như vậy, ta nghĩ phương pháp này có thể cho Hoàng thượng biết Nhan Hi dù chưa gả cho hân, thì đã biết nghĩ cho thân thể hân. . . . . Người có muốn để Nhan Hi đi hay không?"

"Được, được, được? Hoa Nguyên Huy Nhất yêu thương vỗ vỗ tay Hoa phu nhân. "Nhìn người mẹ kế như nàng biết yêu thương Nhan Hi, việc này ta giao nàng xử lý."

"Cám ơn lão gia." Được sự cho phép của Hoa Nguyên Huy Nhất, khoe miệng Hoa phu nhân lập tức hiện lên tươi cười tự đắc khi quý kế đã thành.

Vì thế, sau khi Hoa phu nhân an bài xong, Hoa Nhan Hi bái biệt cha mẹ cùng muội muội, mang theo nô bộc lên đường đi tới rượu trang Đỗ Khang.

"Đỗ Khang rượu trang rõ ràng là ở hướng kia, tại sao các người lại đi hướng này?" Đến ngã ba đường, Hoa Nhan Hi nhìn đám gia nô đang đi theo hướng khác nói.

Không xong rồi, bị lạc đường rồi!

"Ách. . . . . Không phải là hướng này sao?" Nô bộc gấp chỉ tay về phía trước.

"Không phải, chắc là đi hướng này." Nô bộc ắt chỉ vào đường do chính mình tuyển chọn, nói xong thì cũng chột dạ.

"Oa, hướng này sai rồi sao? Đáng lý ra là đúng hướng rồi. . . . ." Nô bộc Bính vẻ mặt giả bộ nghi hoặc.

"Từ từ, rõ ràng là hướng này mới đúng." Không nghe đám người nô bộc đình mậu phát biểu cao kiến, Hoa Nhan Hi đơn giản tập hợp đám người đó lại, chỉ vào vị trí chính xác trên bản đồ cho mọi người thấy.

"A, thực xin lỗi, tôi nhận sai đường rồi." Nô bộc gấp vỗ vỗ đầu.

"A, chắc là tôi bị điên rồi." Nô bộc ắt thâm sâu khom người chào.

"Quả nhiên là tôi nghĩ sai rồi." Nô bộc Bính thừa nhận sai lầm.

"Không sao đâu, chúng ta đi thôi." Hoa Nhan Hi mỉm cười hướng mắt về hướng chính xác đi tới, nhìn lại sắc mặt mọi người càng đi càng khó coi. "Các người có ổn không? Có phải là không thoải mái? Muốn nghỉ ngơi một chút không?" Hoa Nhan Hi quan tâm nhìn nô bộc nói. "Ta thấy sắc mặt của các người hình như không được tốt."

"Chúng tôi. . . . ." Chúng nó bọc đưa mắt nhìn nhau, chợt bọn họ bị cảm động, nó bọc mếu oa một tiếng khóc nói ."Đại tiểu thư, người thật tốt! Cho tôi tận bây giờ, phu nhân cũng chưa từng quan tâm tôi như vậy. . . . . Hu. . . . ." Hắn chỉ còn thiếu một nước là không trốn ở trong lòng Hoa Nhan Hi khóc.

"Nương nương ta làm sao?." Hoa Nhan Hi tươi cười ôn hòa, đẹp ngọt ngào ." Nếu người không thoải mái thì cứ nghỉ ngơi một chút, đừng khóc nữa."

"Không phải. . . . . Hu. . . . . Đại tiểu thư, người biết không? Phu nhân căn bản là không muốn chúng tôi đưa người đến Đồ Khang rượu trang, phu nhân muốn chúng tôi dẫn người đến Cửu Hoa cung. . . . ." Nó bọc mếu vẫn đang khóc ."Nơi đó tương truyền là ai đi vào rồi sẽ không bao giờ ra được nữa, có ma đáng sợ ăn thịt người, Cửu Hoa cung. . . . ."

"A?" Hoa Nhan Hi nhướn cao đôi mi thanh tú."Làm sao có thể? Nương nương sẽ không như vậy đâu? Nàng lắc đầu, không thể tin được.

Bình thường tuy nương nương không có quan tâm đặc biệt tới nàng, dù không phải là mẹ ruột của nàng, dù hai người cũng không thân thiện, nương nương cũng chưa từng khi dễ nàng

"Đại tiểu thư, người thật sự là quá tốt rồi. . . . ." Sức khóc tựa hồ quá mạnh, nó bọc đinh cũng khóc theo." Tiểu nhân nghe được nhị tiểu thư cùng phu nhân nói chuyện, họ không muốn người được tuyển chọn vào cung, cho nên dụng kế không cho người biết, sau đó để nhị tiểu thư thể diện cho người đi gả cho hoàng thượng. . . . ."

"Là như thế sao?" Bỗng mắt Hoa Nhan Hi sáng lên, trầm ngâm hồi lâu. Đến tận bây giờ, nàng cũng không biết Nhan Xảo muốn gả cho hoàng thượng.

"Chuyện là như vậy! Tiểu nhân cũng có nghe được, tiểu nhân cũng có thể làm chứng." Nó bọc đã giơ tay lên, dùng lời thề son sắt làm chứng

"A. . . . ." Đôi môi anh đào của Hoa Nhan Hi đóng lại mở, đóng lại mở, như là hoàn toàn không có cách nào tiếp thu được thực tế như vậy." Nhan Xảo muốn gả cho hoàng thượng sao? Vì sao không trực tiếp nói cho ta biết? Ta sẽ nhường cho nàng."

Chúng nó bọc thấy Hoa Nhan Hi thất hồn lạc phách thì thảo tự nhủ trong lòng, không ai dám nói điều gì.

"Vì cái gì Nhan Xảo không nói? Là vì sợ rằng nếu nói ra sẽ phá hủy hòa khí của mọi người sao? Nhưng là. . . . . Làm như vậy. . . . . Ta. . . . ."Hoa Nhan Hi ngưng một hồi, trong đầu không ngừng suy nghĩ, cái gì cũng không nói ra miệng, nàng cảm thấy tâm can mình đã bị muối muối cùng với mẹ kế - hai người mà nàng luôn yêu thương, coi như ruột thịt làm tan nát rồi." Vì cái gì mà muối ấy không nói. . . . . Bọn họ nhất định là gạt nàng đúng hay không? " Chắc chắn là các người gạt ta!"Hoa Nhan Hi dùng ánh mắt gắt gao nhìn chúng nó bọc, khát vọng muốn nghe được câu trả lời khẳng định sự thật này.

"Không, không phải."Nó bọc tân thấy vậy liền quỳ trên đất nói:" bọn tiểu nhân không dám dối gạt đại tiểu thư đâu, tôi đã từng hầu hạ nhị tiểu thư, thời điểm nhìn nàng ta cười lạnh làm loạn cả phòng , bảo là muốn cho người dọn dẹp. Còn có lúc nàng không ăn thức ăn do đầu bếp nấu, cũng là cố ý muốn một nhọc người. . . . . Nhị tiểu thư không tốt giống như người nghĩ đâu. . . ?

"Làm sao có thể?" Hoa Nhan Hi không dám tin, đôi mắt trong suốt trừng lớn, ngậy ra như phồng đứng tại chỗ, hiển nhiên là nàng không có biện pháp nào để tin rằng việc này là thật.

"Là thật." Nó bọc mếu cũng quỳ trên mặt đất."Đại tiểu thư, tôi còn từng nghe qua nhị tiểu thư cùng phu nhân nói chiều này của nàng ta cực kỳ thông minh, không cần tốn sức là có thể cho người vì nàng ta mà làm trâu làm ngựa. . . . ."

"Không cần tốn sức là có thể để cho ta vì nàng ấy mà làm trâu làm ngựa. . . . ." Hoa Nhan Hi nhin không được phát run lên, hai tay gắt gao ôm lấy chính mình."Không. . . . . Sẽ không. . . . . Sẽ không đâu. . . . ."

Nàng đột nhiên như nỏ con điên, ra sức lắc đầu mà nói, lao ra khỏi sự vây quanh của bọn nó bọc, hướng về phía trước mà chạy như điên.

"Đại tiểu thư, chờ chúng tôi một chút!" Một đám nó bọc bị nàng cảm động, nhìn nàng như vậy khiến bọn họ thất hồn lạc phách, vội vàng đuổi theo, đồng thời nghi ngờ trong lòng, không biết bọn họ lựa chọn để cho nàng biết sự thật ở phía sau như vậy, rốt cuộc là đúng hoặc sai?

Biểu tượng tốt đẹp, trong khoảng khắc hoàn toàn bị nghiền nát.

Nàng không thể không tin tưởng lời nói của những nó bọc này, bởi vì sự thật đặt trước mắt nàng, chỉ là từ trước đến giờ nàng vẫn không chịu nhìn thẳng vào nó.

Không phải là nàng không cảm giác được sự lạnh nhạt của mẹ kế đối nàng, nhưng trước đây, nàng luôn luôn cho rằng vì nàng không phải thân sinh nữ nhi của mẹ kế nên mẹ kế đối nàng lạnh nhạt là lẽ thường tình. Nàng cũng biết khi Nhan Xảo thấy nàng bận tới mảy tới mảy, thì bên môi luôn trôi nổi một nụ cười, chỉ là trước đây, nàng cho rằng đó là vì Nhan Xảo vui vẻ khi có một người tỷ tỷ yêu thương nàng ấy hết mực.

Hiện tại ngẫm lại, là nàng quá ngốc. Tại sao nàng lại có thể ngốc đến mức tin tưởng chính mình so với nó tỷ dọn dẹp phòng sẽ tốt hơn chứ? Tại sao nàng lại có thể ngốc đến mức tin tưởng chính mình so với đầu bếp nấu nướng sẽ tốt hơn chứ? Nàng như thế nào mà còn ngốc đến mức tin tưởng chính mình may y phục sẽ đẹp hơn so với sư phụ chuyên môn?

Là tại nàng ngốc, là tại nàng quá ngốc. . . . .

Một môi tốt cùng Hoa Nhan Hi vẫn chạy tiếp, cho đến khi nhìn thấy một gốc cây đại thụ thì đứng lại, cả người mềm nhũn nằm liệt ở trên thân cây.

Vào giờ phút này, thế giới mà nàng tin tưởng đã hoàn toàn vỡ nát, nhưng đầu óc nàng thì ngược lại tỉnh táo vô cùng. . . . . Nhịn không được, nàng bắt đầu cười lớn, nụ cười đó mang theo cả những giọt nước mắt.

"Đại tiểu thư?" Bọn nô bộc cũng đuổi theo kịp, đến nơi, bọn họ đều tròn tròn mắt, không nghĩ tới một người bình thường luôn luôn dịu dàng bình thản như Hoa Nhan Hi lại có biểu hiện như vậy .

Rốt cục, nụ cười chua chát của nàng dần dần thu liễm thành nụ mỉm cười quét xuống."Muốn ta thành toàn sao? Được, ta sẽ thanh toán. . . . . Muốn ta đến Cửu Hoa cung sao? Được, ta đi?

"Đại tiểu thư, không thể nào!" Liên can nô bộc há miệng to như mắt cá vàng mở to đến hết cỡ."Người thật sự muốn đi?"

"Đúng vậy." Hoa Nhan Hi gật đầu, nụ cười bên môi càng kiên định."Ta sẽ thành toàn cho Nhan Xảo cùng nương nương. Nếu nương nương vui vẻ, nửa đời sau của phụ thân cũng sẽ dễ chịu chút."

Mộng đẹp của nàng bị phá cũng được. Có lẽ sau khi mẹ nàng qua đời, phụ thân cưới một nương tử mới thì cuộc sống của nàng đã thay đổi! "Không thể nào?" Chúng nô bộc lần này lại càng ghen hờn nhìn trần trời."Đại tiểu thư, không lẽ người muốn đi Cửu Hoa cung để chịu chết đi? Chúng tôi nói cho người biết chân tướng sự tình, là muốn cho người tẩu thoát, không phải là muốn cho người đi chịu chết !"

"Đi Cửu Hoa cung thì sao có thể là đi chịu chết?" Hoa Nhan Hi khó hiểu, gương cao đôi mi thanh tú, vẻ mặt nghi hoặc.

"Đại tiểu thư, người không hiểu được đâu, Cửu Hoa cung là một nơi cho tới bây giờ chỉ có thể vào, không thể ra. Người nào đã vào đó, tới bây giờ không có một ai còn sống sót đi ra . . ?"

"Ai nói là vào đó không ra thì nhất định là đã chịu chết? Ai biết đâu bên trong tựa như nhân gian tiên cảnh, nên tất cả mọi người không muốn trở về." Hoa Nhan Hi mỉm cười nói. Dù sao vào đó hay không so với hiện tại cũng sẽ không tệ hơn, cho nên nàng nhất định phải để cho mình trở thành một người kiên cường mà lạc quan, tất cả mọi chuyện đều không còn quan trọng nữa rồi.

"Nhưng mà, nghe nói cung chủ bọn họ cực kỳ khủng bố, mặc dù, toàn thân hần tuyệt thế y thuật, trước giờ lại không cứu người, ngược lại, hần giết người không chớp mắt. . . . ." Bọn nô bộc khần trương nói.

"Cái kia là nghe nói. Mọi người giỏi nhất là truyền loại sự tình này." Hoa Nhan Hi đối chúng nô bộc chỉ có tươi cười."Các người có đi qua Cửu Hoa cung sao?" "Không có." Chúng nô bộc lắc đầu đồng thanh trả lời.

"Nếu đi vào mọi người đều không trở ra, vậy tại sao có người biết cung chủ là Đại Ma Đầu giết người không chớp mắt ? Hoa Nhan Hi mỉm cười." Nói không chừng lúc này ta đi vào, có thể giúp cung chủ rửa sạch oan khuất!"

"Đại tiểu thư, người đang nói cái gì vậy?" Chúng nô bộc lỗ tai thiếu chút nữa là rơi xuống. Đại tiểu thư chắc chắn không phải bởi vì bị thương quá độ, đến nỗi nổi điên rồi?

"Ta nói, ta muốn đi Cửu Hoa cung." Hoa Nhan Hi nhìn chúng nô bộc chớp chớp đôi mắt đẹp, nàng bày tỏ quyết tâm." Còn các người, các người trở về đi, nói là đã đưa ta đến nơi ta nên đến . . . . . Đừng lo lắng, ta sẽ không lạc đường đâu." Nàng chỉ chỉ bản đồ, nhìn mọi người mỉm cười, nhắc nhở chúng nô bộc nàng có khả năng nhận biết phương hướng phi thường .

"Đại tiểu thư. . . . . Nơi đó làm sao có thể đi?" Giáp nô bộc không biết nên làm gì bây giờ, chân tay cứ luống cuống đứng dậy.

"Ta thật sự cần đi, đi con đường tương lai của chính mình. . . . Ta muốn đi một con đường giống như vậy. Mặc kệ sống hay chết, ta sẽ tự mình gánh vác, các người cũng đừng đi theo ta, như vậy sẽ tốt hơn?" Hoa Nhan Hi đối chúng nô bộc tươi cười mỹ lệ vô song, mà bọn họ cũng không xem nhẹ, đối với nụ cười mê người của nàng, ấn tượng nhiều bi ai.

Bị nụ cười mang theo thương tổn của nàng khuấy phục, bọn họ cũng không đi theo --

Bạn đang đọc truyện *Môn Chủ Đùa Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Đại sảnh Cửu Hoa cung, có một vị nam tử trung niên đang ôm một nữ tử vào trong ngực, nàng ta khí sắc không tốt, hiển nhiên trong người có bệnh, mà nam tử này đang khổ sở cầu xin Hoa Thiếu Khanh trị liệu cho nàng .

"Người thật sự muốn chữa khỏi bệnh cho nàng?" Hoa Thiếu Khanh ánh mắt quét xuống tà mị mỉm cười nói." Có thể là năm vạn lượng hoàng kim."

"A?" Vị nam tử kinh ngạc, héch mảy lên:" Người nói, muốn chữa khỏi cho nàng, muốn năm vạn lượng hoàng kim?"

"Đúng vậy. Chỉ cần có năm vạn lượng hoàng kim, ta liền chữa khỏi cho nàng." Một tia sáng như ác ma thoáng chớp động trong đôi mắt của Hoa Thiếu Khanh.

"Vấn đề là, ta đi đâu tìm ra năm vạn lượng hoàng kim?" Hần chỉ là một người bình thường, làm gì có nhiều tiền như vậy?

"Ta dạy cho ngươi một biện pháp?" Hoa Thiếu Khanh biểu tình bỗng nghiêm túc, sau khi nam tử trung niên gật đầu, nụ cười tà mỵ trên môi hắn lại từ từ tràn ra. "Tìm một nhà giàu nào đó đến trộm cắp ăn cướp, ta đảm bảo ngươi rất nhanh liền có năm vạn lượng hoàng kim."

"Ngươi --"

Hai tiếng kinh hô đồng thời từ trong miệng của đôi nam nữ trung niên truyền ra.

"tại sao ngươi có thể như vậy?" người nữ tử suy yếu từng mắt nhìn Hoa Thiếu Khanh, sau đó lại chuyển hướng nhìn nam tử trung niên bên cạnh nói: "Cường ca, chúng ta đừng cầu xin hắn nữa. Chúng ta đi?"

"Ta bất quá chỉ là nói chuyện thôi." Hoa Thiếu Khanh bên môi nở nụ cười yêu mị hết cỡ. "Bệnh của ngươi trong thiên hạ ngoại trừ ta ra, không còn người nào có thể chữa, cho nên ta thu của ngươi năm vạn lượng hoàng kim tính ra không quá phận. Mà xem các ngươi lại không có nhiều bạc như vậy. . . . . Ta liền nghĩ là hắn vất vả làm việc cả đời cũng không chắc có thể kiếm được nhiều ngân lượng như vậy, nếu như trộm cắp ăn cướp -- bất quá ở lao ngục vài năm lại có thể đổi cho ngươi một cái mạng, không phải lời nhiều hơn sao?"

"Ngươi --" nữ tử trung niên tuy suy yếu nhưng vẫn ra sức trừng mắt Hoa Thiếu Khanh.

"Uỷ Nhi, hắn nói cũng có lý, ta. . . . ." nam tử trung niên rõ ràng bị xao động rồi. "Chỉ cần có thể cứu nàng một mạng, ta. . . . ."

"chàng! cái gì cũng không làm. Chúng ta đi." Vị nữ tử kiên định nói: "Thà ta cứ như vậy chết đi, cũng không cần chàng đi trộm cướp!" "Nhưng mà. . . . ."

"Cường ca, chúng ta đi!" Nữ tử trung niên lấy ánh mắt nghiêm khắc nhìn vị nam tử, "hầu chàng thật sự vì ta đi làm chuyện xấu, cả đời ta sẽ không tha chàng!"

"Uỷ Nhi. . . . ." Nam tử trung niên gất gao ôm nữ nhân trong lòng, hung hăng cắn chặt răng, bắt đầu hướng ngoài cửa, từng bước một bước đi.

"Thật sự là tình cảm sâu đậm." Nhìn bóng lưng hai người thong thả rời đi, Hoa Thiếu Khanh khé môi nở một nụ cười tà ác càng sâu.

Trêu đùa con người còn thú vị hơn nhiều so với chữa bệnh cứu người!

A, đằng trước có người.

Một đường hướng tới Cửu Hoa cung, đường núi khó đi vô cùng, Hoa Nhan Hi ngẩng đầu hướng về phía trước, nàng trông thấy một đôi nam nữ trung niên đang bước tới.

Thấy họ tới gần, Hoa Nhan Hi vội vàng tránh sang trái mà đi, vị nam tử kia như có tâm sự nặng nề, hoàn toàn không để ý đến nàng, cũng đi theo hướng trước mặt nàng!

"A!" Hoa Nhan Hi vội vàng đổi hướng sang phải, cuối cùng thật may chưa cùng đối phương va vào nhau.

Nếu là thật sự va vào nhau, đang lúc xuống dốc có khả năng đối phương sẽ giống như một quả cầu tuyết lăn một đường xuống dưới chân núi mất.

"Cô nương, xin lỗi!" nam tử trung niên kia rốt cục cũng phục hồi tinh thần, gất gao che chở cho nữ tử bởi vì một mối mà ngủ say trên lưng, nhìn Hoa Nhan Hi trước mặt liều mạng nhận lỗi.

"Ta không sao." Hoa Nhan Hi nhìn nam tử kia mỉm cười nói: "Trái lại hình như tinh thần của ngươi không tốt lắm, xuống núi cũng phải cẩn thận." "Ta. . . . ."

"Ta không phải lên núi xem bệnh. . . . . Các ngươi là mới từ trên núi xuống sao?" Hoa Nhan Hi quan tâm hỏi.

"Đúng vậy a. Ài. . . . ." Nam tử kia cái gì cũng chưa nói, lại thờ dài một hơi.

"Nghe nói Cửu Hoa cung có một vị cung chủ là thần y rất lợi hại, chẳng lẽ ngay cả hắn cũng trị không hết bệnh của nàng ta sao?" Hoa Nhan Hi dĩ nhiên đoán được nữ nhân nằm trên lưng của nam tử này nhất định là bệnh nhân.

"Không phải không chữa được, chỉ là. . . . ." nam tử trung niên đem chân tướng sự tình từ đầu tới đuôi một lần nói rõ ràng với Hoa Nhan Hi.

"Tại sao lại như vậy?!" Hoa Nhan Hi không dám tin, đôi mi thanh tú khẽ nhíu lại.

"Lời đồn Cửu Hoa cung có một vị Hoa cung chủ xưa nay tính tình cổ quái. Chỉ là. . . . ." vị nam tử kia lại thờ dài một hơi.

"Chẳng có người nào sinh ra đã có sẵn tính tình cổ quái?" Hoa Nhan Hi là người tính tình thiện lương, luôn suy nghĩ cho mọi người. "Nhất định là hắc gặp phải chuyện gì nên mới có thể biến thành như vậy!"

"Phải không?" Nam tử trung niên bán tín bán nghi héch mảy lên.

"Nhất định!" Tựa như nằng, ít nhiều cũng có thay đổi. "Tới tới tới, chúng ta cùng đi lên!" Nàng hét to .

"A?" Trung niên nam tử sừng sốt một phen, không biết Hoa Nhan Hi muốn hắc làm cái gì.

"Người cứ theo ta lên núi là được rồi. Ta nhất định sẽ để cho hắc xem bệnh cho nàng ấy!" Hoa Nhan Hi tràn đầy tự tin.

"A? Người có biện pháp?" Nam tử trung niên ánh mắt nhìn nàng hoài nghi .

"Đương nhiên!" Hoa Nhan Hi chỉ còn thiếu nước không vỗ ngực bảo chứng thôi.

"Người có biện pháp gì?" nam tử kia nghi hoặc hỏi lại.

"Có biện pháp là được!" Hoa Nhan Hi vút cho nam tử trung niên một nụ mỉm cười thần bí .

Nói thực ra, nàng còn không có nghĩ ra được biện pháp gì. Chẳng qua nàng cùng với Hoa cung chủ kia có cùng số mệnh lận đận, nàng mới tự tin là có thể khai đạo hắc!

Muốn hắc ném đi những chuyện không thoải mái, giúp người xem bệnh, như vậy không đơn giản hơn sao?

"thế nào, người đã kiểm ra năm vạn lượng hoàng kim sao?" Thấy đôi nam nữ trung niên kia quay lại, khoe môi Hoa Thiếu Khanh mỉm cười xao động, tuần mi thâm thúy nhếch lên.

"Không có." Một giọng nói cất lên phía sau đôi nam nữ kia, Hoa Nhan Hi đứng ra trả lời.

"Người là ai?" Hoa Thiếu Khanh trông thấy dung nhan tuyệt lệ cùng với ánh mắt kiên nghị của nàng, khi đó con ngươi đen của hắc đột nhiên hiện lên hào quang. "Là nữ nhi của bọn họ sao? Xem ra không giống chút nào."

"Ta không phải nữ nhi của họ, ta chỉ là Lộ Nhân Giáp thấy chuyện bất bình đứng ra giúp đỡ mà thôi." Hoa Nhan Hi đơn giản thuyết minh thân phận của chính mình, "Người vì cái gì không giúp nàng ấy xem bệnh?"

"Lộ Nhân Giáp cho dù là gặp chuyện bất bình muốn tương trợ, cũng phải có đạo." Hoa Thiếu Khanh hoàn toàn không trả lời vấn đề của nàng, ngược lại lời nói của hắc còn đang trào phúng nàng. "Người có năm vạn lượng hoàng kim sao? Nếu người có năm vạn lượng hoàng kim, muốn tương trợ có lẽ sẽ dễ dàng hơn?"

"Ta đương nhiên không có." Nam nhân này, sao có thể yêu tiền bạc như vậy? Nhìn Cửu Hoa cung của hắc tinh xảo thanh lịch, chẳng lẽ lại thiếu năm vạn lượng hoàng kim?

Chỉ sợ rằng ngay cả tiền trong quốc khố cũng đều là của hắc nộp vào!

"Vậy người muốn trợ giúp bọn họ, xem ra là rất khó rồi." Hoa Thiếu Khanh giương nhẹ khoe môi.

"Vì sao không có năm vạn lượng hoàng kim, ta không có thể giúp bọn họ?" Xem ra nam nhân này bị thương rất sâu, không phải nàng dùng một hai câu là có thể khai đạo .

"Vậy người nghĩ muốn trợ giúp họ như thế nào? Nếu không có năm vạn lượng hoàng kim ta sẽ không xem bệnh cho nàng ta." Hoa Thiếu Khanh nói rõ điều kiện của hắc .

"Ta. . . ."Đúng vậy, nàng muốn trợ giúp họ như thế nào? Nàng thật sự muốn hỏi rõ ràng vì sao hắc không thích giúp người xem bệnh nhưng nàng vẫn không biết bắt đầu mở miệng như thế nào. Trong lúc nói chuyện, nàng phát giác hắc luôn mực né tránh những câu hỏi của nàng .

Chẳng lẽ nàng vẫn tiếp tục hỏi tiếp sao? Hay là đem vấn đề trước mắt giải quyết trước đã? Bởi vì, nàng muốn hắc lập tức giảm thấp yêu cầu đó, xem bệnh giúp người, chuyện này không phải chuyện dễ dàng.

"Vậy người nói điều kiện đi. Chỉ cần ta làm được, ta đồng ý tất cả? Hoa Nhan Hi quyết định giải quyết vấn đề nan giải trước mắt.

"Điều kiện của ta chính là năm vạn lượng hoàng kim." Hoa Thiếu Khanh môi mỉm cười, đó là điểm mấu chốt mà hắc không chịu buông ra . "Nếu người giúp bọn họ kiểm năm vạn lượng hoàng kim, ta sẽ chờ người."

"Kiểm năm vạn lượng hoàng kim? Nếu là ta ở nhà, khả năng này có vẻ dễ dàng. Nhưng là. . . ." Hoa Nhan Hi dừng một lúc, nàng quyết định không thêm nghĩ đến những việc khiến nàng không thoải mái nữa. "Dù thế nào ta cũng không có năm vạn lượng hoàng kim -- đương nhiên, ta cũng sẽ không trộm cắp ăn cướp."

Nàng biết rất rõ thực lực của chính mình . Bản thân mình chỉ có chút công phu mèo cào, nếu như thực đi trộm cắp ăn cướp, chỉ sợ năm vạn lượng hoàng

kim còn chưa tới tay, thì nàng đã bị ném vào lao ngục ngồi chờ hôm năm năm rồi.

"Vậy thì không được rồi? Vậy mời Lộ Nhân Giáp vẫn là ngoan ngoãn đứng giữa đường làm nhân giáp đi. Mời quay về." Hoa Thiếu Khanh ngoài mặt thì mỉm cười tiễn khách, nội tâm lại loáng thoáng chờ mong phản ứng của nàng.

"Ta không quay về. . . . . Ta nhất định phải giúp họ." bần bất cứ giá nào, Hoa Nhan Hi vẫn đứng trước mặt hắn, cùng hắn giằng co.

"Lộ Nhân Giáp nhà ngươi đúng là không biết phân rõ phải trái." Hoa Thiếu Khanh mỉm cười hai tay ôm ngực nói, mắt hạnh tròn lên nhìn nàng.

Nam tử kia nghe được Hoa Thiếu Khanh nói như vậy, vội vàng khuyên Hoa Nhan Hi, "Đa tạ ý tốt của cô nương, thật sự không cần?

"Không thể không cần." Bị Hoa Thiếu Khanh vừa nói như vậy, lại bị nam tử trung niên khuyên như vậy, Hoa Nhan Hi ngược lại càng kích động muốn Hoa Thiếu Khanh xem bệnh cho nữ tử kia. Nàng nâng mắt dừng ở khuôn mặt của Hoa Thiếu Khanh, "Rốt cuộc người muốn thế nào mới bằng lòng xem bệnh cho nàng?"

"Rất đơn giản, năm vạn lượng hoàng kim." Hoa Thiếu Khanh cũng không nói nhảm nhiều, trực tiếp nói.

"Người. . . . ." Hoa Nhan Hi đành phải vắt hết óc, bắt đầu nghĩ biện pháp. "Ta bán mình cho người làm nô tỳ, thế đã đủ chưa?"

Dù sao hiện tại nàng cũng không thể về nhà, biện pháp này đối với nàng mà nói cũng coi như không sai.

Nam tử kia thật không ngờ Hoa Nhan Hi có thể nói ra ý nghĩ như vậy, vội vàng nói: "Cô nương, không cần. . . . . Thật sự không cần. . . . ."

"người đã nhiệt tâm như vậy?" Hoa Thiếu Khanh nổi lên hứng thú, hếch mày, tán thưởng: "Loại Lộ Nhân Giáp này rất ít gặp. . . . . Vấn đề là, muốn ta bỏ ra năm vạn lượng hoàng kim mua người làm nô tỳ? Hắn đánh giá nàng từ trên xuống dưới." Người cũng biết năm vạn lượng hoàng kim đủ cho ta mua ngàn vạn nô tì!"

"A?" Hoa Nhan Hi nhất thời há hốc mồm. Thực ra, nàng cũng không biết. "Vậy người tới cùng muốn như thế nào?"

"Rất đơn giản, năm vạn lượng hoàng kim, nếu không có thì ta sẽ không cứu." Hoa Thiếu Khanh từ đầu tới đuôi cũng chỉ có một câu này.

"Người. . . . ." Hoa Nhan Hi lần này cũng không biết nên nói cái gì.

"Đừng âm ỉ nữa, ta đây trả là xong." Đột nhiên, một thanh âm lười biếng từ trong sảnh truyền ra, người theo tiếng nói này bước đi ra, một mỹ nam tử xem ra cực kỳ lười biếng.

"Người?" Hoa Nhan Hi cùng đôi nam nữ kia cùng hướng về phía nam nhân đột nhiên xuất hiện kia. "Người muốn trả năm vạn lượng hoàng kim?"

Có làm hay không?

Hoa Thiếu Khanh nghiêng mắt tà nghệ liếc nhìn tuấn mỹ nam tử. "Xem ra ta phải chờ cho người trước, nhìn tính khí ương bướng của người lại bắt đầu hi vọng ta có thể chữa cho người."

"Ta vẫn rất hi vọng người có thể biểu hiện một chút y thuật, người không biết sao? Hôm nay vừa vặn có cơ hội, sao ta có thể không xem?" Tuấn mỹ nam tử mỉm cười. "Như thế nào? Biểu hiện một chút đi? Nơi đó của ta đều là lang băm, vài ngày nữa ta lại phải đi, người đừng làm mất hứng thú của ta?"

"Tại sao lại muốn nhìn biểu hiện của ta, nếu như người đem đầu người gõ một cái lỗ hoặc là chém đứt tay chân, ta đây lập tức sẽ biểu hiện thôi." Hoa Thiếu Khanh môi cười quý dị.

"Uy uy uy, hai người các người sao đầu miệng vậy?" Hoa Nhan Hi nhìn hai nam nhân tán gẫu không dứt, vội vàng nhảy ra nói chuyện. "Người rốt cuộc là chữa hay là không chữa?"

"Không chữa." Hoa Thiếu Khanh mỉm cười vô cùng quý dị, nhìn mọi người. "Bởi vì ta căn bản là không có y thuật."

"Này. . . . . Điều này sao có thể?" Chẳng lẽ những gì bọn họ nghe được đều là gạt người à?

"Bệnh như thế này chỉ cần ở nhà tĩnh dưỡng vài ngày sẽ khỏi, ta thật sự không chữa được." Hoa Thiếu Khanh vẫn khoanh hai tay trước ngực, xem ra rất thoải mái tự tại, cất dấu sức quyến rũ cao ngạo.

"A?" nam tử kia vừa nghe, không dám tin nhìn về phía Hoa Thiếu Khanh. "Người. . . . . Người là nói. . . . ."

"Ta nói ta không xem bởi vì căn bản không cần ta chữa bệnh. Người hiểu không?" Hoa Thiếu Khanh môi xao động tà mỹ mỉm cười, vẫn là bộ dạng không dễ gần.

"Nhưng lúc trước, không phải người nói trong thiên hạ chỉ có người mới chữa được, cho nên muốn ta đưa cho người năm vạn lượng hoàng kim?" Nam tử trung niên kia vẫn không thể tin được.

"Người thấy qua đại phu nào nói người không có bệnh thành người có bệnh chưa?" Hoa Thiếu Khanh môi khẽ mỉm cười. "Người nói trong thiên hạ chỉ có

ngươi mới có thể chữa bệnh cho nàng?" "A. . . . .thật sự là nàng chỉ cần trở về nghỉ ngơi thì sẽ tốt hơn sao?" vị nam tử kia kích động nhìn nữ tử trong lòng, chỉ còn thiếu không có ngã xuống. "Nếu như không tin, ngươi cứ tiếp tục đi cầu y đi." Hoa Thiếu Khanh buông tay. "Bất quá nếu ngươi tiếp tục lặn lội đường xa, nàng có thể bị ngươi làm cho mệt đến mức thật sự sinh bệnh nặng, ta không có cách cứu chữa đâu."

"Cám ơn Hoa cung chủ! Cám ơn cô nương? nam tử trung niên kích động nói lời cảm tạ.

"Không cần cảm tạ, ta không có chữa trị gì." Hoa Thiếu Khanh nhàn nhạt trả lời.

"Cám ơn, cám ơn!" Nam tử kia liên thanh tạ ơn Hoa Thiếu Khanh, Hoa Nhan Hi cùng với tuần mỹ nam tử xong, lập tức ôm nữ tử trung niên rồi đi. "A?" Sự tình khiến người kinh ngạc kết thúc, hại Hoa Nhan Hi nhất thời há hốc mồm, không biết nên xử sự như thế nào, "ta. . . . . ta cũng đi ra ngoài? Nàng giống như không có lý do gì ở lâu, đơn giản cũng rời khỏi Cửu Hoa cung.

Hoa Nhan Hi vội vàng rời đi, không thấy ánh mắt long lanh của Hoa Thiếu Khanh nhìn chăm chăm nàng, ắn chứa nòng hậu cùng hứng thú.

"Ngươi chọn thời điểm nhúng tay vào thật là tốt, hoàn toàn phá hủy hưng trí của ta." Hoa Thiếu Khanh nhàn nhạt liếc mắt mỹ nam tử phía trước, khoe môi phiếm xao động mỉm cười.

"Ta chỉ là nghe được thanh âm, lại nhìn thấy nữ nhân này, ngấm lại nếu không được chơi đùa thấy rất có lỗi với chính mình." Dận Lệ hơi hơi phiếm cười.

"Nhìn thấy nữ nhân này?" Hoa Thiếu Khanh nhẹ nhàng xả môi. "Nữ nhân này có gì đặc biệt, có thể hấp dẫn ánh mắt của ngươi?"

Lời này nghe qua có phần chua xót. . . . . Dận Lệ cười thâm trong lòng.

"Nàng rất đẹp, không phải sao?" Hắc giương môi cười yếu ớt. "Mà nàng cũng cực kỳ không giống những nữ nhân khác - một điểm cũng không thú vị. . . . . Ngươi coi đáng về chính nghĩa của nàng, làm phần chần lòng người bao nhiêu?

"Nếu thích nàng như thế, sao không dẫn nàng về hoàng cung đi?" Hoa Thiếu Khanh tuần mỹ hơi hơi dương cao.

"Bởi vì ta nhìn thấy ngươi cũng rất ưa thích nàng." Dận Lệ âm thầm cười. "cuối cùng ta muốn hỏi qua ý kiến của huynh trưởng ngươi."

"À...?" Hoa Thiếu Khanh tuần mi dương cao. "sao ta không biết, đệ đệ ngươi là một chi quân địa vị cao quý nhất quốc lại tôn kính ta như thế?", "hiện tại biết thì tốt rồi?" Dận Lệ giả bộ vui mừng cười nói, ngược lại không bị thái độ trào phúng của hắc kích bối. "Ngươi đối với cô nương kia có ý đúng hay không? Nếu không ngươi sẽ không nói ra bệnh tình của người nữ tử kia. Ngươi làm như vậy nhất định là muốn cho cô nương kia cảm thấy được sự thiện lương của ngươi, tiện đà để lại ấn tượng tốt, đúng hay không?"

"Đương nhiên là không phải." Hoa Thiếu Khanh, đôi môi mỉm cười tà ác. "Ta căn bản không có ý để cho nữ nhân kia cảm thấy ta thiện lương, ta thật không nghĩ muốn cứu người."

"Nói như vậy, ta có thể tận tình hưởng dụng vị cô nương kia rồi hả?" Dận Lệ quan sát đến sắc mặt của Hoa Thiếu Khanh lúc đó khẽ biến sắc, bất quá, chỉ có trong tích tắc thôi.

"Tùy ngươi." Hoa Thiếu Khanh nhàn nhạt quăng môi. "Ngươi muốn làm cái gì, ta đều không xen vào."

Mặc kệ, hắc muốn làm cái gì, Hoàng đế trước mắt hắc, hắc cũng không có biện pháp ngăn cản hắc ta

Trên đời này, từ trước đến nay cũng chỉ có hắc đùa bốn người khác, cho tới bây giờ không có chuyện hắc nghe theo người khác. Ngay cả Thiên tử đứng ở trước mắt hắc cũng phải kính hắc ba phần, càng không nói đến là một nữ nhân!

"Như vậy ta an tâm." Dận Lệ giả vờ an tâm mỉm cười, thật đúng là có da có thịt. "Hiện tại, ta muốn nói cho ngươi biết một sự kiện, sau đó ngươi nhất định sẽ cảm kích đệ đệ ta đây đây vì ca ca ngươi mà suy nghĩ bao nhiêu chuyện."

"Chuyện gì?" Hoa Thiếu Khanh lười biếng nhướng mày. Nghe Dận Lệ nói những lời ghê tởm như vậy, hắc liền biết chuyện kia khẳng định không phải vì hắc mà thực tâm suy nghĩ.

"Ngươi có biết cô nương vừa mới tới kia là ai không?" Dận Lệ mỉm cười hỏi.

"Lộ Nhân Giáp." Hoa Thiếu Khanh nói ra lời nói tự giới thiệu của Hoa Nhan Hi.

"Vớ! ta mà nói, nàng không phải là Lộ Nhân Giáp. Ta nhớ rõ không sai là....nữ nhân kia không lâu nữa sẽ phải trở thành người nào đó trong hậu cung ba ngàn nữ tử của ta." Dận Lệ cười nhạt.

"À...?" trong nháy mắt, Hoa Thiếu Khanh có chút biến hóa, nhưng cũng là chớp lóe lướt qua. "Ngươi nói cho ta biết chuyện này, có ý gì?" "Đương nhiên là có ý." Dận Lệ nói thập phần thật sự. "Vốn ta nghĩ là, nếu ngươi thích cô nương kia, ta sẽ đem nàng tặng cho ngươi, thành toàn cho ngươi. Nhưng là chính ngươi nói nàng không có ý nghĩa, ta đây chỉ là phóng tâm mà nói sự thật là nàng sắp trở thành nữ nhân của ta rồi. . . . . Ngươi xem, ta không phải là đang vì ngươi suy nghĩ hay sao?"

Hoa Thiếu Khanh lạnh nhạt hừ một tiếng, không đáng trả lời.

"Người huynh trưởng này, sao lại vô tình như thế?" Dận Lệ đáng thương tội nghiệp đứng bên cạnh Hoa Thiếu Khanh nói. "Ta thật sự rất để ý đến người nhà."

"Cám ơn." Hoa Thiếu Khanh vẫn phản ứng lạnh nhạt như cũ.

"Đừng khách khí." Dận Lệ vui rạo rức tiếp thu. "Ta hỏi lại một lần nữa -- người thật sự không thích cô nương kia sao? Thật sự không thích, ta liền đem nàng mang đi nhà."

"Muốn làm gì thì làm đi, đừng động vào ta." Hoa Thiếu Khanh lạnh lùng quăng môi, giữa trán lộ ra sự hờn dỗi mà ngay chính hắn cũng không hiểu . . . . .

Bạn đang đọc truyện *Môn Chủ Đùa Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Làm sao bây giờ? Ở bên ngoài lúc ẩn lúc hiện, cũng không biết nên đi đâu . . . . . Mục đích của nàng rõ ràng là Cửu Hoa cung.

Vậy. . . . . Lại đi Cửu Hoa cung đi? Nàng đã quanh quẩn ở nơi này một hai canh giờ, vẫn ở trên núi này.

Vấn đề là, muốn dùng lý do gì để trở về?

Hoa Nhan Hi buồn rầu nhớ lại, mãi cho đến khi đụng vào một bức tường thịt ấm áp. "A? Làm sao có thể là người?"

"Ta mới nên hỏi tại sao là người?" Hoa Thiếu Khanh tà tà nhướng mày. "Chính mình cảm đầu chạy đến đại sảnh Cửu Hoa cung rồi mới đụng vào ta, không biết cô nương muốn làm gì?"

Mới vừa nghe Dận Lệ nói, hắn không biết vì sao lại phiền lòng, bất tri bất giác liền đi đến đại sảnh, lại bất tri bất giác bị nữ nhân bất tri bất giác này đi đến đại sảnh đụng vào nhau.

"Ta chạy đến đại sảnh Cửu Hoa cung rồi ta với người chạm vào nhau?" Hoa Nhan Hi kinh ngạc nhướn cao đôi mi thanh tú, ngấm nhìn bốn phía, lúc này mới phát hiện chính mình thật sự trong lúc bất tri bất giác đã trở về đại sảnh của Cửu Hoa cung? A, thực xin lỗi. Cái kia. . . . . Cái kia. . . . ."

Xong đời, nàng rốt cuộc muốn nói gì bây giờ?

"A, ta biết rồi!" Trong đầu chớp lóe một ý, Hoa Nhan Hi vội vàng hướng Hoa Thiếu Khanh khom người chào. "Ta muốn nói tiếng cảm ơn người. Ta lúc này vội chạy đi nên quên chưa kịp nói."

"Cám ơn ta? Người có cái gì để cảm tạ ta?" Hoa Thiếu Khanh môi chứa nụ cười lạnh.

"Là chuyện vừa rồi người cứu nữ nhân kia thôi. . . . . Đúng rồi, ta còn muốn nói một tiếng xin lỗi với người. Ta đã hiểu lầm người rồi." Hoa Nhan Hi lần thứ hai hướng hắn thâm sâu khom người cúi chào. "Ta thật sự có nghĩ đến nếu người không muốn cứu nàng ấy thì người là một người máu lạnh."

"Người không cần xin lỗi, ta thật sự không nghĩ sẽ cứu nàng ấy." Hoa Thiếu Khanh cười nhạt.

"Đó là bởi vì nàng ta không cần chữa, không phải sao? Người nói thật sự rất rõ ràng." Hoa Nhan Hi bên môi mỉm cười lý giải.

"Vậy người lầm rồi." Hoa Thiếu Khanh nhìn nàng đang ngờ ngác. "Ta bắt quá chi là không muốn cứu người, cho nên sử mới sử dụng chiêu này lừa gạt bọn họ đi thôi."

"A?" Hoa Nhan Hi thật không ngờ Hoa Thiếu Khanh sẽ nói như vậy, đôi mắt xinh đẹp kinh ngạc trừng lớn. "Người vừa nói cái gì?"

"Ta nói, có người dễ dàng bị lừa gạt như vậy, ta cũng không còn cách nào khác." Hoa Thiếu Khanh bắt đắc dĩ buông tay, biểu hiện của hắn giống như mọi việc hoàn toàn không có quan hệ với hắn.

"Người, người nói thật?" Hoa Nhan Hi vẫn đang kinh ngạc, hoàn toàn không thể tin được vào những lời mà chính tai mình vừa nghe được.

"Người nói xem? Ví như ta thật sự nguyện ý chỉ điểm cho bọn họ, vì sao khi lần đầu tiên bọn họ tới cầu khẩn sao không nói cho bọn họ biết chân tướng?" Hoa Thiếu Khanh môi ngưng cười nhạt, lời nói và việc làm càng thêm ý tà ác. "Ta chỉ là muốn đùa bọn họ một chút mà thôi."

"Người --" Hoa Nhan Hi thờ hốc vì kinh ngạc, quắc mắt nhìn hắn, "sao người có thể nhẫn tâm như thế?"

"Vì sao không được?" Hoa Thiếu Khanh cao giọng hỏi lại.

"Người rõ ràng là một đại phu, đại phu nên hành y tế thế, sao người lại có thể buông tay mặc kệ khi có người cầu xin sự giúp đỡ từ người!" Hoa Nhan Hi hoàn toàn không dám tin.

"Ai nói đại phu nên hành y tế thế?" Hoa Thiếu Khanh vì xả khoe môi, tuấn mi dương lên đầy ngi ngò." Huống chi, tới tận bây giờ, ta chưa từng nói ta là đại phu. Ta bất quá là y thuật tốt hơn một chút so với cung chủ Cửu Hoa Cung thôi."

Hoa Nhan Hi lạnh lùng khê hừ." Già mồm át lễ phải! Ta sẽ nói cho họ biết hành vi ác liệt của người!" Nàng oán hận tròn mắt nhìn hắn, lập tức chuẩn bị chạy khỏi tầm mắt của hắn.

Hoa Thiếu Khanh một tay giữ chặt nàng: "Người không biết là đã quá muộn sao? Bọn họ không biết đã chạy đi nơi nào rồi."

"Người!" Hoa Nhan Hi lần này lại càng hận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi."Tại sao người có thể như vậy, không đếm xỉa đến tính mạng của người khác?"

"Xem nhiều thành thói quen." Hoa Thiếu Khanh khoe môi phù che đùa cợt cười nhạt.

"Cái gì gọi là xem nhiều thành thói quen?" Hoa Nhan Hi nổi giận dưng dưng nói, sau đó tựa như nghĩ đến điều gì đó, đột nhiên yên tĩnh trở lại, hai tròng mắt to chăm chú xem xét hắn."Nhất định có vấn đề. . . . . Người nhất định có vấn đề."

"Ta không có vấn đề gì." Sao nàng bày ra ánh mắt chuyên chú đó, còn nhìn hắn rất chăm chú nữa?

"Không có khả năng." Hoa Nhan Hi một mực chắc chắn."Người bình thường làm sao có thể thấy chết không cứu? Người nhất định là đã chịu tổn thương quá lớn, đúng hay không?"

"Ta bị tổn thương quá lớn?" Hoa Thiếu Khanh cơ hồ muốn thất thanh mà cười. Hắn cũng không biết bản thân mình đã từng chịu quá tổn thương rất lớn sao?

Hoa Nhan Hi dùng lực gạt đầu, trông mong nhìn hắn."Đúng vậy. Nói cho ta biết, người rốt cuộc bị tổn thương vì chuyện gì?" Thừa dịp hiện nay chỉ có hai người họ, nàng quyết định sắm vai một người tri kỉ, lo lắng lắng nghe tiếng lòng của hắn, toàn lực mở lòng hắn ra .

"Ta không bị tổn thương gì cả." Hắn khó có được một lần nói thật như thế, cũng không biết nàng tin hay không tin.

"Làm sao có thể?" Hoa Nhan Hi suy đoán một hồi, đương nhiên là không tin vào lỗ tai mình, "Ta cùng người nói, người từng bị tổn thương vì chuyện gì cứ nói ra đi, bởi vì ta cũng mới vừa chịu tổn thương rất lớn, ta nghĩ ta có thể hiểu nỗi thống khổ của người."

"Sao?" giữa trán Hoa Thiếu Khanh viết lên hai chữ nghi vấn, "Người vừa mới chịu tổn thương gì?"

Hắn muốn nghe, cái này cho thấy nàng đã thành công bước đầu rồi. Vì thế nàng đem chuyện mình gặp phải nói một lần.

"Nguyên lai là như vậy. . . . . Vậy người cư nhiên còn có tâm tình mà quản chuyện của người khác sao?" Hoa Thiếu Khanh hơi nhíu tuấn mi. Nàng trên danh nghĩa đúng là nữ nhân của huyênh đệ hắn!

"Không nên xảy ra thì cũng đã xảy ra, không phải sao? Dù ta có khóc cũng không xoay chuyển được sự thật, nếu như vậy, ta đây còn khóc làm gì? Rõ ràng dòi đi lực chú ý, để cho chính mình vui vẻ không phải là tốt hơn sao?" Hoa Nhan Hi đương nhiên nói.

"Vậy lực chú ý của người vẫn dòi đi thực triệt để." Hoa Thiếu Khanh khê gạt đầu, bên môi nhàn nhạt cao giọng cười."Người cho là gặp chuyện bất bình, rút dao tương trợ thì nhất định sẽ hỗ trợ được người khác sao?"

"Đương nhiên. . . . ." Hoa Nhan Hi dùng lực gạt đầu, sau đó dường như nghĩ đến điều gì, tròng lớn đôi mắt đẹp? Người nhất định là chịu tổn thương rất lớn, mới có thể đối với mọi người không có tín nhiệm như vậy, căn bản vẫn là không muốn cứu người, đúng hay không?"

"Ta thật sự không có." Hoa Thiếu Khanh vẫn nghiêm chỉnh phủ nhận.

Hắn càng phủ nhận, Hoa Nhan Hi càng cảm thấy hắn đã từng chịu sự đả kích rất nghiêm trọng." Người không cần phủ nhận nữa. Người nghĩ rằng ta không nhìn ra sao? Bị người mình tin tưởng nhất phản bội nhất định rất thống khổ, đúng không?" Ánh mắt nàng lộ ra sự đồng tình cùng hiểu biết.

"Từ trước đến nay, ta còn không có người ta tin tưởng thì ai dám phản bội ta." Hoa Thiếu Khanh mỉm cười dừng ở vẻ mặt lo lắng của nàng. Nàng biểu hiện như vậy thật là làm cho hắn cảm động, làm hắn cảm thấy rằng hắn khoái trá như vậy có gì đó không đúng.

"Đó là bởi vì người căn bản là không tin tưởng vào người khác, cho nên đương nhiên không có người người tin tưởng phản bội người, đúng không?" Hoa Nhan Hi nghĩ ra một lý do hợp lý mà hoàn mỹ giải thích." Ta nói cho người biết, người tuyệt đối có thể tin tưởng vào người khác. . . . . Giống ta, tuy ta bị muội muội cùng mẹ kế lừa gạt, nhưng ta vẫn còn tin tưởng người khác. . . . . Không phải mọi người đều là người xấu, người biết không?"

"Vậy người là người tốt sao?" Hoa Thiếu Khanh lấy ánh mắt thâm thúy của hắn dừng trên người nàng, dụng tiếng nói làm khiếp sợ tâm tư người hỏi.

"Ta? Ta đương nhiên đúng vậy." Thừa nhận ánh mắt hắn nhìn chuyên chú khiến Hoa Nhan Hi tim đập chậm đi một nhịp.

Hắn hỏi như vậy, có phải là nàng đã tiến thêm một bước nữa rồi?

"Đúng là ta không thể tin tưởng người." Hoa Thiếu Khanh nhấn lại tuấn mi, thành thật nói.

"Nhưng ta thật là người tốt! Người xem, ta ngay cả bị muỗi muỗi cùng mẹ kể lừa gạt như vậy, đều không có muốn trả thù các nàng." Hoa Nhan Hi muốn chứng minh mình đích thật là người tốt, vì chính thái độ của nàng hiện giờ so với hắn có phần tích cực hơn.

Kia không phải người tốt, mà là kẻ ngu dốt! Hoa Thiếu Khanh nhàn nhạt hừ nói ở trong lòng, không tính toán sẽ vạch trần nàng.

"Là như thế này sao?" Hắn âm thầm cười. "Tuy người nói như vậy, nhưng ta vẫn không có cách nào để tin tưởng người."

"A?" Hoa Nhan Hi ghen hờn nhìn trần trời. Nàng đã nói ra nỗi lòng mình, hắn vẫn không thể tin tưởng nàng là người tốt, hắn bị tổn thương thật sự sâu đậm, chỉ có thể nghĩ: "Vậy người muốn ta làm như thế nào mới có thể tin tưởng ta là người tốt?"

"Ta cũng không biết." Hoa Thiếu Khanh hơi hơi nhún vai. "Bất quá, người cố gắng muốn để cho ta tin tưởng người là người tốt, rốt cuộc là vì cái gì?"

"Bởi vì chỉ cần người có thể tin tưởng trên thế giới này có một người là người tốt, thì chắc chắn có thể tin tưởng người thứ hai, người thứ 3, sau cùng sẽ tin tưởng rất nhiều người là người tốt, cứ như vậy, người sẽ dùng khả năng của mình nguyện ý vì mọi người chữa bệnh, vậy người là có thể tạo phúc cho mọi người rồi."

Hoa Nhan Hi càng nói càng cảm thấy được trong tương lai mọi người đều có thể hạnh phúc, nàng cảm thấy được chính mình đã tìm ra phương thức tốt để đòi đi lực chú ý vào việc mình bị phản bội, thật sự là quá tốt.

"Nhưng là ta không muốn tạo phúc cho mọi người." Hoa Thiếu Khanh môi chứa nụ cười lạnh. Hắn luôn luôn chỉ muốn tạo phúc cho chính mình cùng với người mà mình coi trọng.

"Đó là bởi vì người bây giờ không còn tin vào người khác. Chờ sau khi người tin tưởng ta, người sẽ biết, thế giới này đẹp để biết bao nhiêu, mọi người dễ thân bao nhiêu, người sẽ nguyện ý tin tưởng người khác." Hoa Nhan Hi thử nói ra một phen đạo lý.

"Phải không?" Hoa Thiếu Khanh đem mày rậm như sơn cao tạo thành một vòng cung.

"Đương nhiên." Hoa Nhan Hi dùng lực gạt đầu. "Hiện tại nói cho ta biết, ta phải làm như thế nào, mới có thể cho người tin tưởng ta?"

"Để ta xem, làm cái gì đó rất khó." Hoa Thiếu Khanh đơn giản ném một câu nói, lập tức tiêu sái xoay người rồi đi. Cố gắng rồi đi, con người đen vẫn chớp động yêu mỵ quang mang.

"Này, người cứ như vậy đi sao?" Hoa Nhan Hi ở phía sau khổ sở đuổi theo. "Người ít nhất cũng đưa khách a. . . . .Này --"

Chủ nhân đã vào cửa, Hoa Nhan Hi cũng không thể đợi bị thị vệ của Cửu Hoa cung đuổi đi, cho nên dù rất không tình nguyện, nàng cũng chỉ có thể sờ cái mũi mà rồi đi.

Mới đi một đoạn đường, trước mặt đột nhiên xuất hiện tuấn mỹ nam tử mà lúc trước nàng mới thấy, dọa Hoa Nhan Hi một hồi. "Người làm sao có thể ở trong này?"

"Ta là đặc biệt tới tìm người, muốn giải thích với người. Thật sự rất xin lỗi, ca ca ta đối người khác rất quái lạ, mong người thông cảm." Dận Lệ hướng nàng khom người chào, đối với nàng giải thích.

"A, không hẳn." Hoa Nhan Hi cuống quýt lắc lắc tay. "Bất quá hắn rốt cuộc là chịu thương tổn gì? Vì sao không thể tin tưởng người khác?"

"Việc này nói thì dài dòng." Dận Lệ hơi hơi thở dài một hơi. "Nói đến thân thể to lớn kia, hắn chính là con riêng của cha ta, thời thơ ấu sinh hoạt không được tốt, nên bây giờ mới không thể tin tưởng vào người khác."

"A?" Nói như vậy, hoàn cảnh của nàng cùng hắn rất giống nhau. Chỉ là hắn so với nàng xem ra là còn thảm hơn.

"Hắn ngay cả ta cũng không thể tin nhiệm." Dận Lệ ừ ừ nói, xem ra thất ý cực kỳ. "Cũng bởi vì ta là huynh đệ cùng cha khác mẹ với hắn. "Là như thế này sao?" Nghe qua thật là thảm. . . . . Hoa Nhan Hi trong cơ thể đồng tình lên men.

"Không nói gạt người, ta vừa mới nghe được cuộc nói chuyện của hai người, biết người muốn hỗ trợ hắn, ta thật sự rất cao hứng." Dận Lệ đột nhiên hành lễ. "Cô nương, cầu xin người nhất định phải giúp ta, để cho ca ca ta có thể lần thứ hai tin tưởng người khác!"

"A, người không cần lễ lớn như vậy! Ta có thể giúp người, người mau đứng lên đi!" Nam nhân này động một tí lại cúi đầu với nàng?

"Thật vậy chăng?" Dận Lệ ưỡn thẳng lưng, trong mắt bắn ra những tia hi vọng sáng rực.

"Đương nhiên là thật. Dù sao ta hiện tại ta cũng không có chuyện gì để làm, vừa vặn có thể giúp người." Hoa Nhan Hi mỉm cười nhấp nháy.

"Cám ơn nàng! Ta thật sự là quá cảm động. . . . ." Dận Lệ giả bộ một bộ dáng thiếu chút nữa khóc lóc nức nở.

"Nhưng mà, ta phải giúp ngươi như thế nào?" Hoa Nhan Hi cau chặt đôi mi thanh tú. "Ta cũng không hiểu nhiều về ca ca ngươi, ta không biết làm thế nào mới có thể để cho hấn loí lòng lòng phòng bị với ta."

"Ta có một biện pháp." Dận Lệ môi xả mỉm cười. "Chỉ là bản thân ta dùng biện pháp này không có hiệu quả, mà người của Cửu Hoa cung lại kiêng kị vì hấn là cung chủ, cho nên không ai chịu giúp ta."

"Biện pháp gì?" Hoa Nhan Hi lập tức truy vấn.

"Ca ca ta sinh ra không bao lâu, nương nương của hấn liền qua đời, hấn đã được cung chủ đời trước của Cửu Hoa cung nhận nuôi. Mà cung chủ trước cũng là nam nhân, tuy yêu thương ca ca ta, nhưng là ông ta không có sự quan tâm che chở mềm mại của một người mẹ, nên ca ca ta từ nhỏ chịu nhiều khổ sở, không có được đầy đủ tình yêu thương." Dận Lệ đem thời thơ ấu của Hoa Thiếu Khanh thêm mắm thêm muối xong, biến thành một câu chuyện thập phần thâm trầm. "A, thật đáng thương" Hoa Thiếu Khanh quả nhiên so với nàng còn thâm hơn.

"Cho nên, ta suy nghĩ, nếu để ngươi sắm vai nhân vật đến yêu thương hấn, là quá thích hợp rồi." Dận Lệ nói ra thỉnh cầu của chính mình.

"Để ta đóng vai người đến yêu thương hấn?" Hoa Nhan Hi nhấn lại đôi mi thanh tú.

"Đúng vậy. Ngươi có nguyện ý không?" Dận Lệ vẻ mặt thành khẩn hỏi.

"Ta đương nhiên nguyện ý. Ta đáp ứng ngươi." Hoa Nhan Hi ôn hòa mỉm cười. "Chẳng qua, ta phải yêu thương quan tâm hấn như thế nào?"

"Giống như mẫu thân." Dận Lệ mỉm cười.

"Giống mẫu thân?" Hoa Nhan Hi nhin không được nhấn lại đôi mi thanh tú, cố gắng nghĩ tới mẹ nàng rốt cuộc đối với nàng như thế nào, nhưng đúng là chỉ có thể từ bỏ. "Thực xin lỗi, mẹ ta sau khi ta chào đời không bao lâu đã qua đời, cho nên ta cũng không biết giống mẫu thân rốt cuộc là giống như thế nào. . . . . Ngươi có thể nói cho ta biết, giống mẫu thân, rốt cuộc là giống như thế nào không?"

"Mẫu thân sẽ làm rất nhiều chuyện. . . . . Chúng ta làm từng chuyện từng chuyện là được." Dận Lệ nói, "ta nghĩ, trước hết bắt đầu từ việc đến bên giường hấn ru hấn ngủ." Hấn ôn hòa mỉm cười, mà trong mắt lại chớp động ý cười tà ác.

"Đến bên giường hấn ru hấn đi ngủ?" Hoa Nhan Hi đôi mi thanh tú cơ hồ muốn dính vào nhau rồi. "Vì sao muốn bắt từ đây?"

"Ngươi nghĩ đi, chúng ta không phải mỗi ngày đều phải ngủ sao? Cho nên muốn cho hấn cảm giác giống như được mẫu thân yêu thương, đương nhiên phải bắt đầu từ chuyện ru hấn ngủ. Ngươi còn có thể hôn nhẹ lên mặt hấn, để cho hấn cảm giác sự ấm áp từ ngươi." Dận Lệ đề nghị vô cùng tự nhiên.

"Hôn nhẹ lên mặt hấn?" Một cổ khó xử đột nhiên hóa thành một rặng mây đỏ hiện lên khuôn mặt non mềm của nàng. Cho tới bây giờ nàng chưa từng hôn qua người nào cả. . . . .

"Như thế nào, ngươi không muốn?" Khuôn mặt Dận Lệ bỗng tràn ngập ánh sáng lại ảm đạm tiếp xuống. "Ta cũng biết rõ chuyện này đối với ngươi mà nói cực kỳ khó khăn. Ta cũng không miễn cưỡng ngươi."

"A, không khó khăn, ta sẽ học, ta sẽ học." Hoa Nhan Hi loạn xạ vung tay mềm.

"Thật vậy sao? Ta nghĩ chỉ cần ngươi có thể để cho hấn biết ngươi là rất rất rất quan tâm đến hấn, rất rất rất thương hấn, hấn có thể sẽ loí lòng lòng phòng bị đối với ngươi sẽ thổ lộ tiếng lòng." Dận Lệ khẩn thiết nói: "mọi việc xin nhờ cả vào ngươi."

"Không cần nói như vậy. Ta nghĩ, sau khi hấn thay đổi, nhất định sẽ có rất nhiều người được nhờ, cho nên ta sẽ tận lực cố gắng. Bất quá --" Hoa Nhan Hi đột nhiên nghĩ tới một vấn đề rất lớn, "Bất quá ta làm sao có thể đi vào phòng ngủ của hấn? Cửu Hoa cung thủ vệ nghiêm ngặt, người bình thường tối đa cũng chỉ có thể đi vào đại sảnh, không phải sao?"

"Cứ yên tâm đã có ta." Dận Lệ mỉm cười nói. "Nhưng là khả năng muốn mời ngươi ở trong này ở một thời gian."

"Muốn ta ở trong này ở cả đời, cùng hấn đấu một đời đều cũng không sao, chỉ cần không bị hoàng thượng phát hiện ta ở trong này là được." "A, sao nàng có thể nói đến chuyện này cơ chứ? Hoa Nhan Hi vội vàng che miệng.

Hoàng thượng đã sớm phát hiện rồi. Dận Lệ cười nhạt, làm bộ không có nghe thấy lời nói vừa rồi của nàng, cũng không nhìn thấy động tác che miệng của nàng. "Vậy thì cảm tạ ngươi rồi."

"không đâu, không đâu." Hoa Nhan Hi rất nhanh xua tay. "Bất quá, ngươi xác định là khi ta đến phòng của hấn sẽ không bị hấn đuổi ra ngoài sao?"

"rất có khả năng. Bất quá --" Xem ra, người nhanh bị đuổi đi, hấn là hấn.

"A, ta biết rõ, ta sẽ cố gắng!" Hoa Nhan Hi toàn thân tràn ngập sự tự tin. "Đúng rồi, nếu ca ca ta hỏi ngươi vì sao phải làm như vậy, là ai muốn ngươi làm như vậy, ngươi đừng nói cho hấn biết. Ta sợ nếu ngươi nói cho hấn, hấn sẽ không mở cửa trái tim đối với ngươi đâu." Dận Lệ dặn dò.

"Được." Hoa Nhan Hi khẽ gật đầu. "Vậy nếu bị hấn nhìn thấy chúng ta đang nói chuyện phiếm, hấn lại hỏi chúng ta đang nói chuyện gì, ta nên trả lời như thế nào?"

"Thì nói chúng ta tán gẫu chuyện đông tây nam bắc ." Dận Lệ khoi mào tuần mi." Chúng ta có thể làm bằng hữu tốt, không phải sao?"

"Uh'm." Hoa Nhan Hi gật đầu một cái.

Hai người cứ như vậy khoái trá bàn luận, bởi vì quá mức chuyên chú, đến nỗi Hoa Nhan Hi từ đầu tới đuôi đều không phát giác, ở một chỗ không xa, có một tấm mắt u lãnh đang nhìn bọn hắn một cách chăm chú, trong ánh mắt đó có sự thiêu đốt hừng hực cùng lòng đố kị.

Về phần Dận Lệ -- hắn đã sớm chuẩn bị tốt một bao quần áo, chuẩn bị trở lại hoàng cung băng lãnh kia!

Bạn đang đọc truyện *Môn Chủ Đùa Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

"Ta với ngươi cùng ở một gian phòng?" Bị Dận Lệ dẫn Hoa Nhan Hi về phòng của hắn, nàng khó xử nhưn cao mảy nói. "Như vậy có vẻ không hay lắm."

Không chỉ vì nam nữ thụ thụ bất thân, nàng còn cảm thấy có chỗ là lạ, giống như ngủ ở phòng của nam nhân này thì sẽ rất có lỗi đối với một người nào đó.

"Yên tâm, ta chỉ là tạm thời đem ngươi giấu ở nơi này, không lâu sau, ngươi cũng sẽ được an bài ở chỗ khác rồi." Dận Lệ mỉm cười giải thích.

"Vậy vì sao không an bài ta đến nơi khác đi?" Hoa Nhan Hi vẫn là cảm thấy thập phần không thích hợp." Ta có thể ngủ ở phòng của nô tỳ, không sao đâu."

"Rất xin lỗi ngươi, không được." Dận Lệ lắc đầu. Ví như thật sự để cho nàng đi ngủ ở phòng của nô bộc, vậy trò hay của hắn làm sao mà diễn ra được!

"Nhưng mà. . . . ."Hoa Nhan Hi không từ bỏ lắc lắc một đôi tay ngọc thon thon." Nhưng mà ta thật sự cảm thấy, như vậy không tốt lắm. . . . ."

"Có cái gì không tốt? Ngươi chỉ là tạm thời đợi ở phòng ta mà thôi, tới hôm nay ta sẽ để ngươi đi vào trong phòng của Thiếu Khanh rồi trấn an hắn ngủ, chờ sau khi ngươi trở về, ta sẽ mang ngươi đi sang phòng mà ta đã chuẩn bị cho ngươi." Dận Lệ môi phiếm mỉm cười, "ngươi cũng phải cho nô bộc một ít thời gian chuẩn bị phòng cho ngươi chứ, không phải sao?"

"Uh'm." Hoa Nhan Hi đồng ý gật đầu, khóe môi rớt cục lệ ra ý cười.

Không biết vì cái gì, mà khi nàng nhìn khuôn mặt tương tự như Hoa Thiếu Khanh này, nàng bắt đầu mong chờ tới nay đến trong phòng Hoa Thiếu Khanh quan tâm hắn. . . . .

Ban đêm không có người can ngăn, trên hành lang gấp khúc của Cửu Hoa cung, Hoa Nhan Hi bất an hỏi Dận Lệ đang dẫn nàng đi tới trước cửa phòng ngủ của Hoa Thiếu Khanh, "ngươi xác định như vậy không có vấn đề? Không biết hắn đã ngủ hay chưa nữa?"

Dận Lệ môi dương cười nhạt, "hắn đã ngủ rồi, ngươi yên tâm nghe ta đi, không làm đâu, nếu làm như vậy, dù hắn chìm vào giấc mộng cũng sẽ cảm giác được sự an ổn."

"Uh'm, rất có lý." Hoa Nhan Hi mỉm cười hơi hơi yên tâm? Ta đây làm như vậy nha?"

"Được. Có lên." Dận Lệ một tay đẩy nàng nhập hãm lửa.

"Ta sẽ." Hoa Nhan Hi đối với Dận Lệ tươi cười sáng rực đưa ra lời hứa, đảm bảo thành công."Ta nhất định sẽ cố gắng, cố gắng."

"Khanh?" Hoa Nhan Hi đẩy cửa tiến bước vào phòng ngủ của Hoa Thiếu Khanh, nhẹ giọng kêu một chữ sau cùng trong tên của Hoa Thiếu Khanh.

Cách xưng hô này là Dận Lệ dạy cho nàng. Dận Lệ nói với nàng, gọi hắn như vậy, hắn mới có cảm giác như được yêu thương.

"Đã ngủ chưa?" Không nghe được hồi âm, Hoa Nhan Hi bắt đầu thì thảo tự nói." hiện tại ta có phải nên đi đến cạnh hắn hát, thuận tiện vỗ vỗ ru hắn ngủ?"

Nàng rón ra rón rén hướng giường của Hoa Thiếu Khanh tiến lên, thật cẩn thận ngồi ở bên giường .

"Xong đời, muốn hát cái gì bây giờ?" Hoa Nhan Hi sừng sốt một phen, về sau quyết định hát *Liệu Nga*.

"Liệu liệu giả nga, phi nga y hao. Thương xót cha mẹ, sinh ta một nhọc. Liệu liệu giả nga, phi nga y úy. Thương xót cha mẹ, sinh ta vất vả. . . . ." Ách,

bài hát này có quá buồn hay không? Hấn đã không có cha mẹ yêu thương, nàng không muốn hấn càng thêm đau buồn.

Vậy, đổi một bài khác.

"Từ mẫu trong tay tuyến, du từ thân thượng y. Ninh hành mật mật phụng, ý khủng trì trì qui. Thùy ngôn thôn tảo tâm, báo đắc tam xuân huy --"*

Nàng hát đến một lúc mới phát hiện giống như cũng không quá thích hợp. Bài hát này cũng vẫn là ca ngợi mẫu thân vĩ đại, hiện tại nàng hát cho hấn nghe sẽ không có tác dụng gì.

Vậy rốt cuộc muốn hát bài gì mới tốt a?

"Quan quan sư cưu, tại hà chi châu. Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu. . . . ." A, không đúng không đúng, nàng làm sao có thể hát lên bài hát ca ngợi tình yêu rồi hả? **

Vậy, lại đổi một bài nữa.

"Đầu giường ánh trăng rọi, mặt đất như phủ sương, ngẩng đầu nhìn trăng sáng, cúi đầu nhớ cố hương."

Bài này cũng không đúng a! Nàng sao lại hát bài nhớ quê cho hấn nghe?

"Vây. . . . . Tới cùng muốn hát bài gì mới tốt?" Hoa Nhan Hi đang chuẩn bị vui đầu khổ nghĩ. Khi đó, đột nhiên nàng phát hiện đối tượng nàng muốn hát cho hấn nghe, đang mở to đôi mắt hắc ám nhìn nàng, đề cho nàng cả kinh.

Hấn thức dậy? Là nàng đánh thức hấn sao?

"Ngươi nhanh ngủ đi, nhanh ngủ đi." Hoa Nhan Hi nhất thời luống cuống tay chân đứng dậy, càng không ngừng vỗ hấn, giống như ru tiểu hài tử vậy.

"Là ai bảo ngươi tới?" Hoa Thiếu Khanh tâm niệm vừa động, dĩ nhiên hấn biết ở Cửu Hoa Cung, người có thể để cho nữ nhân này đến phòng ngủ của hấn không ai khác chỉ có hấn ta, nhưng hấn vẫn giả vờ không biết, nhân nhạ hỏi.

"Là ta tự ý đến đây." Hoa Nhan Hi cười bất chấp." Ta cũng không biết đã trà trộn vào Cửu Hoa cung như thế nào, sau đó lại không biết đi như thế nào, thật sự đi tới bên giường của ngươi rồi?

Nàng coi hấn giống như tiểu hài tử ba tuổi dễ lừa gạt sao? Hoa Thiếu Khanh nhân nhạ quăng môi." Ngươi ở bên cạnh ta ca hát, rốt cuộc là muốn làm cái gì?" Nói thực ra, hấn mới vừa rồi căn bản là không ngủ. Từ lúc nhìn thấy nàng, đầu óc hấn tràn đầy bóng dáng của nàng; nhìn thấy nàng cùng Dận Lệ nói nói cười cười, tâm tình của hấn không hiểu vì sao rất không thoải mái, nào có tâm tình đi vào giấc ngủ!

Cho nên, hấn không phải bị tiếng hát của nàng tác động, hấn là vì nàng tác động nên căn bản không thể ngủ được .

--

* Bài hát Du Từ Ngâm của Mạch Giao

Mẹ hiền cầm chỉ trên tay,

Con đưa áo mặc trên mình mẹ may .

Ngày kẻ mẹ vội mũi kim,

Lòng trong thấp thỏm ngày con muộn về.

Rằng, một tác thảo tâm hê!

Mong sao báo đáp ánh ba xuân dầy.

** Bài Quan Thư 1 của Khổng Tử

Quan quan kìa tiếng thư cưu

Bên cồn hót họa cùng nhau vang dầy

U nhân thực nữ thế này

Xứng cùng quân tử sánh vầy lứa duyên.

Thư cưu: là một loài chim nước sống trên sông Trường Giang và sông Hoài.

Quan quan: là tiếng chim trống mái ứng gọi nhau

"Ta muốn tới ru người ngủ." Hoa Nhan Hi vô tội nói. "Người là cực kỳ cần người ru ngủ, đúng không? Nhất là một người giống như mẫu thân vậy." Nàng mỉm cười ám chỉ, ý chỉ chính mình muốn sắm vai mẫu thân của hắn.

"Ru ta ngủ?" Hắn thật đúng là bị coi thành tiểu hài tử ba tuổi. Hoa Thiếu Khanh nghĩ vậy, tâm tình lại càng không tốt. "Ta là cần người ru ngủ, nhưng không phải với vai trò mẫu thân." Cạnh môi hắn phiếm tràn tươi cười tà lãnh.

"sao có thể không phải vai trò mẫu thân?" Hoa Nhan Hi nghi hoặc nhón mày, sau đó bỗng nhớ tới cái gì đó, mày đang cau chặt lại dần ra. "A, ta biết rồi, nhất định là người không dám thừa nhận, đúng không?"

"Không phải." Hoa Thiếu Khanh khuôn mặt lạnh lùng. "Ta hỏi người, người rốt cuộc tới tìm ta làm cái gì? Là Dận Lệ bảo người tới?"

"Không phải. . . . . Ách. . . . . Là ta cầu xin hắn để cho ta tới." Hoa Nhan Hi sợ nói ra sự thật, làm cho hắn không chịu rộng mở trái tim với nàng, đành phải nói dối. "Ta tìm người, là hi vọng chúng ta có thể mở rộng tâm lòng với nhau, ta có thể lắng nghe thanh âm trong lòng người."

Nàng nói thành khẩn vô cùng, Hoa Thiếu Khanh sắc mặt vẫn không tốt. "Là như thế này sao? Người không phải cùng Dận Lệ nói nói cười cười sao, vì cái gì còn tới đây lắng nghe tiếng lòng của ta?"

"Ta cùng Dận Lệ nói nói cười cười?" "A, hắn đều thấy được sao?" Ta cùng Dận Lệ mới gặp đã thân, cho nên nói nói cười cười a! Nếu như người. . . . . Ta hi vọng người có thể giải trừ ưu sầu cùng phiền hận trong lòng, cho nên ta muốn lắng nghe tiếng nói trong lòng người."

"Mới gặp đã thân?" Hoa Thiếu Khanh nghe bốn chữ đấy, sắc mặt trở nên càng kém. "Người cùng Dận Lệ mới gặp đã thân?"

"Đúng vậy. Hắn là người rất tốt." Bên môi Hoa Nhan Hi xao động tươi cười sáng rực, nghĩ thầm, rằng đây là sự thật không sai, nàng còn thấy Dận Lệ lời nói vừa hay cũng vừa đúng. "Cùng hắn nói chuyện phiếm là một chuyện cực kỳ thoải mái cực kỳ khoái trá, người không cảm thấy vậy sao?"

"Vậy người vì sao không đi tìm hắn mà tâm sự, còn muốn tới ru ta ngủ làm gì? Nếu là người cùng hắn mới gặp đã thân như thế, người hiện tại không phải nên nằm ở trên giường hắn sao? Đáng chết, vì cái gì hắn suy nghĩ đến những hình ảnh trong lời nói của mình, hắn rất muốn bóp chết nữ nhân này cùng Dận Lệ?"

"Ta cùng hắn mới gặp đã thân, sao lại muốn nằm ở trên giường hắn?" Hoa Nhan Hi là một thiếu nữ đơn thuần làm sao mà hiểu được những lời hắn đang nói cái gì! "Mà còn, chuyện giúp người thay đổi, so với chuyện cùng hắn nói chuyện phiếm, thì việc này quan trọng hơn."

"Vì cái gì?" Hoa Thiếu Khanh nhàn nhạt nhíu mày. Hắn muốn biết hắn ở vị trí nào tại trong lòng nàng. . . . . Vì cái gì?

"Bởi vì nếu người tâm tình thật tốt, người có thể cứu rất nhiều rất nhiều người ngoài kia." Hoa Nhan Hi xao động tươi cười, nói chuyện cực kỳ thành khẩn.

"Cho nên người tới cạnh giường ta ca hát? Người cho rằng làm như vậy ta sẽ nguyện ý giúp người xem bệnh sao?" Chết tiệt, tâm tình của hắn từ khi biết nàng là nữ nhân tương lai của Dận Lệ, lại biết Dận Lệ đối với nàng có ý tứ, hắn như ngã vào đáy cốc, nhìn nàng cùng Dận Lệ nói chuyện cười một chút, tâm tình càng tệ đến không tưởng được!

Ách, sắc mặt của hắn hình như không tốt lắm. . . . . Bất quá hay là hỏi cho rồi. "Chẳng lẽ không đúng sao?"

Hoa Thiếu Khanh lạnh lùng khê hừ. "Người cảm thấy đúng phải không?" Hắn chưa từng bị một nữ nhân nào làm cho hắn sinh khí quá mức như nàng!

"Hình như không phải, bởi vì hiện tại sắc mặt của người rất kém. Nhưng mà người không phải mới nói, người không cần người ngủ cùng sao? Hay là, người không thích nghe người ca hát? Hoặc là, người cảm thấy ta hát thật sự khó nghe? Hay là, ta hát bài hát không thích hợp đưa người đi vào giấc ngủ? Nếu là nguyên nhân này, ta đây có thể hát bài khác cho người nghe, người muốn ta hát nào ta liền hát bài đó." Hoa Nhan Hi cười một cách khờ khạo.

"Chết tiệt, ta không thích nghe người ca hát!" Hoa Thiếu Khanh hờn hển nói. Từ lúc hắn sinh ra cho đến bây giờ, tâm tình hắn chưa từng kém như vậy!

"Vậy người muốn ta làm cái gì? Người muốn ta làm cái gì ta đều có thể làm được." Hoa Nhan Hi vờ mặt chân thành, không oán không trách.

"Người quả thật nguyện ý vì mọi người hy sinh như thế?" Hoa Thiếu Khanh bên môi cười lạnh.

"Đương nhiên." Hoa Nhan Hi dùng lực gạt đầu. Đây chính là mục tiêu cuộc sống của nàng bây giờ!

"Làm gì cũng không hối hận? !" Hoa Thiếu Khanh tà lãnh tuần mi tăng lên.

"Uh'm." Hoa Nhan Hi càng ra sức gạt đầu.

"Cho dù muốn người nhảy vào nước sôi lửa bỏng người cũng nguyện ý?" Hoa Thiếu Khanh bên môi tươi cười càng thêm tà ác.

"Nguyện ý." Hoa Nhan Hi kiên định đáp. Dù sao ban đầu nàng tới Cứu Hoa cung cũng không có ý nghĩ muốn quay về. Nếu có thể thay đổi hắn, vậy nàng có chết cũng không còn gì tiếc nuối rồi!

"Vậy thì tốt!" Hoa Thiếu Khanh gật đầu cười lạnh? Người đã nghĩ vì đại chúng hy sinh như vậy, ta đây không thành toàn người, thì không đúng rồi!"

Thật tốt quá, xem ra có trò hay rồi.

Dận Lệ đang mai phục bên ngoài cửa phòng của Hoa Thiếu Khanh bên môi lộ ra nụ cười đắc ý. Tuy nói bọn hắn cùng cha khác mẹ, nhưng đối với tính nết của vị này huynh trưởng này hắn cũng biết ít nhiều.

Chỉ là ánh mắt của vị huynh trưởng nhìn Hoa Nhan Hi tràn ngập hứng thú, hắn biết vị huynh trưởng này chưa bao giờ động tâm đối với nữ nhân.

Mà vị huynh trưởng này lại vệt chết còn cứng mồm, cái gì cũng không chịu thừa nhận.

Vậy hắn chỉ còn cách là dùng kế, để cho vị huynh trưởng này thổ lộ ra tâm tình của hắn thôi!

"Người muốn làm gì?" Hoa Nhan Hi đột nhiên phát hiện hắn một tay bắt lấy cánh tay mềm của nàng, cả người nàng đẩy ngã lên giường hắn. Sau đó, một tay kia của hắn bắt đầu cởi quần áo của nàng. "Vì sao lại muốn cởi quần áo của ta?" Nàng bắt đầu la hét, tay chân loạn xạ, tiến hành cuộc chiến bảo vệ y phục.

"không phải người nói ta muốn người làm gì người đều nguyện ý sao?" Hoa Thiếu Khanh môi mòng hất lên trên, nụ cười tà mỵ tuấn ác. "Mới cởi một cái áo người đã ngạc nhiên, so với chuyện người nguyện ý làm tất cả mọi thứ tựa hồ kém rất xa . . . . ."

"Người. . . . . Người cởi quần áo của ta rốt cuộc muốn làm gì?" Hoa Nhan Hi bị hắn vừa nói, lập tức đình chỉ vùng vẫy, mặc hắn tùy ý cởi dần quần áo trên người nàng. Tuy vậy, nàng vẫn buồn bực không hiểu dụng ý việc hắn bắt nàng cởi quần áo của nàng là để làm gì.

"Một người nam nhân cởi quần áo của một nữ nhân, bình thường chỉ có một dụng ý." Hoa Thiếu Khanh thuần thục lật chuyển thân hình xinh đẹp của nàng, thoải mái đem quần áo của nàng cởi hết ra.

"Dụng ý gì?" Không hiểu việc đời, Hoa Nhan Hi sao có thể từ điệu cười tà ác của hắn, mà có thể suy đoán ra dụng ý của hắn. Một đôi mắt to ngập nước nhìn hắn, tùy ý để thân thể xinh đẹp mềm mại tận tình bày ra trước mắt hắn.

"Muốn nàng. . . . ." Hoa Thiếu Khanh hơi hơi bế nàng lên, cúi đầu hôn nhẹ xương bả vai của nàng, hôn lên da thịt mềm mại trắng như tuyết của nàng, loại xúc cảm vô cùng thân thiết này khiến nàng không khỏi một trận si mê.

"Có ý gì?" Hoa Nhan Hi ngẩn ra, sau lưng lại lập tức truyền đến cảm giác ngứa ngứa. Hoa Thiếu Khanh đã đưa tay đến sau lưng nàng, một nụ hôn nhẹ nhàng như dẫn lửa nóng lên da thịt bóng loáng trắng mịn như tuyết của nàng, lưu lại vết tích ướt át. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Môn Chủ Đùa Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

"Nhanh ngủ đi."

Hoa Nhan Hi tạm thời ngắt, không bao lâu liền tỉnh lại. Tuy nhiên tứ chi đã xụi lơ không có khí lực động, vẫn nhăn lông mày nói: "nhưng mà. . . . . không biết đệ đệ người có còn đợi ta hay không. . . ?"

Đúng rồi, nàng còn không biết đệ đệ hắn tên gọi là gì nha!

"Người còn muốn trở về tìm hắn?" Hoa Thiếu Khanh khuôn mặt vận vận.

"Ta. . . . . Hắn không thấy ta trở về, nhất định sẽ cực kỳ lo lắng." Hoa Nhan Hi lo lắng, đôi mi thanh tú vo thành một nắm.

"Người quản hắn có lo lắng hay không?" Bị nàng vừa nói như vậy, tâm tình của hắn càng xám tro tới cực điểm.

"Ta. . . . ." Hắn giống như là rất tức giận. . . . . biết đâu trong cơn tức giận hắn càng không đồng ý cứu người?

"Về sau ngủ ở nơi này của ta, biết không?" Hoa Thiếu Khanh lạnh lùng phân phó, về mặt khí phách không cho cự tuyệt.

Hoa Nhan Hinhĩ muốn cự tuyệt, nhưng lời nói đến miệng, lại nuốt vào trong bụng. Không dễ dàng mới cùng hắn tiến được một bước, nếu nàng hiện tại cự tuyệt, không phải quá ngu dốt quá u mê sao?

"Được." Nghĩ tới đây, nàng lập tức ngoan ngoãn gật đầu.

"Còn có, không có việc gì thì đừng nói chuyện với đệ đệ ta, biết không?" Hoa Thiếu Khanh không quên dặn dò. Nữ nhân này hiện tại là của hắn, vô luận như thế nào, hắn đều sẽ không đem nàng tặng cho Dận Lệ.

Ngay từ đầu hắn đã biết Dận Lệ đối nàng không có tình yêu nam nữ, đúng là hắn bị tức giận cùng ghen tỵ của chính mình làm cho u mê; sau khi có được nàng, hắn lại càng không muốn nàng cùng Dận Lệ có bất luận liên lụy gì!

"Vì sao?" Hoa Nhan Hi khó hiểu hỏi. Chẳng lẽ giữa huynh đệ bọn hắn có cừu hận thâm sâu đến vậy sao? Lần này nàng nên làm như thế nào cho phải? "nói chuyện với loại người nhiều chuyện này, sẽ hạ thấp trí lực của ngươi." Hoa Thiếu Khanh cho nàng một cái lý do thật sự không tính là lý do.

"A?" đôi mi thanh tú của Hoa Nhan Hi lần thứ hai bởi vì nghi hoặc mà xoắn xuyết ở một chỗ.

"vì sao ngươi đến ca hát? Hoa Thiếu Khanh chỉ là đơn giản bỏ đi một câu." ngươi cùng nam nhân kia đã bày mưu, không phải sao?"

"A?" Hoa Nhan Hi sững sốt một phen. Hắn biết?

"Biết ta vì cái gì bảo ngươi không cần cùng Dận Lệ lui tới không?" Hoa Thiếu Khanh bên môi bán ra một loại cười như ác ma.

Hoa Nhan Hi suy nghĩ một hồi lâu, mới hiểu được ý tứ của hắn -- hắn là nói nàng tới ca hát là cực kỳ ngu dốt!

"Hoa Thiếu Khanh!" Lần này đến phiên Hoa Nhan Hi phát hỏa. "Ngươi làm sao có thể nói như vậy? Ta cũng là vì tốt cho ngươi thôi!"

Chỉ thấy Hoa Thiếu Khanh khoe môi hiện lên nụ cười tà tà xấu xa, "về sau theo giúp ta đi ngủ là được, nếu như ca hát. . . . . Miễn!"

Oa?

Vì cái gì rõ ràng ngày hôm qua đau muốn chết, hôm nay vừa tỉnh lại, chẳng những thân thể một điểm đều không có cảm giác đau đớn như mình nghĩ, ngược lại vẫn lành lặn, cảm giác cực kỳ thoải mái?

Hoa Nhan Hi nhíu mày, nhìn không được bắt đầu nghiên cứu thân thể mềm mại của mình.

Kỳ quái, ngày hôm qua bị hắn đè xuống hôn như vậy, mà hôm nay một dấu vết cũng không có? Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? "Ngươi đang làm cái gì?" Hoa Thiếu Khanh nghiêng người, nhìn nàng đang không ngừng nhúc nhích ở bên người hắn, nàng không quan tâm xem người bên gối còn ở bên cạnh hay không, trong lòng hắn có phần tự vị không phải.

"Ta đang nhìn. . . . . Kỳ quái, vì sao ta hôm nay một điểm cũng không đau?" Hoa Nhan Hi nghi hoặc thật sự. "Ngươi là đại phu, ngươi nói cho ta biết vì sao có được hay không?"

"Ta không phải đại phu." Hoa Thiếu Khanh nhàn nhạt sửa nàng, hắn vẫn không muốn đem y thuật của mình cùng đại phu so sánh ngang bằng. "Việc ngươi vì sao không đau. . . . . Ta cũng không biết vì cái gì." Hắn nhún nhún vai, không muốn nói cho nàng biết, là bởi vì sau khi nàng ngủ, có nam nhân lại chấm chỉ bôi thuốc mỡ không ngót lên người nàng. Vì nàng, hắn lần đầu tiên tự tay trị liệu sau nhiều năm. Hỏi hắn có không thoải mái vì hành động này không? Hắn một chút cũng không cảm giác được.

Tại vì khi bôi thuốc mỡ lên thân thể mềm mại của nàng, hắn cảm thấy rất thỏa mãn.

"Làm sao có thể! Ngươi chỉ là mạnh miệng nói chính mình không phải đại phu, nhưng vì sao ta không đau, ngươi nên biết mới đúng." Hoa Nhan Hi nhấn đôi mi thanh tú, cảm thấy được chuyện hắn không biết nàng tại sao một chút cũng không đau là một chuyện cực kỳ khiến người không thể tưởng tượng được.

"Ta không biết." Hoa Thiếu Khanh trả lời, không nguyện thừa nhận đó là công hiệu của thuốc mỡ mà chính mình điều chế.

Không muốn thừa nhận, nguyên nhân rất đơn giản, bất quá -- nếu để cho nàng biết thuốc của hắn hữu hiệu như vậy, nơi này của hắn sẽ đông như trảy hội rồi.

Hắn rất không dễ dàng gì mới đem nơi này trở thành một nơi nguy hiểm trong mắt mọi người, làm sao hắn có thể để cho nàng đem nơi này biến thành nơi ồn ào đầy tiếng người!

"Tại sao có thể như vậy?" Hoa Nhan Hi lần này thật sự là nghi hoặc không thông. "Ngay cả ngươi cũng không biết, vậy còn có ai biết không?"

"Ta cũng không biết." Hoa Thiếu Khanh nhún nhún vai, bộ dáng thật là hoàn toàn không biết chuyện.

Hoa Nhan Hi còn có thể nói gì nữa, một vị khách không mời mà đến vượt qua sự ngăn cản của nô bộc và thủ vệ, thẳng hướng tiến vào phòng bọn họ.

"A --" Dận Lệ vừa vào cửa liền giả bộ vịn phần kính ngạc. "Các ngươi. . . . . Làm sao có thể. . . . ."

"Ta. . . . ." Hoa Nhan Hi hai gò má đỏ rực, sốt ruột muốn đứng lên giải thích, lại bị Hoa Thiếu Khanh gắt gao đặt ở trong chốn, không thể động đậy.

Bất luận chuyện gì, hắn cũng sẽ không để một tia cảnh xuân của nàng lộ ra ngoài.

"Ca ca, ngày hôm qua người còn nói không có cảm giác đối với nàng ta, vì cái gì. . . . . Vì cái gì. . . . ."Dận Lệ về mặt u sầu, vạn phần thống khổ .

"Người an bài cơ hội tốt như vậy cho ta, ta có thể không hưởng dụng sao?" Hoa Thiếu Khanh khẽ nhếch khóe môi. Sau khi hắn có được nàng, khối u trong lòng hắn đã sớm theo gió tán đi.

Sao hắn có thể không biết Dận Lệ đang đùa tạp kỹ gì?

"Các người đang nói cái gì?" Hoa Nhan Hi nháy đôi mắt đẹp, đối với đối thoại của hai người, hoàn toàn vô pháp lý giải." Ta nghe không hiểu?"

"Chúng ta đang nói chuyện nàng không cần hiểu ." Hoa Thiếu Khanh vỗ nhẹ nàng, bày tỏ trấn an. Hắn lại hướng Dận Lệ nói, " phần tình này xem như ta nợ người."

"Chỉ có một phần tình sao? Ta đây không phải quá lỗ rồi hả? Ta ít đi một mỹ nhân, người chỉ thiếu ta một phần tình. . . . ."Dận Lệ thương tâm muốn chết mà nói.

"Ta cho người ăn chùa uống chùa lâu như vậy, cộng thêm không nói ra thân phận của người, người còn không vừa ý sao?" Hoa Thiếu Khanh đơn giản cùng hắn tính sổ sách tội.

"Người cũng có thể đến chỗ của ta ăn chùa uống chùa, ta cũng sẽ không vạch trần thân phận của người, lại càng không đuổi người đi." Dận Lệ cực kỳ uất ức nói." Cho nên ta còn là cảm thấy được người nợ ta vài phần ân tình. . . . . Trên đời này cũng không có mấy người như người, dám làm ra loại chuyện cướp đoạt nữ nhân của ta."

"Cướp đoạt nữ nhân của hắn?" Hoa Nhan Hi nghe đến đó, tuy là một đầu mờ mịt, nhưng lại cảm thấy tổn thương." sao người có thể cướp đoạt nữ nhân của hắn?" Nàng liếc nhìn Hoa Thiếu Khanh một cái, hoàn toàn không biết nữ nhân mà hai người kia nói chính là nàng ta." Tuy tình cảm huynh đệ các người không tốt, người cũng không thể làm như vậy."

"Ngậm miệng!"Hoa Thiếu Khanh hung tợn trừng mắt nhìn nàng. Nữ nhân ngu xuẩn này, chẳng lẽ nàng không biết nữ nhân kia là nàng sao?

"Vì sao ta phải ngậm miệng? Ta chỉ là bệnh vực kẻ yếu mà thôi. . . . . Hoa Thiếu Khanh đệ đệ, người nói, nữ nhân là ai? Ta giúp người lấy lại công đạo, mang nàng trở về cho người." Hoa Nhan Hi đáng vẻ hăng hái muốn làm việc nghĩa.

"Không cần. . . . . Ta không cần nữ nhân kia, ta muốn mạng của ta. . . . ." Dận Lệ vội vàng vẫy vẫy tay." Ta căn bản là không có có yêu nữ nhân kia, cho nên tặng cho hắn cũng là cần phải vậy. Chẳng qua hắn đối với nữ nhân kia rất hung. . . . ."

"A? Người làm sao có thể đoạt nữ nhân của hắn, còn hung hắn đối người ta?"Hoa Nhan Hi lần này lại càng bất bình, trừng mắt nhìn Hoa Thiếu Khanh, " người không biết nữ nhân kia cực kỳ đáng thương sao?"

"Ách. . . . ." Nhìn Hoa Thiếu Khanh sắc mặt càng lúc càng khó coi, Dận Lệ vội vàng hoà giải, để tránh việc mình chết không có chỗ chôn cất? Ta nghĩ nữ nhân kia không đáng thương, là hắn có vẻ đáng thương. . . . . Bởi vì hắn giống như bị làm cho rất tức giận."

"chuyện là như thế sao?" Hoa Nhan Hi nhướn cao lông mày, một bộ dạng hoài nghi.

"Là như vậy." Dận Lệ dùng lực gạt đầu, sau đó hắn lập tức chuẩn bị, trước khi đi vẫn còn không quên quăng xuống câu nói, "Thân ái ca ca, tiểu đệ ở nơi này quá rầy đã lâu, nay đệ quyết định phải rời đi. Người cố gắng theo sát tiểu mỹ nhân vốn là nữ nhân của ta mà hưởng lạc nha, không cần quan ta chết sống rồi. Hẹn gặp lại!" Nói xong, nhanh như chớp đã không thấy người đâu.

"Vì sao hắn nói đi là đi?" Hoa Nhan Hi đối với hành vi nói đi là đi của đệ đệ Hoa Thiếu Khanh thập phần kinh ngạc.

"Người không cần quan hắn, hắn từ trước đến nay đều như vậy, thích đến thì đến, thích đi thì đi." Hoa Thiếu Khanh nhìn Hoa Nhan Hi bất an lo lắng nên không nổi giận.

"Đúng là. . . . . Chẳng lẽ hắn không cần mang hành lý sao? Hắn chắc là không ở gần đây?" Hoa Nhan Hi vẫn cảm thấy không hiểu rõ nguyên nhân." Hắn không cần mang hành lý, tự nhiên sẽ có người giúp hắn chuẩn bị. Nàng không cần vì hắn lo lắng." Hoa Thiếu Khanh hếch môi lên.

"Là vậy sao? Tốt lắm, ta sẽ không lo lắng cho hắn nữa, chúng ta thảo luận vấn đề tiểu mỹ nhân của người đi." Hoa Nhan Hi nghĩ tới trọng điểm."tiểu mỹ nhân bị người giấu đi nơi nào rồi hả? Vì sao ta không nhìn thấy nàng?" Nàng nhìn chung quanh như muốn tìm ra nữ nhân kia, cảm thấy vắng vẻ mỹ nhân đối với hắn thật là tội nghiệp nhất.

"Nàng. . . . ." Hoa Thiếu Khanh vì sự ngốc nghếch của nàng mà lửa giận sống lại."Nàng có cảm thấy chính mình cực kỳ đáng thương hay không?" Hắn nhắc nhở nàng.

"Đương nhiên là không. Ta cảm thấy nữ nhân kia mới cực kỳ đáng thương." hiện tại, trong đầu Hoa Nhan Hi đều là sự tồn tại của một nữ nhân khác."Nàng với người cùng một chỗ, nhất định là bị người khi dễ rất thảm. . . . . Nàng ấy thật đáng thương. . . . ." Hoa Nhan Hi càng nghĩ càng thương cảm cho nữ nhân kia.

"Nàng --" Hoa Thiếu Khanh bị lời nói vừa rồi của nàng làm cho tức giận, hoàn toàn không muốn cùng nàng nói về nữ nhân kia rốt cuộc là ai."Nàng không cần thương hại nữ nhân khác! Ta hỏi nàng, nàng có cảm thấy mình rất đáng thương không?"

"Không biết." Hoa Nhan Hi khẽ lắc đầu. "Tuy ta bị mẹ kể cùng muội muội lừa gạt, nhưng khi ta tới nơi này là không sai, ta không cảm thấy mình đáng thương . . . . Là vì không thấy mình đáng thương, cho nên ta mới vì nữ nhân khác thương cảm."

"Nếu là thật sự có nữ nhân khác cùng ta chung một chỗ, nàng cũng không cảm thấy đau khổ?" Hoa Thiếu Khanh hờn giận nhướn mày.

Hắn cảm giận, nữ nhân này đã cùng hắn đã xảy ra quan hệ thân mật như vậy, mà vẫn có thể cùng hắn thảo luận chuyện về nữ nhân khác! Trên mặt của nàng không có tí thống khổ nào, nàng một chút ghen tuông cũng không có!

"vì sao ta phải cảm thấy đau khổ?" Hoa Nhan Hi khó hiểu hỏi, không biết hắn bày ra một bộ mặt như vậy để làm gì.

"đêm qua, ta cùng nàng đã làm rất nhiều chuyện như vậy, nàng vẫn không thấy đau khổ?" Hoa Thiếu Khanh tập chung vào vấn đề chính, xem nàng còn có thể thờ ơ như vậy không.

"A. . . . ." Lần này Hoa Nhan Hi cuối cùng sửng sốt một phen. Nói thật, nàng không biết vì cái gì, mà cao hứng không nổi. Đúng là, nàng không thể nói như vậy, đó là phương pháp hắn bày tỏ tình cảm đối người khác. "Ta thật cao hứng, vì người có thể đối nữ nhân khác thoải mái mở lòng. . . . . Bất quá nếu là trước người đã từng cùng nữ nhân khác thoải mái mở lòng, vì sao người không chịu cứu những người tới cầu y?

"Nàng --" Hoa Thiếu Khanh tức giận đến quả thực muốn bóp chết nàng.

"Làm sao vậy?" Hoa Nhan Hi lắc lắc đôi mắt đẹp, khó hiểu nhìn hắn, không biết vì sao hình như hắn càng ngày càng tức giận rồi.

"Làm sao người có thể?" Hoa Thiếu Khanh thất bại thì thầm. "Vì cái gì?" Vì sao hắn - một người chưa bao giờ nói chuyện tình yêu như hắn, mà trong thời gian ngắn ngủi như thế, hắn lại cùng một nữ nhân không hiểu phong tình sinh ra ái mộ?

"Người đang nói cái gì vậy?" Hoa Nhan Hi mờ mịt, hoàn toàn không hiểu hắn đang nói cái gì.

Hoa Thiếu Khanh tâm hỏa tiếp tục cuồng đốt, sau khi đốt tới cực hạn, đột nhiên tỉnh táo, tràn ra nụ cười khổ, vỗ vỗ nàng. "Nghe ta, nàng nghỉ ngơi cho tốt đi, ta ra ngoài yên tĩnh một chút."

Không ngờ bản thân mình có thể phần nộ đến mức không biện pháp giải tỏa. Hắn muốn nghĩ ra phương pháp, để cho nữ nhân không hiểu phong tình kia trong thời gian ngắn sẽ nhất mực yêu hắn!

"Ta quên hỏi người, nữ nhân kia rốt cuộc bị người giấu đi nơi nào rồi hả?" Ban đêm, đương lúc Hoa Thiếu Khanh định cùng nàng âu yếm, nàng tùy tiện tiện tiện hỏi một câu, cả người đang chứa chan nhiệt huyết của hắn lạnh đi.

"Ta đã nói, nếu ta cùng một nữ nhân khác làm chuyện mà hai chúng ta đã làm, nàng thật sự sẽ không để ý sao?" Hoa Thiếu Khanh suy nghĩ một ngày, vẫn cảm thấy có tư vị không vui. Vì sao hắn nhìn nàng cùng Dận Lệ nói chuyện đều không hờn giận, nhưng nàng nghĩ hắn cùng nữ nhân khác ở chung một chỗ lại có thể thoải mái vui sướng như vậy chứ?

"Thật sự." Hoa Nhan Hi nói ra điều này kỳ thật có một chút chột dạ. "Ta thật sự không để ý. Chỉ là ta thật sự không hiểu, vì sao người đã thoải mái mở lòng với một nữ nhân, người vẫn không chịu giúp người khác chữa bệnh?" Nàng nói tới nói lui vẫn là vấn đề này.

Hoa Thiếu Khanh cường chế phần nộ dâng lên trong ngực, nhìn nàng tà ác tươi cười. "Nữ nhân khác sao có thể đủ với ta? Ta muốn nàng tới thỏa mãn ta."

"A?" Hoa Nhan Hi nháy đôi mắt đẹp. Ý tứ của hắn là, hắn lại muốn cùng nàng làm chuyện mà bọn họ tới qua đã làm sao?" Từ từ!" Nhìn hắn càng lúc càng tới gần, nàng đột nhiên bật ra tiếng thét chói tai, liền lui về sau ba bước, bàn tay mềm ngăn trở hắn.

"Làm sao vậy?" Hoa Thiếu Khanh vẫn từng bước tới gần.

"Người. . . . . Vừa rồi, người có chạm qua nữ nhân kia hay không?" Hoa Nhan Hi kiêu ngạo không tự giác hiện lên cầu vồng.

"Như thế nào? Người để ý sao?" Hoa Thiếu Khanh thấy vẻ mặt kinh hoàng của nàng, khóe môi nhàn nhạt hiện lên nụ cười tà mị.

"Ta. . . . ." Hoa Nhan Hi dừng một chút, đôi mắt đẹp xem xét hắn, tiếp tục lui về phía sau. "Nếu là người vừa chạm qua nàng ấy, thì không nên chạm vào ta?"

"A...?" Xem ra nàng không hoàn toàn vô tri giác. "Vì sao?"

"Ta cũng không biết. Ta cảm thấy được. . . . . Ta cảm thấy được. . . . ." Hoa Nhan Hi ấp úng, không dám nói cho hắn, nàng cảm thấy như vậy cực kỳ bản.

"Người cảm thấy cái gì?" Hoa Thiếu Khanh mỉm cười chờ mong đáp án của nàng.

"Dù sao người đừng chạm vào ta là được, nàng ấy nhất định sẽ cảm thấy rất khổ sở, vì nàng không đủ cho người thoải mái mở lòng, nên người vẫn còn tiếp tục tới chỗ ta. . . . ." Hoa Nhan Hi phiền não nói.

"Nàng --"Hoa Thiếu Khanh thật không ngờ mình sẽ nghe được đáp án như thế, tuần mi thoáng chốc dưng đứng, tức giận đến mức muốn một tay giết chết nàng." Nàng không cần quần nữ nhân khác có khổ sở hay không, nàng chỉ cần quần mình có khổ sở hay không là tốt rồi!"

Nàng vì người của hấn mà suy nghĩ như thế, sao hấn còn...?

"Ta không khổ sở ! vì sao ta lại khổ sở chứ?"Hoa Nhan Hi ra vẻ thoải mái, vẫn không dám nói với hấn, nàng cảm thấy hấn trước chạm nữ nhân khác, sau trở lại chạm vào nàng, như vậy cực kỳ bản.

"Nàng đã không khổ sở, chúng ta đây còn gì phải để ý? Hiện tại, ta đối với nàng đang thoải mái mở lòng."Hoa Thiếu Khanh tà tà nhướng mày, nhìn nàng tuyên cáo.

"Không được. Nàng ấy thật sự rất khổ sở." Hoa Nhan Hi gấp đến độ giống kiến bò trên chảo nóng, nơi nơi tán loạn." Ta không muốn để cho người khác khổ sở. . . . ."

"Vậy ngươi không muốn để cho ta thoải mái mở lòng sao?" Hoa Thiếu Khanh tà khí nhướn cao tuấn mi, bên môi chứa tà tứ cười lạnh.

"Ta. . . . . Ta. . . . ." Hoa Nhan Hi ấp a ập úng, không biết nên nói như thế nào." Ngươi đi cùng nàng ấy tiếp tục thoải mái mở lòng đi, đừng tới tìm ta."

Nàng đem hấn đẩy lên người nữ nhân khác? Hấn tâm hỏa càng đốt càng cháy mạnh.

"Hàng ngày, ta muốn ngươi, không cần nàng ta!" Hoa Thiếu Khanh giận dữ hét.

"Đúng là nàng. . . . . Dù sao ngươi đi tìm nàng ấy là được! Ta không thể giúp ngươi, nếu không ta thực thấy lỗi với nàng ấy." Hoa Nhan Hi cực lực kiên trì, vẫn là không nói ra nguyên nhân sâu xa nhất trong nội tâm của bản thân là không muốn cùng hấn phát sinh quan hệ.

Hoa Thiếu Khanh hung hăng cắn răng một cái." Vậy nàng? Nàng có nghĩ muốn cùng ta làm chuyện đêm qua không?"

"Đương, đương nhiên không muốn." Hoa Nhan Hi thanh âm bất ổn, tiết lộ hi vọng chân chính trong lòng nàng.

"Thật vậy?"Hoa Thiếu Khanh từ trong câu nói của nàng nghe ra ý tại ngôn ngoại. Có lẽ, nàng không phải là không muốn. . . . .

"Ách. . . . . Đúng." Vì hấn lại cười mỉa hoặc lòng người như thế? Hại nàng nghĩ qua liền thấy si mê rồi.

"Ngươi đã kiên trì như vậy, ta cũng không còn cách nào."Hoa Thiếu Khanh hơi hơi giang tay.

"A?"Hoa Nhan Hi không nghĩ tới nhanh như vậy hấn liền buông tha, ngược lại lòng nàng có một cỗ cảm giác mất mát.

"Ta hỏi lại nàng, nàng thật sự hi vọng ta thoải mái mở lòng với nữ nhân khác sao?"Hoa Thiếu Khanh nhìn biến hóa trên khuôn mặt tinh tế của nàng, càng mình bạch sự tình có lẽ thật sự không tệ như hấn nghĩ.

"Ách. . . . ."Hoa Nhan Hi lần thứ hai sững sốt một phen. Tuy trên miệng nàng nói cực kỳ dễ nghe, nhưng kỳ thật nội tâm của nàng thật không hy vọng. Vì điều gì?

"Nàng rốt cuộc hy vọng ta đối nữ nhân khác thoải mái mở lòng?" Hoa Thiếu Khanh thoát nhìn kiêu nhan thoát đỏ thoát trắng của nàng, bên môi dương lên mỉm cười tuần mỹ.

Hấn sẽ từ từ chờ sự bày tỏ của nàng như cây mạt được có thể cứu.

"Đương nhiên. . . . . Hi vọng."Hoa Nhan Hi bức bách chính mình dùng lực gạt đầu, sau đó đôi mắt thủy lượng dừng ở mặt hấn.

"Nếu ta muốn đối với nàng rộng mở lòng, nàng lại không muốn, ta chỉ có thể đi tìm nữ nhân khác thôi? Hoa Thiếu Khanh nói xong, liền đi ra khỏi phòng ngủ của mình .

"Này. . . . ." Hoa Nhan Hi nhìn hấn thật sự không nói hai lời đi ra khỏi cửa, mi tâm nín chặt, vội vàng đuổi theo sau hấn.

Bạn đang đọc truyện *Môn Chủ Đùa Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

"Chờ một chút. . . . . Ngươi chờ một chút!" Hoa Nhan Hi dùng hết sức lực, nhanh chóng đuổi theo hấn, giữ chặt ống tay áo của hấn.

"Lại làm sao vậy?" Hoa Thiếu Khanh hơi hơi đứng lại, quay lại nhìn nàng.

"Người muốn đi đâu?" Hoa Nhan Hi vì chạy mà thở hồng hộc, không kịp thở.

"Nàng không phải muốn ta đi tìm nữ nhân khác mở lòng sao?" Hoa Thiếu Khanh tà tà nhú mày, con ngươi đen dừng lại trên người nàng vì chạy mà thở không ra hơi. "Ta muốn người đi tìm nữ nhân khác mở lòng không sai, nhưng là, người ném ta ở trong phòng ngủ của người, người đi tìm nữ nhân khác, như vậy không phải thật kỳ quái sao?" Hoa Nhan Hi sốt ruột lại buồn bực nói, đối với hành vi của hắn cảm thấy vô cùng khó hiểu.

"Nàng nói một chút xem, việc này có gì kỳ quái?" Hoa Thiếu Khanh nhướn cao tuần mi, không cảm thấy kỳ quái chút nào cả.

"Người không ngủ ở phòng của người, ta lại ngủ ở phòng người, đây không phải thật kỳ quái sao? Người lại không ngủ ở trong phòng mình, rõ ràng cũng rất kỳ quái." Hoa Nhan Hi một hơi sau khi nói xong, mới đột nhiên nghĩ đến mình lấy lý do này có vẻ hơi kỳ quái, có một chút áy náy.

"Ý của nàng là, muốn ta trở về ngủ với nàng sao?" Có cơ hội tốt thế này, Hoa Thiếu Khanh đương nhiên hưởng sự tình đến kết quả mà hắn muốn. "Ách. . . . . Cũng không phải. . . . ." Hoa Nhan Hi hơi hơi xấu hổ khoát khoát tay. Tuy nhiên như vậy cũng không sai, nhưng mà. . . . .

"Vậy ta đây cũng chỉ có thể đi." Hoa Thiếu Khanh giang tay, bắt đầu đi nói: "Nàng lại không cần ta ngủ với nàng."

Sao mà sự tình lại thay đổi trên tay nàng thế này? Cảm giác. . . . . Tựa hồ là lạ. . .

"Ta nào không muốn?" Đầu óc Hoa Nhan Hi bị hắn làm mờ hồ, bắt đầu nói năng lộn xộn. "A, ta cũng không nói là ta nghĩ muốn người ngủ với ta." Nàng vội vã giải thích. "Ta chỉ là, nếu là người muốn đi tìm nữ nhân khác, ta sẽ không ngủ với người. . . . ." Ông trời, nàng rốt cuộc đang nói cái gì?

"Nói như vậy, nàng cực kỳ để ý chuyện ta có thể mở lòng với nữ nhân khác sao?" Hoa Thiếu Khanh bên môi tươi cười càng lúc càng mê người.

"Ta nào có để ý?" Hoa Nhan Hi vội vàng cãi lại. "Càng nhiều người có thể để cho người thoải mái mở lòng đương nhiên càng tốt." Nhưng mà, nàng giống như vô luận thế nào cũng cao hứng không nổi. . . . . Cuối cùng là chuyện gì xảy ra? Nàng làm sao vậy?

"Ta đây phải đi rồi." Hoa Thiếu Khanh bước ra, chuẩn bị rời đi.

Hắn đã nghĩ ra biện pháp để nàng trong thời gian ngắn nhất yêu hắn, đó chính là giả vờ không thèm để ý nàng, thử trêu đùa nàng. Nàng không ngây ngốc mới là lạ.

Từ từ --"Hoa Nhan Hi theo bản năng lại kéo ống tay áo của hắn.

"Làm sao vậy?" Hoa Thiếu Khanh lần thứ hai ngoái đầu lại chăm chú nhìn nàng. "Người còn có chuyện gì sao?"

"Ách, ta nghĩ, dù sao ta cũng có thể cho người thoải mái mở lòng, người có muốn nói chuyện ở phòng ngủ của người không? Ta nghĩ, ở phòng ngủ của người khác cũng không tốt lắm, không phải sao?" Hoa Nhan Hi cố gắng lấy hết dũng khí mới dám nói ra miệng.

"Nghe qua như vậy cũng không sai. . . . . Nhưng là không phải nàng muốn ta đi tìm nữ nhân khác sao?" Hoa Thiếu Khanh nhú mày, vẻ mặt nghi hoặc.

"Ách. . . . . Kỳ thật người có thể tìm ta. . . . . Ngày sau vẫn có thể tìm ta. . . . ." Trời, nàng có quá ích kỷ không hả?

"Thật vậy?" Xem ra nàng không phải hoàn toàn không có cảm giác. Quá tốt.

"Người không muốn?" Kỳ quái, vì sao nàng cảm thấy như có chút gì đó ề ảm chất chất, có chút khổ sở?

"Ta đương nhiên nguyện ý. Chỉ là, nàng có thể nói cho ta biết, vì sao đột nhiên nàng lại biến thành như vậy?" Hoa Thiếu Khanh biểu hiện ra một dáng vẻ không thể lý giải.

"Ta. . . . . Ta. . . . ." Hoa Nhan Hi vô ý thức vịn chặt bàn tay mềm. Nàng cũng không hiểu vì sao nàng biến thành như vậy!

"Chúng ta trở về phòng đi." Xem nàng suy nghĩ thật vất vả, Hoa Thiếu Khanh cũng không muốn làm khó nàng. Nàng có vài điểm tiến bộ, hắn đã cực kỳ thỏa mãn rồi. "Chờ một chút." Hoa Nhan Hi đột nhiên lại nghĩ đến một chuyện vô cùng trọng yếu, "người rốt cuộc có từng chạm qua nữ nhân kia không?"

Hoa Thiếu Khanh dừng bước, nhìn vào ánh mắt lo lắng của nàng, rốt cục hắn đã biết phản ứng vừa rồi của nàng vì sao mà đến. Nguyên lai là nàng đã sớm ăn dấm chua rồi, chỉ là chính nàng cũng không phát hiện ra mà thôi.

"Nàng ngừng lại, chúng ta vừa rồi đang làm cái gì?" Hoa Thiếu Khanh nhẹ nhàng lộ ra nụ cười ôn hòa, trực tiếp đem vấn đề ném cho nàng.

"Ăn cơm, tản bộ. . . . ." Nghĩ tới đây, Hoa Nhan Hi đột nhiên thở nhẹ một tiếng, "oa, người vẫn luôn cùng ta ở một chỗ!"

Hoa Thiếu Khanh mỉm cười, nhướn cao tuần mi. "Vậy nàng nghĩ đi, ta còn có thời gian rồi để ở với nữ nhân khác sao?"

"Đúng là. . . . . Không có. . . . ." Hoa Nhan Hi nói xong, không khỏi xấu hổ. Nàng tới cùng là si ngốc đến mức độ nào?

"Vậy không phải đúng rồi sao?" Hoa Thiếu Khanh nhìn nàng mà cười mê chết người, ôm eo nhỏ của nàng, cùng nàng trở về phòng âu yếm.

Hoa Nhan Hi giống con mèo nhỏ ru rú ở trong lòng hắn, theo hắn lần thứ hai đi vào phòng ngủ của hắn. Không biết vì sao, suy nghĩ cả ngày hôm nay hắn đều ở cùng một chỗ với nàng, trái tim của nàng cảm thấy ấm áp. . . . .

"Quái lạ, vì sao mấy ngày rồi đều không có người đến nơi này cầu chàng xem bói. . . . . A, không phải, là cầu thầy chữa bệnh." Mấy ngày vừa qua, nàng cùng hắn quan sát các loại kỳ hoa dị thảo của Cửu Hoa cung, cuối cùng Hoa Nhan Hi buồn bực nói ra nghi vấn trong lòng.

"Không ai tới không phải tốt sao?" Hoa Thiếu Khanh cảm thấy không có gì là không ổn. Trên cơ bản, hàng năm Cửu Hoa cung chỉ là bán những loại thảo dược trân quý để kiếm tiền. Hắn một chút cũng không muốn đi làm công việc chữa bệnh vừa phí sức lại chẳng có kết quả tốt kia.

"Làm sao mà tốt?" Hoa Nhan Hi hai tay chống ở bên hông, hơi hơi khó chịu nói? Chàng không hiểu rằng mạng người là quan trọng và vô cùng đáng quý à? mỗi ngày ta đều cực kỳ vất vả để cho chàng tùy ý thoải mái mở lòng với ta, chàng vì sao vẫn không hiểu?"

"Ta. . . . ." Hoa Thiếu Khanh quyết định muốn giả vờ thương cảm."Tuy nàng cho ta thoải mái mở lòng với nàng, nhưng mà, làm sao mà ta biết nàng có thể thay đổi hay không? Hắn biểu hiện ra đáng vẻ hoàn toàn không có cảm giác an toàn.

"Đương nhiên sẽ không !" Hoa Nhan Hi nói xong, trợn mắt quát bảo, sau đó lông mày nhăn lại. " vì sao chàng không thể tin người?"

"Ta cũng không biết." Hoa Thiếu Khanh buông tay.

"vì sao chàng không học tập ta, sẵn sàng hy sinh vì người khác?" Hoa Nhan Hi đôi mi thanh tú vo thành một nắm, vẫn là không hiểu hắn vì sao khó có thể thay đổi như vậy.

"Ta. . . . ." Vô nghĩa, đương nhiên không có khả năng. Nếu là giống như nàng tùy tiện hy sinh vì người khác, hắn chẳng phải xong rồi hả? Đúng rồi, hắn còn phải cẩn thận đề phòng nàng không có việc gì chạy tới hy sinh cho những người khác mới được.

"Chàng trước kia thật sự quá khổ, đúng không?" Nhìn dáng vẻ hắn, nàng muốn nói lại thôi, nội tâm Hoa Nhan Hi vừa thương hại vừa đồng tình lại thăng lên mấy phần.

"Ta. . . . ." Hoa Thiếu Khanh đơn giản ngồi xổm xuống, vùi đầu tại hai tay, bả vai không ngừng run run.

"Này, chàng đừng khóc." Hoa Nhan Hi cũng ngồi xổm xuống, cố gắng trấn an hắn." Ta sẽ kiên nhẫn lắng nghe tâm sự của chàng, có được không?"

"Uh' m . . . . ." Hắn căn bản là không phải đang khóc. Hắn là vì muốn cười lại không dám cười, đành phải dùng lực giật giật." Nàng. . . . . Là chính nàng nói đi. . . . ."

"Được, ta nói." Hu, sao trên đời này có thể có nam nhân đáng thương như vậy? Mà năng lực của hắn lại mạnh mẽ như thế, bộ dáng lại anh tuấn như thế, trước mặt những người khác là mạnh mẽ, hăng hái như thế. . . . .

Một nam nhân xem ra gần như hoàn mỹ như vậy, cư nhiên chỉ có lúc ở trước mặt nàng mới trở nên yếu đuối. . . . . Nàng đương nhiên không phải thích hắn yếu đuối, nhưng là, loại cảm giác này. . . . . Thật sự. . . . . Rất tốt.

"sao Nhan Hi đi rượu trang Đỗ Khang lâu như vậy, mà chưa thấy về?" Từ lúc Hoa Nhan Hi rời nhà thời gian càng lúc càng lâu, Hoa Chính Huy Nguyên rốt cục cảm thấy có gì đó không thích hợp.

"Nghe nói muốn đến Đỗ Khang rượu trang mua rượu thuốc là phải đi rất lâu, Nhan Hi không thể trở về nhanh như vậy được." Hoa phu nhân trấn an.

"Là như thế này sao?" Hoa Nguyên Huy Nhất nhíu mày, loáng thoáng cảm thấy lo lắng.

"Đương nhiên là như thế này. Lão gia đừng khẩn trương như thế, chúng ta cũng phái rất nhiều người đi cùng Nhan Hi, nàng sẽ không xảy ra chuyện gì đâu." Hoa phu nhân muốn nhanh kết thúc vấn đề này.

Trên thực tế, những nô bộc đi cùng Hoa Nhan Hi, từ lúc trở lại Hoa gia đã bị Hoa phu nhân dùng tiền bạc đuổi đi mất rồi.

"A, ta đây sẽ chờ thêm một thời gian nữa." Hoa Nguyên Huy Nhất bắt đầu đi nói." Chỉ là. . . . . Đoàn người đón Nhan Hi đi cũng sắp đến, mà Nhan Hi vẫn chưa trở lại?"

"Đừng nóng vội." Dù sao Hoa Nhan Hi cả đời đều sẽ không trở lại, nhanh có gì hữu dụng đâu? Hoa phu nhân trong lòng cười thầm.

Cửu Hoa cung là nơi mà người đi vào thì được mà đi ra thì khó, Nhan Hi nếu là còn có mệnh trở về, vậy thật sự đúng là kỳ tích.

"Cung chủ, có người tới cầu kiến." Sáng sớm, Hoa Thiếu Khanh cùng Hoa Nhan Hi còn đang ở trên giường dựa sát vào nhau, liền có nô bộc tới gõ cửa.

"Đuổi bọn họ đi." Hoa Thiếu Khanh ôm nhụy ngọc ôn hương trong lòng, thanh âm lười biếng đáp lại.

"Vâng" bên ngoài nô bộc chuẩn bị đi.

"Chờ một chút." Trong phòng lại truyền đến tiếng nói mềm mại. "Bảo bọn họ ở lại." Hoa Nhan Hi sốt ruột ở trong lòng Hoa Thiếu Khanh nói ra. "A?" Nô bộc thật sự không biết là bảo bọn họ đi hay là giữ bọn họ ở lại.

Mà trong phòng, hai người bắt đầu tranh luận.

"Nhanh rời giường, nhất định là có người muốn cầu chữa. . . . ." Hoa Nhan Hi khẩn trương muốn từ trong lòng hẩn tránh ra.

"Cầu chữa? Cầu chữa không thể so được với đi ngủ!" Đêm Hoa Nhan Hi giống như con vật nhỏ ôm vào trong lòng, Hoa Thiếu Khanh thay đổi tư thế thoải mái, muốn ngủ tiếp.

"Không cần ngủ! Chẳng làm sao có thể vẫn ngủ như vậy?" Hoa Nhan Hi muốn bắt hẩn ngồi dậy, nhưng nhìn đến khuôn mặt của hẩn, sừng sốt một phen. "Tối hôm qua, chàng hoạt động quá mức, ta chỉ hưởng thụ, chẳng có mệt đến mức như vậy. . . ? A, nàng đang nói cái gì? "Nhanh lên ngồi dậy!"

"Nhanh ngủ, nhanh ngủ đi." Hoa Thiếu Khanh quát nàng.

"Không thể ngủ tiếp! Có người tới gặp chàng, chàng không biết sao?" Hoa Nhan Hi ghé vào lỗ tai hẩn ồn ào, việc này trở thành cấp tốc.

"Ta chỉ biết ta muốn đi ngủ." Hoa Thiếu Khanh chết cũng không chịu ngồi dậy xem bệnh, gất gao ôm nàng, còn buồn ngủ lắm lắm.

"Chàng nhanh dậy đi! Chàng mà không đứng dậy, ta không cho chàng thoải mái mở lòng với ta nữa." Hoa Nhan Hi buông ra đòn cứng rắn.

"Nàng không cần âm ỉ, nếu không ta không thoải mái mở lòng với nàng nữa." Hoa Thiếu Khanh vẫn như cũ nhắm chặt đôi mắt, không nhúc nhích.

Rốt cuộc là ai uy hiếp ai? Hoa Nhan Hi thiếu chút nữa há hốc mồm "Chàng rốt cuộc muốn thế nào mới bằng lòng rời giường đi gặp khách đây?"

"Nàng rốt cuộc thế nào mới bằng lòng im lặng?" Hoa Thiếu Khanh lẩm bẩm nói, dung nhan tuấn mỹ hiện lên một tia không kiên nhẫn cùng hờn giận.

"Ta. . . . . Chàng nhanh dậy đi! Chẳng thế thì ta muốn. . . . . Ta muốn. . . . ." Nàng muốn thế nào? Hoa Nhan Hi nói tới đây, đột nhiên cũng không biết mình muốn thế nào.

"Nàng muốn cái gì?" Hoa Thiếu Khanh nghe được nàng nói như vậy, đột nhiên tà tà xấu xa mở mắt, trong con ngươi sâu và đen có ánh sáng tà ác. Bộ dạng không biết làm gì của nàng xem ra thật mê người.

"Ta muốn. . . . . Ta muốn. . . . ." Hoa Nhan Hi vẫn là không biết mình muốn cái gì. "Dù sao chàng cũng nhanh rời giường là được."

"Hôn ta một cái." Hoa Thiếu Khanh đột nhiên mở miệng yêu cầu, đôi mắt đầy ý cười gất gao xem xét đôi mắt đẹp của nàng.

"A?" Hoa Nhan Hi sừng sốt một phen. "ta hôn chàng một cái, chàng sẽ dậy phải không?"

"Uh m." Hoa Thiếu Khanh gật gật đầu, sau đó dương ra một nụ cười lười biếng. "Nàng hôn ta một cái, ta mới có thể tỉnh lại."

Hoa Nhan Hi xoay người một cái, sau đó lấy tốc độ vô cùng thần tốc in xuống một hôn lên mặt hẩn, hai gò má của nàng không tự giác đã hồng thắm.

"Không phải nơi này, là nơi này." Hoa Thiếu Khanh không ngại ngừng chỉ vào môi mình. "Nàng phải hôn nơi này ta mới có thể tỉnh."

"Chàng. . . . ." Hoa Nhan Hi càng lúc càng có cảm giác bị đùa giỡn, vấn đề là, nàng không làm hẩn cũng sẽ không dậy. "Ta cảm thấy chàng đã cực kỳ tỉnh táo."

Nói xong, nàng tâm bất cam tình bất nguyện ở trên môi mỏng của hẩn in xuống một nụ hôn.

"Không đủ. Như vậy không kích thích, không đủ làm cho người ta tỉnh táo lại." Hoa Thiếu Khanh tiếp tục nói, kiên trì muốn thêm một nụ hôn.

"Chàng. . . . ." Hoa Nhan Hi đành phải nặng nề mà hướng miệng hẩn hôn tiếp xuống. Bất quá, nụ hôn này quá mãnh liệt, hai người quần giao kịch liệt, khó phân khó ly.

Tiếp theo, không chỉ có môi lưỡi, còn có thân thể họ cũng đã giao xoa ở một chỗ. . . . .

Kết quả Hoa Thiếu Khanh tuy đã thức dậy, nhưng không có lập tức ra ngoài giúp người xem bệnh. . . .

. .

"Thưa Cung chủ, người muốn đem hai người tới cầu chữa kia mời đi, hay là bảo bọn họ ở lại?" Nô bộc đi tới trước cửa phòng ngủ của Hoa Thiếu Khanh bẩm báo, rất lâu sau vẫn không có kết luận cuối cùng, đành phải ở bên ngoài khổ sở hỏi lại.

Bởi vì rất muốn biết hai người họ rốt cuộc thảo luận ra kết quả gì, nên hẩn kê tai vào vách nghe ngó, liệu mạng muốn nghe cho rõ ràng.

Hẩn vốn là nghe được hai người đang nói chuyện, Hoa cô nương còn mắng rất lớn tiếng, cung chủ còn tùy tiện để nàng mắng. Tiếp theo là một hồi yên

ting, tiếng thét chói tai của Hoa cô nương bắt đầu phát ra càng ngày càng lớn tiếng hơn.

Xong đời, chắc không phải vừa rồi Hoa cô nương đối với cung chủ quá hung dữ, cung chủ giận dữ, bắt đầu trừng phạt Hoa cô nương?

Trời ạ, Hoa cô nương vẫn kêu, lần này có thể quật đến chết người hay không? Chắc là không thể nào?

Cung chủ ngay cả người chết còn có thể cứu sống, Hoa cô nương sẽ không có việc gì đâu? Vấn đề là. . . . . Lâu rồi cung chủ không có cứu người! Không xong, vậy Hoa cô nương không phải chết chắc rồi?

"Một mối quá. . . . ."mãi cho đến khi hai người triền miên qua đi, Hoa Nhan Hi mệt rũ rồi nằm ở trong lòng hắn, khi đó mới nghĩ đến có một chuyện quan trọng còn muốn hắn đi làm." Trời ! Chẳng nhanh ra bên ngoài xem bệnh cho người khách kia đi, ta nghĩ bọn họ nhất định là tới cầu thầy trị bệnh."

"Nhưng là ta cảm thấy xem nàng tốt hơn."Hoa Thiếu Khanh mãi đến giờ khắc này vẫn là không nghĩ ra ngoài xem, bên ngoài rốt cuộc là người nào đến.

"Này, chàng đang nói cái gì?" Hoa Nhan Hi nghĩ muốn sinh khí đuổi hắn ra ngoài, nhưng nghe hắn nói xem nàng tốt hơn, lại không có biện pháp tức giận thực sự.

"Ta nói xem nàng tốt hơn." Hoa Thiếu Khanh nhẹ nhàng chậm chạp vỗ về khuôn mặt nõn nà của nàng, trong ánh mắt có yêu thương nói không hết.

"Chàng không cần nói lằng sang chuyện khác, mau mau đi ra !"Hoa Nhan Hi trực tiếp xuất lực, muốn đẩy hắn xuống giường. "Vậy chúng ta đi cùng nhau."

"Được." Hoa Thiếu Khanh rốt cục vẫn là gạt đầu. Dù sao muốn đuổi người đi vẫn đuổi được, hắn đã được nàng yêu thương, ít nhiều cho nàng một ít công đạo mới phải.

Bạn đang đọc truyện *Môn Chủ Đùa Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

"Muốn ta chữa bệnh của hắn?" Hoa Thiếu Khanh toàn thân tràn ngập khí tức ma mị, hơi hơi nhướn cao tuấn mị, nhìn đôi nam nữ đang quỳ gối trước mắt hắn.

"Đúng vậy. Cầu Hoa cung chủ cứu giúp." Nam nữ trẻ tuổi cùng dập đầu trên mặt đất.

"Muốn ta cứu giúp?"Hoa Thiếu Khanh khóe môi cười như không cười, trong con ngươi đen đang lóe qua một tia tà ác." Ngươi thật sự hi vọng bệnh của hắn khỏi hẳn sao?"

"Đúng vậy. Cầu hoa cung chủ chữa khỏi cho tướng công của ta." Nữ tử trẻ tuổi quỳ trên mặt đất cầu xin.

"Vì hắn, chuyện gì ngươi cũng có thể làm?"Hoa Thiếu Khanh đánh giá nữ nhân đang quỳ trên mặt đất, bên môi tươi cười càng tà mỹ.

"Đúng vậy."Nữ nhân nâng mắt lên, trong mắt là ánh sáng kiên định.

"Ta ngược lại rất tò mò, ngươi đồng ý vì hắn làm bất cứ chuyện gì, vậy còn hắn?"Hoa Thiếu Khanh môi xả cười lạnh, hỏi xong nữ tử trẻ tuổi, lại chuyển hướng nhìn nam nhân trẻ tuổi kia, " nếu là nàng hiện tại ốm đau trên giường, có khả năng là bảy tám năm mới có thể xuống giường, ngươi có thể đợi nàng bao lâu?"

"A?"Nam nhân trẻ tuổi sững sốt một phen, thật không ngờ Hoa Thiếu Khanh đặt ra vấn đề này. " Ta đương nhiên có thể chiếu cố nàng bảy tám năm."

"Không có hai lòng?"Hoa Thiếu Khanh bên môi cười càng lạnh hơn. Hắn có thể nhìn ra sự chần chờ trong mắt nam tử này!

"Đúng" nam tử trẻ tuổi cúi đầu đáp lại.

"Lời này ý tứ là, vô luận nàng trở nên như thế nào, ngươi đều sẽ không gạt bỏ nàng sao?"Hoa Thiếu Khanh thử nói ra suy nghĩ của chính mình.

"Đúng vậy" nam tử trẻ tuổi đáp.

"Tốt lắm. Tình cảm của các ngươi tốt như vậy, ta đáp ứng sẽ chữa trị cho ngươi."Thời điểm đôi nam tử trẻ tuổi muốn dập đầu cảm tạ thì Hoa Thiếu Khanh đã đưa tay ngăn cản." Đừng cảm tạ ta sớm vậy, ta có điều kiện."

"A?" Nam nữ trẻ tuổi cùng nhường mảy, không biết điều kiện của Hoa Thiếu Khanh là gì.

"Ta thích sắc đẹp của nàng, muốn nàng theo ta một đêm. Người thấy sao? Hoa Thiếu Khanh khoe môi hiện lên nụ cười đầy tà nịnh, hỏi xong nam tử trẻ tuổi kia, lại chuyển hướng nhìn nữ tử, "Nàng nguyện ý vì chữa bệnh cho hắn, giúp ta ngủ một đêm?"

Hoa Nhan Hi nghỉ ngơi một lát, thay quần áo, đến đại sảnh, khi đó phát hiện không khí ở đại sảnh có chút bối rối.

"Làm sao vậy?" Hoa Nhan Hi nhìn đôi nam nữ vẻ mặt bi thương giá lạnh đang quỳ trên mặt đất, lại nhìn Hoa Thiếu Khanh khoe môi tươi cười ngưng đọng, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. "Có phải chàng không chịu xem bệnh cho người ta phải không?" Nàng trực giác suy đoán.

"Ta đã hứa sẽ giúp bọn họ xem bệnh, chỉ là, ta không biết bọn họ có nguyện ý để cho ta xem hay không . . . . . Hi nhi, nàng đừng có hiểu lầm ta ." Hoa Thiếu Khanh vô tội nhìn Hoa Nhan Hi.

"Thật vậy?" Hoa Nhan Hi đối với cách nói của hắn vẫn còn nghi vấn. "sao bọn họ có thể không muốn cho chàng xem? Đều đã chạy tới nơi này, chắc chắn là muốn để cho chàng xem bệnh!"

"Ta cũng không biết. . . . . Rốt cuộc bọn họ không có nói muốn để cho ta chữa bệnh hay không." Hoa Thiếu Khanh nhún nhún vai, dáng vẻ vô tội, "Các người suy xét xong chưa?"

"Được ." Nữ tử tuổi trẻ gật đầu.

"Linh nhi!" Nam nhân kia một tay ôm lấy nàng vào lòng. "Thực xin lỗi, thật sự là uất ức cho nàng rồi ! Thực xin lỗi. . . . . Chờ ta hết bệnh rồi, ta nhất định chiếu cố nàng thật tốt, dùng cả đời trả lại ân tình của nàng đối với ta. . . . ."

"Không có vấn đề gì." Nữ nhân trẻ tuổi cùng nam tử nhìn nhau, nước mắt chảy ròng ròng, một lát sau quay đầu lại, trấn định nhìn Hoa Thiếu Khanh, "Người chữa bệnh cho huynh ấy trước, xong ta mới. . . . ."

"Cái này làm sao mà được? Ta đây phải chịu thiệt sao?" Hoa Thiếu Khanh quăng quăng môi, bộ dáng phong lưu tất nhiên là không nói chơi.

"Vậy. . . . ." Nữ nhân trẻ tuổi hung hăng cắn răng một cái. "Người muốn làm cái gì, tùy người đi! Nhưng là người nhất định phải chữa khỏi cho huynh ấy mới được."

"Được !" Khó có phần tâm này của nàng, ta không hưởng thụ sao được?" Hoa Thiếu Khanh hơi hơi cười lạnh. "Ta từ trước đến nay nói được thì làm được, nàng không cần lo lắng . Bất quá, người nên lo lắng trái lại chính là hắn."

"rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?" Nhìn Hoa Thiếu Khanh sai người dẫn nam tử trẻ tuổi kia đi, cũng dẫn cả nữ nhân kia nữa, Hoa Nhan Hi hoàn toàn không hiểu nổi bọn họ đang làm cái gì.

"Không có việc gì." Hoa Thiếu Khanh đem Hoa Nhan Hi ôm ở trong lòng, bên tai nàng thì thầm, "Ta cực kỳ nghe lời nàng nói, phải giúp người chữa bệnh. . . . . Nàng không vui về sao?"

"Đương nhiên vui về." Hoa Nhan Hi vẫn là cảm thấy có gì đó kỳ quặc. "Nhưng mà, chẳng phải chàng đã giúp nam tử kia chữa bệnh, sao vị cô nương đó nhìn khô sở như thế?"

"Bởi vì ta chuẩn bị cho nàng ấy một kinh hi." Hoa Thiếu Khanh tà tà nhún mảy.

"Cho nàng ấy một kinh hi?" Hoa Nhan Hi lần này càng buồn bực rồi. "Cái gì kinh hi?" Rốt cuộc có cái gì kinh hi có thể cho họ mảy chau mặt ủ như vậy?

"Nếu ta nói, ta muốn nàng ấy thoải mái mở lòng với ta, thì nàng có cảm thấy đây là một chuyện cực kỳ kinh hi hay không?" Hoa Thiếu Khanh đơn giản một hòn đá ném hai con nọ, thuận tiện khảo nghiệm tình ý của Hoa Nhan Hi bây giờ đối với hắn đã có bao nhiêu.

"A?" Hoa Nhan Hi vừa nghe, kiều nhan lập tức biến sắc, nội tâm truyền đến đau đớn rất nhỏ nhưng rất rõ ràng như là kim đâm. "Chàng. . . . . Nàng ấy. . . . . Ta. . . . ."

Vì sao dục vọng muốn độc chiếm hắn càng ngày càng mạnh liệt? Nàng căn bản là không nghĩ hắn đối nữ nhân khác thoải mái mở lòng!

Phản ứng này của nàng, hắn thấy cũng đã đủ rồi. Hoa Thiếu Khanh nhẹ nhàng hôn lên mái tóc của nàng? Lừa gạt nàng thôi. Ta hiện tại còn không tính cùng nữ nhân khác thoải mái mở lòng. . . . . Nàng có cảm thấy ta là quá phận, không có tiến bộ?"

"Thật vậy sao?" Hoa Nhan Hi bán tín bán nghi nháy động lông mi, đau khổ vừa rồi đã tiêu thất một nửa.

"Thật." Hoa Thiếu Khanh nhẹ nhàng điểm tay, bên môi hiện lên nụ cười nhạt, tươi cười kiên định bảo chứng. "Mà còn, về sau ta cũng không tính cùng nữ nhân khác thoải mái mở lòng. . . . . Nàng có cảm thấy ta là quá phận, không có tiến bộ?"

"Không hẳn. . . . ." Hoa Nhan Hi một mạch lắc đầu. Nàng thật sự một chút cũng không cảm thấy. "Vậy rốt cuộc chàng cấp cho nàng ta kinh hi gì?" Nàng muốn hắn phải giải thích rõ ràng, nếu không lòng nàng là không thể chân chính an ổn xuống.

Hoa Thiếu Khanh mỉm cười phóng môi, "Ta đối bọn họ nói ra điều kiện là, muốn ta chữa khỏi bệnh cho nam tử kia có thể được, nhưng là, nàng ấy tất

phải theo ta ngủ một đêm! Đây xem như kinh hi, phải không?"

Rầm rập ầm vang!

Trong đầu Hoa Nhan Hi là tiếng sấm nổ ầm vang!

"chuyện này cũng tính là kinh hi? !" Hoa Nhan Hi vốn là sùng sốt một phen, sau đó dùng lực đẩy hẳn ra. "Việc này cùng việc chúng ta vừa nói thoải mái mở lòng có gì khác nhau?" Hẳn rõ ràng luôn nghĩ muốn cùng nữ nhân xinh đẹp kia thoải mái mở lòng sao ! Làm sao có thể như vậy? !

"Nàng rất tức giận?" Hoa Thiếu Khanh nhướn cao tuấn mi, bên môi lại vẫn là mỉm cười đầy xao động .

"Ta đương nhiên tức giận ! Chẳng làm sao có thể. . . . . Làm sao có thể. . . . ." Hoa Nhan Hi dĩ nhiên tức giận, ngay cả nói cũng nói không được đầy đủ .

"Làm sao có thể như thế nào?" Hoa Thiếu Khanh vẫn cứ muốn hỏi cho rõ ràng.

"Nếu chàng đối với nàng ấy thoải mái mở lòng, không tuân thủ hứa hẹn vừa rồi với ta, ta sẽ không ở bên chàng nữa. Sao chàng có thể chia rẽ một đôi uyên ương? Hoa Nhan Hi mắt hạnh trợn lên, oán hận trừng mắt nhìn hắn.

"Nếu thật là uyên ương, làm sao người ta có thể chia rẽ?" Hoa Thiếu Khanh hơi hơi cười nhạt. "Giống như mặc kệ nàng làm cái gì, đi tới nơi nào, ta đều sẽ không để cho nàng rời khỏi ta. "

"Chàng đang nói cái gì?" Hoa Nhan Hi đột nhiên ngắt ra. Nàng biết trong lời của hắn có ẩn ý, nhưng hiện tại nàng còn tâm tình đâu mà nghĩ những điều đó.

"Ta nói chính là, ta là muốn thử một chút, nếu là nàng ta thật sự vì nam nhân của nàng hy sinh, nam nhân của nàng thật sự có thể yêu nàng cả đời hay không !" Hoa Thiếu Khanh hơi hơi dương môi, con người sáng quắc thâm sâu nhìn nàng. "Hi nhi, nàng hiểu ý tứ của ta không?"

"Không hiểu. " Hoa Nhan Hi không cho hắn mặt mũi. Tại thời khắc này, nàng căn bản là không có tâm tư suy nghĩ những ám chỉ của hắn .

"Ví như ta là nam nhân của nàng, ta thấy nữ nhân của ta trả giá cho ta nhiều như vậy, thậm chí vì mạng của ta, ngay cả thân thể đều cũng có thể cho nam nhân khác, như thế, ta sẽ yêu nàng gấp bội, cả đời đem nàng nâng ở lòng bàn tay, chết cũng không buông? Hoa Thiếu Khanh nhẹ nhàng cười yếu ớt. "Vấn đề là, nam nhân của nàng ta sẽ làm như thế nào? Có phải thật sự yêu nàng như lời hắn nói hay không? Ta rất tò mò, thật sự rất tò mò. . . . . "

"Chàng cực kỳ biến thái !" Hoa Nhan Hi tức giận trừng mắt hắn. "Nào có người thí luyện cảm tình như vậy? Chẳng làm sao có thể. . . . . Làm sao có thể. . . . . "

Làm sao có thể muốn nữ nhân này cùng hắn ngủ!

"Làm sao không được? Muốn mời ta xem bệnh, vốn là phải trả một cái giá đặc biệt, nếu không bọn họ có thể dùng tới cầu xin ta, không phải sao?" Hoa Thiếu Khanh cười chút cảm giác tội lỗi.

"Chàng --" Hoa Nhan Hi đã tức đến mức không biết nên nói gì cho tốt.

"Đừng nóng giận, Hi nhi. Ta cũng không quá phận, không phải sao?" Hoa Thiếu Khanh ôn nhu trấn an nàng, ánh mắt thâm sâu khóa chặt nàng.

"Chàng như vậy vẫn còn không tính quá phận?" Hoa Nhan Hi phẫn nộ lên án nói.

"Làm sao có thể quá phận? Ta cũng không có thật sự muốn cùng nàng ấy đi ngủ. Ta đã nói qua, cả đời này cũng chỉ đối với nàng thoải mái mở lòng, nàng đã quên sao?" Hoa Thiếu Khanh môi mỏng phiếm xao động mỉm cười yếu mị người.

"A?" Hoa Nhan Hi ngốc kinh ngạc tại chỗ. "Chàng thật sự không muốn cùng nàng ấy đi ngủ?" Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? vì sao nàng càng lúc càng không hiểu?

"Muốn kiểm tra nam nhân của nàng ta, chỉ cần làm bộ ta cùng nàng thực sự đã ngủ qua là đủ rồi. Muốn ta thật sự cùng nàng ấy đi ngủ, ta không có đồng ý !" Hoa Thiếu Khanh bên môi tươi cười biến thành đắc ý.

"A?" Hoa nhan Hi chớp chớp đôi mắt đẹp, lại chớp chớp đôi mắt đẹp, không dám tin. "Chàng nói thật?"

"Ta không lừa nàng. " Hoa Thiếu Khanh ôm nàng vào trong lòng, nàng không còn vùng vẫy, điềm tĩnh dựa sát vào hắn.

"Vậy. . . . . Vậy chàng vì sao không nói sớm? Hại ta tức giận như vậy. " Hoa Nhan Hi ấp a ập ứng nói.

Nói thật, nàng cảm thấy thí luyện tình cảm của người tới cầu chữa là không đúng, nàng vẫn để ý hắn rốt cuộc có từng muốn cùng nữ nhân khác đi ngủ không.

Nàng rốt cuộc làm sao vậy?

Hoa Thiếu Khanh trả cho nàng một cái tươi cười sâu xa khó hiểu . Nếu ngay từ đầu liền nói rõ với nàng, thì những trò hay phía sau thì sẽ không còn thú vị nữa?

"Ta phải đem sự tình nói rõ ràng với nữ nhân kia, nàng muốn làm gì thì cứ làm đi." Hoa Thiếu Khanh nhẹ nhàng xoa xoa mái tóc của nàng, lộ ra mỉm cười.

"A?" Hắn phái nàng đi?

Nàng mới không có việc mới làm những chuyện như vậy! Hiện tại quan trọng nhất là đi theo phía sau hắn mai phục, xem hắn rốt cuộc có nói thật không!

Nói toạc ra, nàng vẫn là sợ hắn không tuân thủ lời nói của hắn, cùng nữ nhân khác. . . . .

Nữ nhân trẻ tuổi vừa thấy đến Hoa Thiếu Khanh vào phòng, trên mặt đầy nước mắt, chủ động cởi quần áo ra, người trần truồng đứng ở trước mặt Hoa Thiếu Khanh nói.

"Ngươi muốn làm gì, tùy ngươi." Nàng ai oán nói.

"Đem y phục mặc lên cho ta." Hoa Thiếu Khanh không nhìn nàng, trực tiếp bảo nữ nhân trẻ tuổi mặc lại quần áo .

"A?" Nữ nhân trẻ tuổi sững sốt một phen, thật không ngờ Hoa Thiếu Khanh sẽ nói như vậy."Ngươi không phải nói . . . . . Nói. . . . ."

"Ta đối với ngươi không có hứng thú." Hoa Thiếu Khanh lạnh nhạt nói.

"Vậy ngươi --" lần này nữ nhân trẻ tuổi thật sự bị hắn làm cho đầu óc mờ mịt rồi.

"Ta không nghĩ sẽ làm gì với ngươi, bắt quá, cho tướng công ngươi tưởng là chúng ta chân chính phát sinh quan hệ, là tất yếu ." Hoa Thiếu Khanh từng bước một nhẹ nhàng hướng cửa đi tới, đột nhiên mở cửa ra, bên ngoài lập tức ngã vào một nữ tử.

"A --" Hoa Nhan Hi đang nghe lén quá mức nhập tâm, cửa vừa mở ra, cả người nàng ngã vào bên trong, thẳng tắp ngã vào lòng hắn.

"Ách, xấu hổ. . . . .Ta không cẩn thận đi qua, chàng lại vừa vặn mở cửa ra, ta liền ngã vào ." Hoa Nhan Hi cười đến phi thường chột dạ.

"A? Nàng thật sự chính là không cẩn thận." Hoa Thiếu Khanh mỉm cười, trong giọng nói có trêu tức."Nàng không phải không cẩn thận đi qua, liền thuận tiện không cẩn thận nghe hết đối thoại của ta cùng nàng ấy chứ?"

"Ách. . . . . Đúng, đúng vậy? Hoa Nhan Hi xấu hổ thừa nhận." Đúng như chàng nói, ta thật là không cẩn thận mới nghe được ."

"Được rồi, được rồi ta biết nàng tuyệt đối không phải cố ý nghe lén ."Hoa Thiếu Khanh phối hợp cùng nàng một đáp một xướng." Xin hỏi một chút, nàng đối với nội dung mà nàng không cẩn thận nghe được vừa ý không?"

"Ách. . . . . Không. . . . . Không sai ."Hoa Nhan Hi càng lúc càng khó xử rồi. Nàng kỳ thật là lo lắng hai người họ thật sự xảy ra chuyện, không thể vấn hồi, nhưng là không nghĩ tới Hoa Thiếu Khanh có thể không đối sắc mặt đối với sắc đẹp trước mặt.

Hại nàng không ăn trộm cũng rất khó. . . . .

"Ta muốn nhờ nàng giúp ta một việc."Hoa Thiếu Khanh hơi hơi mở miệng, đề xuất yêu cầu.

"Gấp cái gì?"Hoa Nhan Hi nhướn cao đôi mi thanh tú.

"Giúp ta cùng nàng ấy nói chuyện phiếm, tiện thể đem y phục của nàng ta giống như đã ngủ qua với ta? Ánh mắt Hoa Thiếu Khanh ái muội, "Ta nghĩ, nàng không cần ta dạy đúng không?"

"Chàng. . . . ." Khuôn mặt xinh đẹp của Hoa Nhan Hi bay lên ráng hồng.

"Hiện tại ta phải nghe lời nàng, giúp nam nhân của nàng ta luyện đan dược." Hoa Thiếu Khanh dương môi cười nhạt."Việc này phải nhờ nàng rồi. Nhớ rõ giúp ta làm tốt nha."

"Ách. . . . . tỷ mặc y phục lại trước đi?" Tuy cùng là nữ nhân, nhưng Hoa Nhan Hi vẫn thấy xấu hổ khi nhìn một nữ nhân khác trần truồng.

Nói thật, nữ nhân này đáng người rất đẹp, ngay cả nàng không cẩn thận ngắm đến, đều tròn mắt há hốc mồm, không biết vì sao Hoa Thiếu Khanh mặt không đỏ sắc?

"Được." Nữ tử trẻ tuổi lại mặc quần áo, không có e lệ như Hoa Nhan Hi .

"Ách. . . . ." Hoa Nhan Hi nghĩ đến trọng trách mà Hoa Thiếu Khanh uỷ thác cho nàng, suy nghĩ đến lông mày cũng nhíu lại."Chờ một chút, ta vừa mới đáp ứng Hoa Thiếu Khanh làm một việc rồi? Ta đáp ứng hắn biến tỷ thành. . . . . Trời, ta làm sao có thể đáp ứng chuyện này?"

Nhất định là do việc vừa rồi - hắn không bị nữ sắc dụ dỗ làm cho vui vẻ văng đầu, mới có thể không nghĩ kỹ mà hồ đồ đáp ứng hắn.

"Người cực kỳ thích hần." Nữ tử trẻ tuổi đột nhiên nhìn Hoa Nhan Hi mỉm cười. "Hần cũng cực kỳ thích người. Các người là một đôi cực kỳ hạnh phúc." "A? Có sao?" Hoa Nhan Hi sững sốt một phen. Nàng rất thích hần sao? Hần cũng cực kỳ thích nàng sao? Bọn họ là một đôi hạnh phúc ư? "Người đang sống trong hạnh phúc, thường thường không biết chính mình cực kỳ hạnh phúc." Nữ tử trẻ tuổi đột nhiên sâu xa thờ dài một hơi.

"Tỷ cùng nam tử kia không phải cực kỳ yêu nhau sao? Chờ hần hết bệnh rồi, hai người là có thể vui vẻ hạnh phúc ở cùng một chỗ rồi." Hoa Nhan Hi thấy nữ tử thờ dài, vội vàng an ủi.

Nữ tử trẻ tuổi trẻ nhàn nhạt lắc đầu. "Không hần."

"A?" Hoa Nhan Hi kinh ngạc trừng lớn đôi mắt đẹp. "Làm sao có thể? Là vì Hoa Thiếu Khanh già vợ ngu với tỷ để lừa gạt nam nhân của tỷ sao? Nếu như ta là nam nhân của tỷ, ta sẽ vì vậy càng thêm yêu thương tỷ, vì tỷ đã vì ta hy sinh chính mình. . . . ."

"Đó là người, không phải hần." Khóe môi nữ tử trẻ tuổi trồi lên cười nhạt.

Hoa Nhan Hi lần thứ hai ngạc nhiên. "Ý của tỷ là, hần thật sự sẽ vì sự hy sinh này mà không cần tỷ sao? Ách. . . . . Tỷ cũng không cần quá lo lắng, ta nghĩ hần bởi vì không có biện pháp tiếp thu nữ nhân mình yêu thích cùng nam nhân khác, một thời gian sau hần sẽ bình thường lại thôi và sẽ càng yêu thương tỷ." Hoa Nhan Hi vội vàng khuyên giải an ủi.

"Không đâu." Nữ tử trẻ tuổi than thở một hơi. "Hần là người như thế nào, ta rất rõ. . . . . Hần sẽ không muốn ta?"

"không phải đâu!" Hoa Nhan Hi hết sức kích động đỡ vai của nữ tử trẻ tuổi. "tỷ ở chỗ này chờ một chút, ta đi tìm nam nhân của tỷ hỏi cho rõ ràng!"

Nói xong, nàng nhanh như chớp liền biến mất. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Môn Chủ Đùa Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Cứ như vậy mà đến hồi nam tử kia cũng không phải rất kỳ quái sao. . . . . Không được, nàng trước phải đi tìm cứu binh mới được. Muốn tìm cứu binh thì đi đâu tìm --

Đương nhiên phải tới phòng luyện đan tìm Hoa Thiếu Khanh rồi.

"Chàng không cần luyện đan được nữa, nghỉ một chút đi!" Hoa Nhan Hi reo lên với Hoa Thiếu Khanh đang ngồi trước lò lửa.

"Là nàng muốn ta cứu người, lúc này lại tới cắt ngang công việc của ta làm cái gì?" Hoa Thiếu Khanh hơi hơi cười nhạt, nhìn nàng đang rất vội vàng.

Kỳ thật, hần căn bản là không phải nấu đan được cho nam tử kia mà là hần đang nấu đan được để cho nàng bồi bổ thân thể.

"Ta nói cho chàng biết, nữ nhân kia nói, nam nhân kia sau khi được chàng chữa khỏi bệnh nhất định sẽ không để ý tới nàng ấy nữa." Hoa Nhan Hi bởi vì chạy quá nhanh, vừa thở hổn hển vừa nói.

"A, nàng ấy tự mình hiểu lấy." Hoa Thiếu Khanh bên môi cười nhạt, "nàng ấy cũng biết chính mình yêu phải một người nam nhân thối nát. . . . . Không phải sao?"

"sao chàng có thể nói người khác như vậy?" Hoa Nhan Hi thờ phỉ phỉ nhìn hần. "Chàng còn chưa biết hần là người như thế nào, đã gán tội danh cho người ta, không phải cực kỳ quá phận sao?"

"Ta chỉ biết sau khi nàng xuất hiện, trông hần không rời khỏi nàng." Hoa Thiếu Khanh hơi hơi quăng môi, hừ lạnh một tiếng.

"Hần thì có quan hệ gì tới ta, chờ một chút chàng chú ý cái này làm gì?" Hoa Nhan Hi sững sốt một phen, không biết hần tự nhiên ngay cả chuyện nhỏ như lông gà vò tới cũng chú ý.

"Hần dùng ánh mắt háo sắc nhìn nàng, muốn ta không chú ý là rất khó." Hoa Thiếu Khanh một tay ôm nàng vào trong lòng. "Nàng chỉ thuộc về ta!" Khuôn mặt Hoa Nhan Hi tự nhiên đỏ rực. Hần càng lúc càng dễ dàng rộng mở trái tim với nàng. . . . . Chuyện này rốt cuộc là xấu hay tốt?

"Ta nói với chàng, việc này không quan trọng. Chàng nên nói cho ta biết, làm thế nào mới có thể biết được hần rốt cuộc là nam nhân tốt hay là một nam nhân hư hỏng." Hoa Nhan Hi sốt ruột nói.

"Chỉ cần nhìn ánh mắt của hần cũng rất rõ ràng rồi. Nàng cho là có được mấy người nam nhân có thể giống như ta, ánh mắt chỉ tập trung trên thân một nữ nhân?" Hoa Thiếu Khanh một câu nói hai ý nghĩa.

Hoa Nhan Hi nghe vậy ngạc nhiên. Trong lời nói của hân nữ nhân kia là nàng sao. . . . . Chậm đã, hiện tại không nên nghĩ chuyện này.

"Ta nhìn ánh mắt của hân chỉ thấy hân rất suy yếu, chắc là do bệnh, những cái khác ta không thấy?"

"có nam nhân chuyên tâm yêu một nữ nhân còn có thể dụng ánh mắt háo sắc nhìn nữ nhân khác ?" Hoa Thiếu Khanh cười lạnh. "Thế này còn chưa đủ rõ ràng sao?"

"Hình như là rất rõ ràng. . . . . Nhưng chỉ có chàng thấy, ta không nhìn thấy, không tính." Hoa Nhan Hi lắc lắc tay.

Xem ra nàng muốn chính mình đi kiểm tra một chút, thì mới không tùy tiện định tội cho người khác .

Ánh mắt Hoa Thiếu Khanh đột nhiên trở nên thâm trầm "Nàng định thử xem hân rốt cuộc có từng dùng ánh mắt đó nhìn nàng không?"

"Oa?" Đôi mắt đẹp của Hoa Nhan Hi đột nhiên tròn to. "Làm sao mà chàng biết?"

"Không được đi." Hoa Thiếu Khanh sắc mặt trầm xuống. Hân mới không cho phép nữ nhân nhìn đôi chửa sâu này đi làm chuyện nguy hiểm như vậy.

"Vì sao không thể đi?" Hoa Nhan Hi lộ ra gương mặt nghi hoặc, lòng như lò lửa nung đến đỏ rực. "Ta là đang làm chuyện tốt đấy."

"Chuyện tốt?" Là chuyện ngu xuẩn thì có ! "Nàng căn bản là không biết nam nhân kia nghĩ cái gì!" Sắc mặt của hân càng lúc càng khó coi.

"Không hân." Hoa Nhan Hi nói.

"Vậy nàng biết ta đang suy nghĩ cái gì? Ta đối với nàng có cảm giác gì?" Hoa Thiếu Khanh tức quá ném ra vấn đề.

Hoa Nhan Hi quả nhiên ngây ngẩn cả người. "Ta. . . . ." Đây, nàng thật sự không biết người nam nhân này đối nàng có cảm giác gì. Nàng kỳ thật rất muốn biết. . . . .

"Nàng quả nhiên không biết." Hoa Thiếu Khanh suy nghĩ, càng tức giận. Nữ nhân gốc này, hân đã ám hiệu nhiều như vậy, vẫn còn không có thể hiểu tâm ý của hân sao?

"Dù sao ta biết chàng không phải người xấu ." Hoa Nhan Hi la hét.

Được rồi, chí ít nàng còn có những lời này, hân vẫn vui mừng chút. "Nàng làm sao mà biết ta không phải người xấu? Ta cũng có thể sẽ để cho nàng thương tâm khổ sở, không phải sao? Nàng xem, trước đây ta cũng không thích chữa bệnh cho người, đây không phải người xấu hay sao?"

"Ta cảm giác chàng không phải người xấu !" Hoa Nhan Hi đưa ra kết luận. "Mặc kệ chàng, ta muốn đi kiểm tra nam nhân kia rốt cuộc có phải là người thối nát hay không?"

"Chuyện của người khác quan trọng hơn so với ta?" Hoa Thiếu Khanh thấy nàng bỏ lại hân, muốn chạy đi, mảy mảy tà tà nhướng lên, hơi hơi tức giận .

"A?" Hoa Nhan Hi nghe thấy hân lấy tiếng nói trầm thấp hỏi ra vấn đề này, mới phát hiện hân có gì đó không đúng lắm. "Chàng tức giận sao?" Còn có cảm giác.... Không sai. "Nàng không trả lời vấn đề của ta ."

"À. . . . ." Chuyện này rất quan trọng sao? Hoa Nhan Hi ngu ngơ, lấy giọng nói hơi hơi nghi hoặc trả lời : " chuyện của người khác đương nhiên không quan trọng bằng chàng, nhưng chàng hiện tại không có việc gì mà."

Nàng nói là sự thật. . . . . Hoa Thiếu Khanh đang tức giận nghe giọng nói êm dịu của nàng nói rằng hân quan trọng hơn, cơn tức giận tan thành mây khói.

"Nàng muốn đi, có thể ." Hoa Thiếu Khanh mỉm cười với nàng. " Nhưng mà, nàng đi như vậy, sức thuyết phục quá thấp."

"Đây là ý gì?" Hoa Nhan Hi căng đôi mi thanh tú, không hiểu Hoa Thiếu Khanh đang nói gì.

"Tính mạng của nam nhân kia hiện tại đang nằm trên tay ta, hân lại nghe qua đối thoại của ta và nàng, có khả năng hân đã biết quan hệ của hai chúng ta ." Hoa Thiếu Khanh tràn ra cười nhạt.

"A?" Hoa Nhan Hi môi anh đào khẽ cong lên. " Hân nhìn ra được sao?"

"Hân không có khả năng không nhìn ra . "Nàng cho rằng mỗi người đều ngây thơ đáng yêu như nàng sao?"

"Cho nên?" Hoa Nhan Hi tiếp tục hỏi.

"Cho nên nếu nàng đi tìm hân, hân vẫn như cũ chỉ biết dùng ánh mắt đó nhìn nàng thôi. Mà nàng một nữ nhân ngu xuẩn sẽ không phát hiện ra!" Trong nội tâm Hoa Thiếu Khanh tăng thêm một câu.

"Là như thế sao?" Hoa Nhan Hi kinh ngạc. " Ta phải làm như thế nào?"

Hoa Thiếu Khanh tà tà nhủi mày, "nàng theo ta đến được phòng lấy viên đan dược cho hấn, đóng giả là tỳ nữ trộm đan dược cho hấn, rồi giả vờ đối tốt một chút với hấn, hấn sẽ lộ nguyên hình thôi."

"Thật vậy sao?" Hoa Nhan Hi bán tín bán nghi.

"Không tin, nàng thử xem! Bên môi Hoa Thiếu Khanh hiện lên nụ cười sâu xa khó hiểu."

"Ta đây đi thử ngay . . . . . Nhưng, chàng không biết là dụ người khác phạm tội như vậy không tốt sao?" Hoa Nhan Hi cảm thấy làm như vậy không có đạo đức cho lắm.

"Nàng ngừng lại đi, nếu là lúc nàng sinh bệnh, có nam nhân khác trộm đan dược cho nàng, nàng sẽ vì vậy mà yêu thương nhưng nhớ hấn sao?" Hoa Thiếu Khanh trực tiếp đặt vấn đề trả cho nàng.

Hoa Nhan Hi nhớ tới hình ảnh kia? Giống như. . . . . không hấn nha." Nàng nghĩ như thế nào đều cảm thấy nàng nằm ở trong ngực nam nhân khác thật kỳ quái.

"Vậy không phải đúng rồi sao?" Khóe môi Hoa Thiếu Khanh hiện lên nụ cười tuấn mỹ. "Nhớ rõ đừng cho hấn chạm vào, biết không?"

"Biết." Hoa Nhan Hi dùng lực gật đầu, vừa nghi hoặc hướng hấn hỏi. "Chàng nói cứ như hấn sẽ ăn luôn ta vậy?"

"Nếu không có ta ở bên ngoài, ta nghĩ hấn nhất định sẽ tìm cơ hội ăn luôn nàng." Bên môi Hoa Thiếu Khanh tràn ra nụ cười đầy tà khí. "Cho nên, lúc này ta phải cẩn thận trông chừng nàng!" Đê bốt đi một việc, hấn cũng gọi người nữ tử trẻ tuổi kia đến.

Nghe được hấn nói, khuôn mặt Hoa Nhan Hi đột nhiên đỏ lên.

Hấn căn bản là biết nàng không không cẩn thận! Trời ạ. . . . .

"Công tử!" Hoa Nhan Hi đi vào phòng của nam tử trẻ tuổi đang nghỉ ngơi kia, lập tức gọi nam tử đang ở bên cạnh bàn đang chợp mắt một chút.

"Ngươi là. . . . ." Nam tử trẻ tuổi ngẩng đầu lên, nhìn Hoa Nhan Hi.

"Ta là tỳ nữ của Cửu Hoa cung." Hoa Nhan Hi nghe theo lời nói của Hoa Thiếu Khanh. "Ta có chuyện tìm ngươi."

"Tỳ nữ Cửu Hoa cung? Ngươi được cung chủ cực kỳ yêu thương, không phải sao?" Nam tử trẻ tuổi tà tà hếch lên mồm.

"Uh'm" Hoa Nhan Hi nhẹ gật đầu. "Cung chủ đối mỗi nô tỳ đều như thế, không đơn thuần là đối với ta." Nàng thuận đường tán dương Hoa Thiếu Khanh.

"Phải không? Ta còn tưởng rằng cô nương vừa xinh đẹp lại còn trẻ, cho nên cung chủ đặc biệt yêu thích cô nương." Nam tử trẻ tuổi khẽ cười nói.

"Không có." Hoa Nhan Hi khẽ lắc đầu. "Ngươi thật sự cảm thấy cung chủ đặc biệt thích ta sao?" Bởi vì nội tâm quá buồn bực, nàng lại không cẩn thận hỏi nhiều một câu.

"Ta xem hấn không chỉ là đặc biệt thích cô nương mà thôi." Nam tử trẻ tuổi hơi hơi cười yếu ớt. "cô nương nên đi đi?"

Này. . . . ." Hóa ra tất cả mọi người nhìn ra được sao? Vậy rốt cuộc là thật hay giả? Hoa Nhan Hi phát hiện chính mình đột nhiên rất để ý Hoa Thiếu Khanh rốt cuộc có thích nàng hay không, có hay không cực kỳ thích nàng.

"cô nương đang áp dụng cái gì?" Nữ nhân này thật sự không phải mê người bình thường. Chẳng những có được tư thế khuynh quốc khuynh thành, mà còn bộ dáng thanh lịch, là nữ nhân hiếm có được.

"Ta nói cho công tử biết, ta đã trộm đan dược cho công tử, ta muốn nhanh chữa khỏi bệnh của ngươi." Hoa Nhan Hi nhút nhát mở tay ra, rõ ràng là một viên đan dược màu hồng sắc ở bên trong.

"vì sao cô nương trộm đan dược cho ta? Như vậy không phải phản bội Hoa cung chủ sao?" Nam tử trẻ tuổi ánh mắt bắt đầu lỗ mãng.

"Ta. . . . . Ta chỉ nghĩ muốn nhanh chữa khỏi bệnh cho công tử. . . . . Cái khác. . . . . Ta đều không để ý. . . . ." Hoa Nhan Hi lại giả bộ một bộ dáng e lệ.

"Như vậy xem ra, nàng đối ta rất có tình ý, phải không?" Nam tử trẻ tuổi nhướng mi cười hỏi.

Hoa Nhan Hi lặng không tiếng động, cầm lấy ấm trà cùng cái chén trên bàn, rót một ly nước cho hấn. "Công tử ăn đan dược này trước đi! Ta nghe cung chủ nói, chỉ cần người ăn hết viên đan dược này, bệnh của ngươi sẽ lập tức sẽ khỏi."

"Thật sao?" Nam tử trẻ tuổi giống như vẫn có nghi ngờ.

"Đương nhiên là thật." Hoa Nhan Hi dùng lực gật đầu, tươi cười ôn nhu.

Nam tử trẻ tuổi đột nhiên cầm tay Hoa Nhan Hi, "Nàng đối ta tốt như vậy, chờ ta hết bệnh rồi, ta nhất định sẽ lấy nàng làm vợ."

Hoa Nhan Hi không được tự nhiên rút tay về, lại ra vẻ thẹn thùng. Công tử ăn đan dược hết trước đi. . . . . "sao lại gấp như thế?"

Trời ạ, đáng ghét, nam nhân này thật sự đối với nàng. . . . . Vậy hẳn để người nữ tử trẻ tuổi kia đặt ở nơi nào?

"Được, ta ăn, ta ăn!" Nam tử trẻ tuổi vội nuốt đan dược vào bụng, rót mạnh vào một ly nước uống ực ực. "Được, ta ăn xong rồi, lần này chúng ta có thể vui vẻ cùng nhau một chút rồi!" Hắn đột nhiên vươn tay, muốn ôm lấy Hoa Nhan Hi trước mắt.

"Vậy còn nữ nhân kia đâu?" Hoa Nhan Hi vội trốn, mở miệng hỏi. "Ta cho rằng nàng ta là thê tử của người. . . . . Không phải sao?"

Lúc nam tử trẻ tuổi vừa muốn đưa tay ôm lấy nàng, trước mắt bắt đầu mờ mịt. "Nàng vừa trẻ trung lại xinh đẹp, có nàng, ta còn muốn nàng ta làm cái gì?" Kỳ quái, vì sao ánh mắt của hắn càng lúc càng mờ hồ?

"Người. . . . ." Hóa ra thật sự có người xấu xa như vậy! "Người làm sao có thể. . . . ."

"Chuyện này thì có quan hệ gì?" Khóe môi nam tử trẻ tuổi xuất hiện nụ cười đầy tà dâm. "Dù sao bệnh của ta đã khỏi, còn cần nàng ta làm cái gì? Tới đây, nàng để cho ta ôm một chút. . . . . Nàng không phải cực kỳ thích ta sao? A --" hắn đưa tay muốn ôm Hoa Nhan Hi, đột nhiên kêu thảm một tiếng, ôm tay ngã ngồi trên đất.

"Không có nam nhân nào có thể chạm vào nàng." Hoa Thiếu Khanh từ bên ngoài tiến vào, trong tay cầm một cái ngân châm lóe sáng.

"Người --" nam tử trẻ tuổi ngẩng đầu muốn thấy rõ Hoa Thiếu Khanh, chợt đột nhiên, hắn phát hiện trước mắt hắn đã là một mảng tối đen, cái gì cũng nhìn không thấy.

"A -- ta không nhìn thấy gì! Vì sao ta nhìn không thấy gì?" Hắn khẩn trương kêu hô.

"Ta quên nói cho người, cũng không có nam nhân nào có thể dùng ánh mắt làm bẩn nàng." Hoa Thiếu Khanh khóe môi chứa nụ cười lạnh. "Viên đan được kia, căn bản không phải trị bệnh của người, là dược làm mù mắt người. . . . . Đây chỉ là tròng phạt nho nhỏ."

"A?" Nam tử trẻ tuổi sững sờ một lúc, sau đó là hoàn toàn không thể tiếp thu, khóc rống lên.

"Yên tâm, ta vẫn sẽ chữa bệnh cho người, bởi vì ta đáp ứng nàng." Nàng mà Hoa Thiếu Khanh nói đương nhiên là Hoa Nhan Hi rồi. "Chẳng qua, muốn chữa khỏi mắt của người thì. . . . ."

"Như thế nào?" Nam tử trẻ tuổi sốt ruột truy vấn.

"Vậy hỏi nữ nhân của người đi." Hoa Thiếu Khanh hỏi nữ nhân từ bên ngoài đi vào, vẻ mặt sầu bi. "Người nói đi? Nếu người nói một tiếng đồng ý, ta sẽ chữa cho hắn."

"Van xin nàng! Linh nhi. . . . ." Nam tử trẻ tuổi quỳ xuống cầu khẩn.

"Cứ để hắn vậy đi." Nữ nhân trẻ tuổi giống như hạ quyết tâm, lắc lắc trán, đột nhiên quỳ đến trước mặt nam tử trẻ tuổi. "để cho hắn như vậy, cả đời này hắn mới không rời khỏi ta. . . . ." Nàng ngẩng đầu cười nhìn Hoa Thiếu Khanh và Hoa Nhan Hi, lại dừng ở nam tử trẻ tuổi. "Người yên tâm, cả đời này ta sẽ là đôi mắt của người, cả đời đều sẽ không rời khỏi người."

"Linh nhi. . . . . sao nàng có thể vô tình như vậy. . . . ." Nam tử trẻ tuổi khóc lóc, chỉ trích nữ tử bên cạnh hắn. "Nàng có thể. . . . ."

"Đây toàn bộ đều là do người tạo thành." Trong lòng Hoa Nhan Hi nói thầm, cũng không biết bình luận chuyện này như thế nào.

"Ta vẫn cảm thấy kỳ quái. . . . . Chuyện này làm sao có thể biến thành như vậy?" Nhìn nữ tử trẻ tuổi đỡ nam tử kia rồi đi, Hoa Nhan Hi vịn nhẵn lên đôi mi thanh tú, trong lòng vẫn có vẻ không vui.

"Kết cục như vậy đối bọn họ mà nói là tốt, ít nhất nam nhân kia sẽ an phận, mà nữ nhân kia sẽ không còn khổ. . . . . Nàng không cảm thấy sao?" Hoa Thiếu Khanh dương lên khóe môi, không có ưu thương như nàng vậy.

"Dù sao ta vẫn cảm thấy như vậy không tốt lắm." Đôi mi thanh tú của Hoa Nhan Hi nhăn lại. "Vì nam nhân kia bị mù."

"Ta cảm thấy là nàng quá thiện lương." Hoa Thiếu Khanh dương môi cười lạnh, "Chớ quên, nam nhân kia đáng chết."

"Hắn cực kỳ đáng chết, nhưng là hắn mù cũng không quá tốt." Hoa Nhan Hi bực mình dậm chân. "Mà nữ nhân kia lại không hiểu hắn đã thay lòng đổi dạ đi thích người khác. Nếu nàng có thể giống như ta, thích đúng người. . . . ." Từ từ, nàng nói gì đó?

"Nàng thích người nào?" Hoa Thiếu Khanh lập tức bài cao tuấn mi, đối với câu nói của nàng vừa thốt ra ôm chặt hứng thú.

"Ta. . . . ." Hoa Nhan Hi nhìn gương mặt của hắn cách nàng quá gần, phương tâm thỉnh thoảng rất nhanh. Nàng giống như. . . . . Không biết từ lúc nào đã y lại hắn, vô cùng thích hắn. . . . . "Chàng về sau không cần thử người như vậy có được không? Nếu chàng không thử họ, chữa khỏi cho hắn biết đâu bọn họ có thể vui vẻ hạnh phúc ở cùng một chỗ rồi."

"Nàng thật sự cảm thấy như vậy sao?" Hoa Thiếu Khanh hừ lạnh một tiếng, cũng không truy cứu đối với việc nàng nói sang đề tài khác. Hắn sẽ chờ đợi một ngày nào đó nàng nguyện ý thổ lộ, "Ta lại cảm thấy, nếu là thật sự chữa khỏi cho hắn, nàng ta sẽ khổ cả đời rồi."

"Này, chàng nói rất có đạo lý. . . . ." Nàng cũng không có biện pháp phản bác hắn. "Nếu chúng ta không nhìn chuyện gì sẽ xảy ra sau này, chúng ta đây chỉ cần làm bộ không biết, không phải tốt hơn sao?"

"Nàng xác định lương tâm nàng không lẩn tẩn?" Hoa Thiếu Khanh nghiêng chọn tuần mi, hỏi nàng.

"Ta. . . . . Giống như. . . . . Giống như không có biện pháp." Hoa Nhan Hi gãi gãi đầu. "Nhưng nói thật, nếu chàng không thử, thì ngay từ đầu chúng ta đều không biết nam nhân này là một người thối nát." Nói đến cùng, nàng vẫn là thuộc loại người nhắm mắt làm ngơ.

"Cho nên mới muốn thử." Hoa Thiếu Khanh mỉm cười nói. "chắc nàng không hi vọng y thuật của ta dùng trên người thối nát đó chứ?"

"Này. . . . . không hi vọng. Ý ta nói, chúng ta có thể chữa khỏi bệnh cho người xấu, sau đó cải tạo hắn, để cho hắn biến thành người tốt được không?"

"Nàng suy nghĩ nhiều quá." Hoa Thiếu Khanh hếch môi lên. "Có một số việc không phải nàng nói thay đổi là có thể thay đổi, nhất là con người."

Nàng thật sự là quá mức đơn thuần.

"Nhưng mà. . . . . Chàng đối với ta thoải mái mở lòng, đồng ý giúp người xem bệnh! Chàng có thể thay đổi, vì sao những người khác không thể?" Hoa Nhan Hi nhún mày.

"Ta cũng không biết." Hoa Thiếu Khanh bắt đầu đi buông tay đầu hàng. Trên thực tế, hắn căn bản là không thay đổi, hắn thay đổi duy nhất một thứ là trong lòng có thêm một người, như vậy mà thôi.

"Vậy chúng ta cùng cố gắng để giúp người khác thay đổi, chàng nói có được hay không?" Hoa Nhan Hi tươi cười nhấp nháy, ngọt ngào hỏi.

"Không tốt." Hoa Thiếu Khanh trực tiếp gọi cho nàng một thùng nước lạnh. "Ta không có nhiều thời gian rồi quản người khác thay đổi hay không."

"Sao chàng lại máu lạnh như thế?" Hoa Nhan Hi thất vọng nhìn hắn, thật không ngờ hắn tiến bộ ít như vậy.

"Ta muốn nghiên cứu y thuật, còn chăm sóc được thảo, đâu có nhiều thời gian rảnh như vậy?" Hoa Thiếu Khanh vẻ mặt uất ức. "Chẳng lẽ nàng hi vọng ta bận gần chết sao?"

"Đương nhiên không phải. Nhưng. . . . ." Hoa Nhan Hi áp úng "nhưng" một hồi sau, rốt cục nghĩ đến một diệu kế. "Vậy chàng phụ trách cứu người, ta phụ trách thay đổi người. Chàng thấy thế nào?"

Hoa Thiếu Khanh thật sự xấu hổ lại gọi cho nàng bát nước lạnh. "Chỉ cần có ta ở đây, đều có thể." Hắn tuyệt đối sẽ nắm toàn bộ hành trình này trong tay!

Bạn đang đọc truyện *Môn Chủ Đùa Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

"Hoa gia! Rốt cuộc đã đến Hoa gia!"

Nhìn tấm gỗ viết hai chữ “ Hoa gia” treo trên cửa, một đám sai sứ bốn ba qua trăm sông ngàn núi, không dễ dàng gì mới tìm được, họ cao hứng chỉ thiếu không có nhảy múa trước cửa Hoa gia mà thôi.

"Rốt cục đến rồi. . . . . Chúng ta rốt cục đến rồi!"

Thật tốt quá! Trải qua thời gian dài không ngừng lạc đường, bọn họ rốt cục vẫn tới được Hoa gia. . . . . Quả nhiên là tất cả những con đường lớn đều thông tới Hoa gia!

Tuy con đường này thật sự là có một chút quá xa, tóm lại bọn họ đã đến nơi!

Hiện tại, chỉ chờ đưa Hoa Nhan Hi về trong cung phục mệnh là xong rồi!

"Muốn tìm Nhan Hi?" Hoa Nguyên Huy Nhất nhìn đến một đám sai dịch muốn tìm Hoa Nhan Hi, gấp đến độ thiếu chút nữa giậm chân. "Các vị ngồi xuống trước đã, uống chút trà, ta đi vào tìm Nhan Hi ra đây. . . . . Các người chờ một chút."

Này. . . . . Vậy phải làm sao bây giờ? Hoa Nguyên Huy Nhất gọi mọi người an bài ở đại sảnh, vội vàng đi vào gọi người tìm Hoa phu nhân.

"Như thế nào? Chuyện gì gấp như vậy?" Hoa phu nhân hiển nhiên không biết chuyện nghiêm trọng, không kiên nhẫn hỏi Hoa Nguyên Huy Nhất.

Nàng đang ngủ ngủ trưa à!

"Sai sứ tới đón Nhan Hi đã đến, mà Nhan Hi lại không thấy đâu. . . . . Bây giờ nên làm thế nào cho phải?" Hoa Nguyên Huy Nhất sốt ruột nói.

"Vậy không phải vừa lúc sao?" Hoa phu nhân lại vẫn mơ mơ màng màng, khóe môi dương ra cười nhạt.

"Cái gì vừa lúc?" Hoa Nguyên Huy Nhất gầm thét. "Nhan Hi đến bây giờ còn không thấy bóng người, nào có vừa lúc?"

Hoa phu nhân bị quát một tiếng này, mới nghĩ đến chuyện này rất nghiêm trọng. "A, náo đại của ta khẳng định nằm mơ bị hôn mê rồi. . . . . Mong tướng công tha thứ." được rồi! trái lại nàng nên nói một chút kể sách đi, nên làm thế nào mới tốt?" Hoa Nguyên Huy Nhất lòng nóng như lửa đốt đi tới đi lui.

"Muốn làm thế nào mới tốt?" Hoa phu nhân giả vờ trầm ngâm một chút? Không bằng như vậy đi, trước hết phải Nhan Xảo thế thân. . . . . Dù sao các nàng đều là nữ nhi của lão gia, không có tám phần giống thì cũng có năm phần, sẽ không bị phát hiện đâu."

"Nàng xác định như vậy được không?" Hoa Nguyên Huy Nhất nhú mày. Hắn tuyệt không cảm thấy hai nữ nhi này có điểm nào giống nhau.

Hoa phu nhân hơi hơi mở miệng, "Không được cũng phải được !"

"Đây là Hoa Nhan Hi?" Mấy sai dịch nhìn Hoa Nhan Xảo hết xem trái lại xem phải, mặt nhăn lên. "Sao không giống như trong bức họa của chúng ta?"

"Không phải không giống, mà là không phải." Sai sứ Át đồng cảm. "Vi sao mặt nàng nhỏ đi. Cái mũi lại thấp thế? Miệng lại rộng ra hả? Mặt nàng cũng to hơn rất nhiều. . . . . Cùng người trong bức họa rõ ràng là hai người thôi!"

"Hắn không phải người dịch dung chứ? Sai sứ Bình buồn bực hỏi, chỉ kém không có đưa tay chạm đến khuôn mặt Hoa Nhan Xảo. "Nhưng là không có chuyện đem mình từ xinh đẹp biến thành xấu. . . . . ách, biến thành bình thường không được sao?"

"Ta không có dịch dung. Ta lớn lên là cái dạng này." Hoa Nhan Xảo bị mấy người sai sứ bình luận như vậy, chỉ kém không có nhảy dựng lên chạt người.

"Vậy. . . . . Là tranh này có vấn đề, hay là người có vấn đề?" Sai sứ Đình nghi hoặc hỏi một câu, chợt đột nhiên có người quỳ xuống.

"Các vị quan gia tha mạng a! Nàng không phải Hoa Nhan Hi, nàng là nữ nhi thứ hai của ta Hoa Nhan Xảo! Nhan Hi nàng. . . . . Nàng không có về nhà!" Hoa Nguyên Huy Nhất run rẩy nói.

"Nàng ta làm sao vậy?" Mấy sai sứ nhìn Hoa Nguyên Huy Nhất, không còn ai nghiên cứu bộ dáng của Hoa Nhan Xảo nữa. Loại dung mạo bình thường như này, bọn hắn ngay cả nhìn cũng chẳng muốn nhìn, nhiều lắm là liếc mắt một cái.

"Nàng đi Đỗ Khang rượu trang mua thuốc rượu muốn hiến cho hoàng thượng, đến bây giờ còn chưa có trở lại. . . . ." Hoa Nguyên Huy Nhất kích động nói. "Mong các vị quan gia ở lại Hoa gia một thời gian có được không?"

"Không được, chúng ta muốn tìm Hoa Nhan Hi, như vậy mới có thể trở về bên hoàng thượng phục mệnh." Sai sứ Giáp nói năng hùng hồn đầy lý lẽ. "Chỉ là. . . . . Đỗ Khang rượu trang tới cùng ở nơi nào?"

Kế hoạch hợp tác của hai người mới bắt đầu được vài ngày, Hoa Nhan Hi liền phát hiện không thích hợp.

"Mỗi lần ra đề khảo nghiệm chàng đều ra khó như vậy, như là một mạng đổi một mạng, liếc mắt một cái đổi một mắt. . . . . Vậy làm sao có thể?" Hoa Nhan Hi nhăn đôi mi thanh tú, khảo nghiệm của hắn với những người đến cầu chữa bệnh, cảm thấy rất không hợp lý.

Thường thường, bị kịch giống đôi nam nữ trước kia sẽ lại trình diễn.

"Bọn họ nếu không chấp nhận, có thể đừng tới." Hoa Thiếu Khanh hơi hơi cười yếu ớt, vẫn lại là khăng khăng giữ ý kiến.

"chàng làm như vậy sẽ chia rẽ rất nhiều gia đình vốn đang hạnh phúc mãi mãi." Hoa Nhan Hi vẫn cho rằng không nên như vậy.

"Bọn họ vốn đã không hạnh phúc, ta bắt quá cũng chỉ là để cho chân tướng sự thật phơi bày mà thôi, có cái gì không đúng?" Hoa Thiếu Khanh môi dương cười nhạt.

"Chàng. . . . ." Hoa Nhan Hi không biết nên nói như thế nào, bởi vì nàng luôn luôn không phản bác lại được lời của hắn, còn hắn nói giống như không có gì sai." sao chàng lại muốn thử người ta như vậy chứ?"

"Bởi vì làm như vậy mới có lạc thú." Hoa Thiếu Khanh lời ít mà ý nhiều nói.

"Chữa bệnh không phải có lạc thú?" Hoa Nhan Hi không dám gật bừa. "Chữa khỏi bệnh cho người không phải là chuyện cực kỳ vui vẻ, lại còn có cảm giác thành tựu, không phải sao?"

"Chàng tùy theo cảm giác mới có thể chữa bệnh cho người, vậy còn có cảm giác thành tựu gì nữa?" Bên môi Hoa Thiếu Khanh dung hợp tươi cười tao nhã cùng lãnh ý .

"Chàng . . . ." Trong khoảng thời gian ngắn Hoa Nhan Hi cũng không biết nên phản bác hấn như thế nào." Chàng thật sự không thể không ra nan đề sao? Chàng có biết hay không, chàng ra nan đề, ta căn bản không kịp cải tạo người, bị kịch cũng đã tạo thành rồi !"

"Ta đã nói rồi, bị kịch vốn là ở họ." Hoa Thiếu Khanh vuốt mái tóc Hoa Nhan Hi . " Đến như kế hoạch cải tạo người của nàng không có biện pháp tiến hành, ta cũng cực kỳ băn khoăn."

Nói thực ra, hấn căn bản chính là cố ý làm khó để cho nàng không có cách nào thu thập. Nếu nàng thật sự đi cải tạo người khác giống như đối với hấn, như vậy không phải hấn sẽ biến thành oán nam rồi hả?

"Chuyện này không quan hệ, chàng không cần băn khoăn, ta sẽ bắt đầu nghĩ biện pháp ." Vừa nghe hấn nói qua, cảm xúc trong lòng Hoa Nhan Hi lại bắt đầu lên men một cách mãnh liệt .

"Nàng sẽ nghĩ biện pháp gì?" Không biết vì sao, nghe được nàng nói muốn nghĩ biện pháp, tim Hoa Thiếu Khanh đột nhiên căng thẳng.

"Ta cũng không biết ." Hoa Nhan Hi nhìn hấn nhẹ nhàng cười. " Dù sao ta nhất định nghĩ ra là được, chàng không cần lo lắng ."

Hoa Thiếu Khanh lại nhin không được nhìn lại tuấn mi.

Vì sao, hấn loáng thoáng cảm thấy nếu là thật sự để cho nàng nghĩ ra phương pháp, hấn nên bắt đầu lo lắng?

Sự tình thật sự không nằm ngoài dự liệu của Hoa Thiếu Khanh, biện pháp mà Hoa Nhan Hi suy nghĩ ra, chính là vấn đề mà hấn lo lắng đề phòng đã lâu.

"Cầu xin chàng ! Xin chàng thu nạp ta làm đồ đệ. . . . . Ta nhất định sẽ ngoan cực kỳ, cực kỳ ngoan ."

Đúng vậy, đây là biện pháp tốt nhất mà Hoa Nhan Hi nghĩ ra được . Muốn hấn giúp người xem bệnh, hấn mỗi lần đều ra nan đề cho người ta, không bằng nàng tự mình xuống biển, cố gắng học một phần mười y thuật của hấn thôi, như vậy, sẽ không cần lo lắng hấn mỗi lần đều sẽ ra nan đề ly kỳ cổ quái nữa.

"Không được." Hoa Thiếu Khanh sau khi nghe xong liền cự tuyệt . " Làm đồ đệ không phải cực kỳ ngoan là có thể, mà còn. . . . ."

"Mà còn cái gì?" Hoa Nhan Hi đang chăm chú lắng nghe chỉ thiếu chút nữa đem lỗ tai kéo dài ra, thêm đôi mắt đẹp tròn tròn to to, thật đúng là giống con thỏ nhỏ.

Vẫn còn cái gì? Hoa Thiếu Khanh tuấn nhan nhãn nhớ -- không thể ăn ngay nói thật là cần có tư chất? Nàng không cự tuyệt hấn cùng nàng thoải mái mở lòng mới là lạ!

"Vẫn còn. . . . . Đúng là, vẫn còn cần thân thể khoẻ mạnh nữa !" Hoa Thiếu Khanh cuối cùng nghĩ ra một lý do thật tốt . " Thân thể của nàng gầy yếu như thế, không có biện pháp rồi ."

"Ta nào có gầy yếu? Ta rõ ràng rất có thịt." Hoa Nhan Hi ưỡn ngực ra . " Chàng xem, ta rõ ràng cũng có thịt, chàng cũng không phải không biết. . . . ."

"Ta không phải nói nơi đó ." Hoa Thiếu Khanh thiếu chút nữa che mặt té xỉu. Nàng thật đúng là vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn, ngay cả ngực cũng có thể lấy ra để nói. " Ta là nói toàn bộ thân thể . . . . . Nàng hiểu chưa?"

"Ài hừm, sao nhất định phải như vậy. . . . . Chàng quản chế cực kỳ nghiêm khắc ." Hoa Nhan Hi đương nhiên không có biện pháp lý giải. " Mặc kệ, chàng phải thu nạp người ta làm đồ đệ đi, xin chàng mà . . . . . Bỗng không người ta sẽ không là gì ở Cửu Hoa này."

"Ai bảo không là gì?" Hoa Thiếu Khanh nhướn cao mi, hoàn toàn không tán thành cách nói của nàng . Nàng rõ ràng chính là nữ nhân của hấn.

"Chàng xem, ta vừa không là bệnh nhân của chàng, cũng không phải nô tỳ của chàng. Chẳng lẽ lúc giới thiệu ta với người khác chàng sẽ nói ta là đối tượng để chàng thoải mái mở lòng sao? Như vậy người khác nghe hiểu được à! Cho nên chàng nên thu ta làm đồ đệ, như vậy là có thể cho ta một cái danh phận rồi? Hoa Nhan Hi đưa ra một chuỗi lý do.

"Cho nàng một danh phận?" Hoa Thiếu Khanh môi cười yếu ớt. "Vậy không bằng nàng gả cho ta, khi đã là thê tử của Hoa Thiếu Khanh ta, như vậy thân phận của nàng càng quang minh chính đại rồi."

"A?" Hoa Nhan Hi thật không ngờ hấn sẽ nói như vậy, chỉ biết há hốc mồm. "Gả. . . . . Gả cho chàng?"

"Đúng vậy. Nàng không phải nói nàng muốn danh phận sao? Gả cho ta chẳng phải vừa lúc?" Thuận lợi nói sang chuyện khác, Hoa Thiếu Khanh đắc ý dương lên khóe môi. Thê tử của Hoa Thiếu Khanh hấn. . . . . Nghe qua thật tốt!

"Ta. . . . . Ta không phải nói danh phận này -- từ từ, thật sự ta cũng muốn nói chuyện danh phận này. . . . . Ài hừm, chúng ta không cần nói chuyện ta muốn gả cho chàng hay không? Dựa theo sự tình trước sau, bây giờ chúng ta nên nói chuyện chàng có nhận ta làm đồ đệ hay không? Hoa Nhan Hi đau đầu vạ phần nói.

Vừa mới nghe được hấn nói muốn nàng gả cho hấn, nội tâm nàng trừ bỏ kinh ngạc, kỳ thật còn có vui mừng. Vấn đề là, suy nghĩ đến việc muốn xuất giá, nàng lại nghĩ đến chuyện mẹ kế và muội muội, rồi còn hoàng thượng, nàng suy nghĩ liền đau đầu muốn chết, căn bản là không nghĩ muốn nữa.

Hoa Thiếu Khanh khó xử nói: "ta cảm thấy chuyện nàng có muốn gả cho ta hay không rất quan trọng. . . . . Nếu nàng không gả cho ta, ta đây liền không có tâm tình thu nàng làm đồ đệ nữa."

"Nhưng mà. . . . . nhưng mà. . . ."Hoa Nhan Hi nhưng mà thật lâu cũng không tìm ra nguyên do vì sao."Chàng thật sự không nghĩ muốn thu ta làm đồ đệ?"

"Trừ phi nàng gả cho ta."Hoa Thiếu Khanh trả lời cực kỳ ngắn gọn.

"Nhưng ta vốn là phải gả cho hoàng thượng, nếu hấn biết muội muội thể thân ta, phái người đi đến chân trời góc biển tìm ta, ta cũng đã gả cho chàng, chúng ta không phải sẽ cùng liên lụy sao?"Hoa Nhan Hi đem một trong những lý do nói ra.

"Yên tâm, hoàng thượng rất quen thuộc với ta, chỉ là một nữ nhân, hấn sẽ không quá để ý."Hoa Thiếu Khanh nói bằng quơ.

"Hoàng thượng rất quen thuộc với chàng? Sao ta không nghe nói?"Ánh mắt Hoa Nhan Hi lóe sáng, vẽ mặt kinh ngạc.

"Nàng có nghe đúng trọng điểm hay không, hoàng thượng sẽ không so đo với ta, hiện tại nàng có thể gả cho ta, nàng thấy sao?"Hoa Thiếu Khanh nhưn cao tuấn mi chờ đợi nàng trả lời.

"Không được."Hoa Nhan Hi vận vẹo bàn tay trắng nõn, "ta không thể gả cho chàng. Ta cảm thấy được. . . . . Ta cảm thấy được. . . ?

Không biết vì sao, nàng cảm thấy bất an, tựa hồ sau khi bị phản bội, nàng cực kỳ sợ hãi mình sẽ lại bị phản bội thêm một lần nữa.

Nhất là bị chính người mà mình để ý nhất phản bội. . . . .

"Nàng cảm thấy cái gì? Nàng cảm thấy ta không xứng với nữ nhân của hoàng thượng sao?" Hoa Thiếu Khanh uất ức hỏi.

"Không phải! Ta là cảm thấy. . . . ." Hoa Nhan Hi ấp a ấp ứng, không biết biểu đạt nỗi sợ hãi trong lòng nàng như thế nào.

"Nàng cảm thấy gì?" Hoa Thiếu Khanh khoé môi vén lên, chờ đợi đáp án của nàng.

"Ta là cảm thấy. . . . . Ta chỉ cần làm đồ đệ của chàng, không cần gả cho chàng sẽ tốt hơn." Hoa Nhan Hi cứng rắn lộ ra tươi cười.

"Hi nhi, nàng đang sợ cái gì?" Hoa Thiếu Khanh vận khởi tuấn mi, nhìn ra nỗi bất an trong lòng nàng.

"Ta không có ! Ta chỉ là cảm thấy, chúng ta làm phu thê là lạ . . . ? Hoa Nhan Hi cười mất tự nhiên.

"Thật vậy?"Ánh mắt Hoa Thiếu Khanh tràn đầy nghi ngờ, chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn rõ lòng của nàng.

"Thật sự."Hoa Nhan Hi dùng lực gật đầu, muốn lấy hành động này che dấu sự chột dạ trong lòng nàng. Nàng lại cường điệu một lần, "là thật."

"Hi nhi." Hoa Thiếu Khanh ánh mắt trở nên trầm lắng, chặt chẽ khóa nàng lại." Vì sao nàng không đối ta thoải mái mở lòng?"

"Ta. . . . ."Hoa Nhan Hi ngạc nhiên.

Bộ dạng của hấn giờ này rất nghiêm túc, thật thống khổ. . . . . Nàng chưa từng thấy hấn như vậy.

"Nếu nàng không thoải mái mở lòng với ta, muốn ta đối với nàng thoải mái mở lòng, thì có tác dụng gì đâu?"Hoa Thiếu Khanh nhìn nàng rồi cười nhạt nhẽo, xoay người rồi đi.

Nụ cười kia xem ra rất ưu thương. . . . . Hoa Nhan Hi như sa vào nụ cười quá mức câu hồn của người kia, khó có thể hô hấp.

Vì sao nàng không thể gật đầu đáp ứng gả cho hấn?

Là vì khi hấn cầu thân quá đột ngột sao?

Không, không phải. Nàng đối với bất kỳ kẻ nào cũng rõ ràng, tuy hai người ngoài miệng không nói, nhưng là hấn đối nàng yêu thương, nàng đối hấn ý lại, hai người sớm đã là một đôi.

Vậy, vì sao nàng không thể gật đầu đáp ứng gả cho hấn?

Bởi vì, nàng quá sợ hãi.

Trước kia bị lừa gạt, lòng nàng chảy máu đầm đìa, nàng sợ hãi có một ngày hấn sẽ thay đổi, sẽ không còn bộ dáng ôn nhu như lúc này, sẽ trở thành một kẻ tâm ngoan độc địa lãnh khốc xé rách lòng của nàng.

Cho nên, nàng thà rằng giống như hiện tại. Không cần danh phận, để có một ngày, hẳn không còn bộ dáng này, ít nhất nàng có thể nói với bản thân mình, đó là bởi vì, hẳn không còn cần nàng. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Môn Chủ Đùa Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Bây giờ, không chỉ có sai sứ ra ngoài tìm Hoa Nhan Hi, mà người của Hoa gia cũng đi cùng, ngay cả Hoa Nguyên Huy Nhất, Hoa phu nhân và Hoa Nhan Xảo cũng cùng tìm kiếm Hoa Nhan Hi.

"Các vị, xin hỏi mọi người có nhìn thấy nữ nhân này hay không?" Nhóm người được phái đi Đỗ Khang rượu trang đến từng người đang xếp hàng trước cửa hỏi.

"Không có."

"Nàng đẹp quá."

"Đúng vậy, nàng thật sự đẹp quá. . . . . Bức họa này cho ta có được không?"

Bọn họ nghe được đủ mọi đáp án, thế nhưng chỗ mà Hoa Nhan Hi dừng lại, vẫn không có một chút tin tức.

Đương nhiên, bọn họ vẫn là bám riết không tha tiếp tục dò hỏi.

"Xin hỏi mọi người có từng thấy qua nữ nhân này hay không?"

"A, là nàng!" Một đôi vợ chồng trung niên đang xếp hàng mua thuốc rượu đột nhiên kêu to? Chúng ta nhận ra nàng!"

"Nàng ở nơi nào?" Một đám người vội vàng chạy tới, cùng kêu lên hỏi.

"Chúng tôi gặp được của nàng ở cung Cửu Hoa." Đôi vợ chồng trung niên một năm một mười đáp." Không biết bây giờ nàng còn ở đó hay không? Chúng tôi cực kỳ cảm tạ nàng!"

"Cửu Hoa cung?" Không chỉ bọn họ mà ngay cả những người xếp hàng gần đó cũng há hốc mồm."Cửu Hoa cung không phải là nơi đi vào thì không ra được hay sao?"

Vậy người mà bọn họ nhìn thấy rốt cuộc là người hay là. . . . .

"Chàng. . . . . Chàng không thể vui về sao?" Từ khoảng khắc hẳn xoay người rời đi, Hoa Nhan Hi vẫn cảm thấy thực có lỗi với hẳn.

Mà hẳn, sau khi xoay người rời đi, mãi cho đến đêm khuya đều không trở về phòng. Nàng sốt ruột hỏi nơi hẳn vẫn thường đi, thế mới biết hẳn đang ở phòng luyện đan.

Hoa Thiếu Khanh đối mặt lò thuốc, không quay đầu."Nàng cũng biết ta không vui?" .

"Ta. . . . ." Tâm Hoa Nhan Hi đột nhiên tràn đầy đau thương ."Ta ở chung với chàng lâu như vậy, đương nhiên biết chàng không vui." Nàng vẫn cố mỉm cười."Chàng không vui về thì thôi, dù sao không cưới ta cũng không phải chuyện gì đáng ngại."

"Không phải chuyện gì đáng ngại? Nàng thật sự nghĩ như vậy? Hi nhi, nói thật cho ta biết đi." Hoa Thiếu Khanh tuy vẫn đưa lưng về phía nàng, hai tròng mắt cũng không đặt ở lò lửa, tâm mất hoàn toàn mơ hồ.

"Thật sự không quan trọng, dù sao chúng ta không quá thân thuộc. . . ." Hoa Nhan Hi ra về thoải mái, lại không biết câu này đã làm tổn thương tâm hẳn ."Chúng ta không quá thân? Lời này mà nàng cũng nói được sao?" Hoa Thiếu Khanh đột nhiên quay đầu, ánh mắt thâm sâu khóa chặt nàng, bên môi dương lên đường cong đầy nghi ngờ ."Hi nhi, trái tim của ta vẫn luôn rộng mở đối với nàng, còn nàng thì sao?"

Hoa Nhan Hi lại ngắt ra."Ta. . . . ." Nàng là đã hăm quá sâu, mới có thể sợ hãi. . . . .

Ta vẫn cho là, tâm của nàng đặt trên thân ta, nếu không nàng sẽ không làm nhiều chuyện cho ta như vậy. Hóa ra đó là ta tự hoang tưởng. . . . . Nàng có thể làm nhiều chuyện cho ta như vậy, là vì căn bản nàng không có chỗ nào có thể đi, không có người để có thể dựa vào, ta chỉ là đan dược để nàng bỏ khuyết tịch mệnh và trị liệu đau thương, sau khi nàng dùng xong, sẽ rời đi, phải không?" Gương mặt Hoa Thiếu Khanh khắc sâu đau khổ.

"Không. . . . ."Hoa Nhan Hi đột nhiên lắc đầu, không thể tin được nhìn hẳn." tại sao chàng có thể nghĩ như vậy?"

"Là nàng nói chúng ta không quá thân quen, không phải sao?" Hoa Thiếu Khanh cười cực kỳ khó coi. "Ta tại sao có thể nghĩ như vậy? Là nàng bức ta nghĩ như vậy?"

Hoa Nhan Hi sững sờ nhìn nam nhân trước mắt, nhìn hần như con dã thú đang cuồng loạn vì bị thương, trong lòng trào dâng khổ sở. "Ta. . . . . Không phải. . . . . Ta không phải cố ý nói như vậy, ta chỉ là. . . . ."

"Nàng rõ ràng là cố ý, không phải sao? Nàng biết rõ ràng rằng đó không phải sự thật, vì sao còn nói như vậy?" Hoa Thiếu Khanh lạnh lùng nhìn nàng, trong mắt chứa ánh nhìn không thể tha thứ. "Không phải ta chỉ là công cụ để nàng trị liệu vết thương lòng sao?"

"Không phải! Không phải như thế. . . . ." Hoa Nhan Hi có chút vội vàng, nước mắt sáng trong cũng vì thế mà tràn ra. "bởi vì ta quá sợ hãi. . . . ."

"Quá sợ hãi cái gì?" Hoa Thiếu Khanh chuyên chú nhìn những giọt nước mắt trên đôi mắt đẹp của nàng.

"Ta quá sợ hãi sẽ mất đi chàng. . . . ."Đột nhiên Hoa Nhan Hi lao thẳng vào trong ngực hắn, dùng hết khí lực toàn thân ôm lấy hắn. "Ta không muốn mất đi chàng, cho nên thà rằng cứ như vậy. . . . ."

"Vì sao nàng cho rằng sẽ mất đi ta? Ta vẫn ở ngay bên cạnh nàng, chưa từng rời đi, không phải sao?" Hoa Thiếu Khanh khó hiểu nhướn cao tuấn mi, vươn ra cánh tay trắng kiện dùng lực ôm lấy nàng hồi lâu nàng vẫn run rẩy không thôi.

"Vì quá đẹp. . . . . Cho nên sợ hãi. . . . ." Đôi mắt Hoa Nhan Hi tràn ngập nước. "Chàng còn nhớ rõ chuyện ta đã từng nói về muối muối và mẹ kế của ta không? Ta cũng đối với họ rất tốt, nhưng là họ lại vứt bỏ ta. . . . . Mất đi họ, ta chỉ là khổ sở không thôi; nếu là mất đi chàng, ta nhất định sẽ điên mất. . . . ."

"Nàng nghĩ ta giống như bọn họ? !" Hoa Thiếu Khanh không dám tin nhìn nàng, khó có thể tưởng tượng nàng lại có thể suy nghĩ vớ vẩn như vậy. "Hi nhi, nếu như ta thật sự phụ người trong thiên hạ, cũng không bao giờ phụ nàng?"

Nghe vậy, Hoa Nhan Hi kinh ngạc khó có thể nhúc nhích.

Hắn nói sự thật? Hắn không lừa gạt nàng?

"Nàng còn đang hoài nghi ta sao?" Hoa Thiếu Khanh dương lên khóe môi, con ngươi đen giống như nhìn thấu tâm sự của nàng.

"Không. . . . ."Hoa Nhan Hi hơi lay động hai tay. "Ta chỉ là. . . . ."Nàng chỉ là không có biện pháp tin tưởng, tất cả đều hoàn hảo như thế. . . . .

"Không có chỉ là." Hoa Thiếu Khanh tiếp tục. "Hi nhi, nàng rốt cuộc có tin ta hay không?"

"Tin." Hoa Nhan Hi nhẹ nhàng gật đầu, chủ động hôn lên môi mỏng của hắn. "Chàng nói cái gì ta cũng tin. . . . ."

Nam nhân này từ trước vẫn ám chỉ với nàng, thậm chí dùng hết các phương pháp để đối xử tốt với nàng, nàng còn có thể không tin sao?

Giống như hắn nói, hắn không phải là người giống như muối muối và mẹ kế, nàng làm sao có thể nhất gan, có thể sợ hãi như vậy, làm sao có thể ích kỷ mà đem hắn so sánh với bọn họ chứ?

Hắn đối với nàng rất tốt, cho tới bây giờ nàng không cần nghi ngờ điều này

"Hi nhi. . . . ."Môi nóng giao nhau, Hoa Thiếu Khanh bị động trở thành chủ động, kích động hút cánh môi mềm mại của nàng.

"A. . . . ."Môi hai người khê đung, thân thể lập tức cũng quấn cùng một chỗ, không thể tách rời, điên cuồng mà an ủi. . . . .

"Khanh, chàng có biết vợ chồng son là gì không?" Triền miên qua đi, Hoa Nhan Hi giống như mèo con dựa vào trong lòng hắn. "Đương nhiên biết." Hoa Thiếu Khanh tà tà nhún mày. "Sao vậy, nàng muốn. . . . ."

"Đúng vậy." Hoa Nhan Hi hưng trí bùng bùng nghịch tặc của hắn, sau đó đem sợi tóc của hai người quấn chung một chỗ. "Tốt, chúng ta hiện tại là vợ chồng son rồi."

"Hi nhi. . . . ."Hoa Thiếu Khanh chấn động, khó lòng kiềm chế lần nữa hôn lên môi thơm của nàng đã sớm bị hắn hôn đến sưng đỏ. Tình cảm cuồng dã của hai người lại một lần nữa mãnh liệt dâng lên.

Trong ánh lửa cô đơn, bọn họ chính thức thành vợ chồng son. . . . .

"Có người tới chơi!"

Sáng sớm, lúc Hoa Nhan Hi và Hoa Thiếu Khanh còn đang say giấc nồng, lại có người hầu đến gõ cửa phòng ngủ của bọn hắn.

"Mau dậy đi !" Hoa Nhan Hi lại một lần nữa phụ giúp Hoa Thiếu Khanh, lần nào có người đến hắn cũng không chịu dậy. "Có người tìm chàng, chàng mau đi ra, sau đó ta sẽ đến." ta không cần. "Hoa Thiếu Khanh lẩm bẩm một tiếng, làm nàng vội muốn chết, hắn có chết cũng không chịu rời khỏi chiếc giường đáng yêu này.

Sao lại có nam nhân thích ngủ nướng như vậy? Hoa Nhan Hi thở dài một hơi, nói với nô bộc bên ngoài: "ngươi bảo khách bên ngoài chờ một chút, cung chủ rất nhanh sẽ ra !"

“khách bên ngoài muốn tìm không phải cung chủ, mà là phu nhân!"

Nô bộc nói những lời này không chỉ để cho Hoa Nhan Hi nhảy dựng lên, mà ngay cả Hoa Thiếu Khanh đang ở trên giường cũng lập tức nhảy dựng lên, bộ dáng tỉnh táo, cùng với bộ dáng ngủ nướng vừa rồi, hoàn toàn giống như là hai người!

Rốt cuộc là ai đến nơi này tìm nàng?

"Tỷ tỷ."

Lúc Hoa Nhan Hi đến Hoa Nhan Xảo đứng ở trước mặt vô cùng thân thiết gọi, nàng khó có thể tin, gạc nhiên mở to đôi mắt đẹp.

"Ta rốt cuộc tìm được tỷ rồi."Hoa Nhan Xảo hưng phấn xông tới ôm cổ nàng.

Hoa Nhan Hi co rúm lại, sau đó nhẹ nhàng dựa sát vào nam nhân đang đứng phía sau bảo vệ nàng. "Nhan Xảo, làm sao muội có thể tới nơi này tìm ta?"

"Bởi vì. . . . . Bởi vì. . . . ."Hoa Nhan Xảo tham lam nhìn nam nhân tuấn mỹ đứng đằng sau Hoa Nhan Hi. "Hắn là ai vậy? Tỷ có muốn giới thiệu với ta hay không?"

Kỳ thật là, nàng chạy tới trước khi mọi người đến, dụng ý là muốn xác định xem Hoa Nhan Hi rốt cuộc có phải ở trong này hay không, thuận tiện diệt trừ nàng trước. Hiện tại nhìn thấy nam nhân hoàn mỹ sau lưng nàng, nàng ta đột nhiên cải biến tâm ý.

"Hắn sao?" Hoa Nhan Hi cười cứng ngắc, lòng bàn tay không ngừng đổ mồ hôi."Hắn là tướng công của ta, cung chủ Cửu Hoa cung, Hoa Thiếu Khanh."

May mắn có hắn ở sau chống đỡ nàng, nếu không nàng thật sự khó có thể đứng vững.

"A?" Đến bây giờ, Hoa Nhan Xảo không nghĩ tới Hoa Thiếu Khanh lại như vậy. "Hắn không phải là người có tâm địa độc ác sao? Tỷ tỷ, ngươi làm sao có thể cùng hắn. . . . ."

"Hắn một chút cũng không độc ác. Hắn đối ta rất tốt, ta ở trong này cực kỳ hạnh phúc." Hoa Nhan Hi mỉm cười, nụ cười tuy nhạt nhẽo nhưng lại tràn đầy hạnh phúc chân thật.

"A?" Hoa Nhan Xảo lần này lại càng kinh ngạc. Nàng rõ ràng là muốn Hoa Nhan Hi đến nơi này chịu chết, vì sao Hoa Nhan Hi có vận khí tốt như vậy, gặp được nam nhân thượng đẳng như vậy, trải qua sinh hoạt không thua gì hoàng cung? Nàng không phục!

"Muội muội, muội làm sao vậy?" Hoa Nhan Hi dù sao cũng là thiện lương, tuy đã từng bị Hoa Nhan Xảo làm tổn thương nhưng nội tâm vẫn là tràn đầy tình thương đối với Hoa Nhan Xảo.

"Tỷ tỷ, làm sao tỷ có thể gả cho hắn? Tỷ phải vào cung gả cho hoàng thượng mà!" Hoa Nhan Xảo tâm niệm lại biến, muốn để cho Hoa Nhan Hi tiến cung, chính mình ở tại chỗ này.

"Ta. . . . ." Hoa Nhan Hi dừng một chút, đối với Hoa Nhan Xảo mỉm cười."Ta không tiến cung gả cho hoàng thượng. Nhan xảo, muội giúp ta tiến cung gả cho hoàng thượng đi?"

Hoa Nhan Xảo vội vàng vung tay cự tuyệt nói, "Ta không thể vào cung gả cho hoàng thượng ! Bộ dáng của ta và tỷ không giống nhau, lập tức đã bị nhận rõ rồi !"

Nói xong, ánh mắt nàng lại nhìn không được liếc nhìn Hoa Thiếu Khanh. Uh, chính là hắn. Tiến cung còn phải cùng nhiều nữ nhân tranh đoạt, chỉ cần có thể thuận lợi được hắn thương yêu, thì sau này cuộc sống của nàng cũng sẽ không sao !

"Làm sao có thể không giống? Chúng ta rõ ràng cùng là phụ thân sinh." Hoa Nhan Hi lộ ra tươi cười ôn nhu. "A? Phụ thân, nương nương?" Sao mà nàng vừa mới nhắc tới, bọn hắn liền xuất hiện? Phía sau có nhiều quan gia như vậy. . . . . Bọn họ là tới mang nàng đi à?

"Nhan Hi, ta có thể tìm thấy con rồi !" Hoa Nguyên Huy Nhất xúc động sắp rơi nước mắt.

"Hoa cô nương, nhanh theo chúng ta đi đi." Một đám quan gia nhìn đến Hoa Nhan Hi, lập tức kích động nói. Tìm hết nam đến bắc, bọn hắn rốt cuộc nhìn thấy chính chủ rồi !

“Gấp như vậy làm gì?" Chủ nhân Hoa Thiếu Khanh một mực im lặng rốt cuộc mở miệng rồi. Hắn mỉm cười đi lên trước, tầm mắt của mọi người lập tức bị sức quyến rũ mê trên người hắn cuốn hút. "Mọi người đều mệt mỏi rồi, trước hết nghỉ ngơi một chút đi. Chuyện tiến cung, mai kia bàn lại. . . . . Quan gia, các ngươi nói như thế nào?"

“Được, được, được. " Một đám sai sứ nhìn phong thái của Hoa Thiếu Khanh, vậy mà khó có thể cự tuyệt thỉnh cầu của hắn, liên tiếp gật đầu.

Vì sao bọn họ sẽ không tự chủ được gật đầu như vậy? Chính họ cũng buồn bức không thôi. Bọn họ chỉ biết là, nhìn đến nam nhân này, bọn họ liền có một loại cảm giác giống như nhìn thấy hoàng thượng. . . . .

"Chàng nói, vì sao Nhan Xảo đột nhiên biến thành như vậy? Trước đây, nàng ấy rất muốn gả cho hoàng thượng, vì sao hiện tại lại biến thành như vậy? Ta thật sự không hiểu. . . . ." Hoa Nhan Hi từ lúc nhìn thấy Hoa Nhan Xảo xong, luôn cảm thấy nôn nóng, khó có thể tự thoát khỏi.

"Nàng sẽ biết ." Hoa Thiếu Khanh vỗ về mái tóc đẹp của nàng ."Hi nhi, đừng buồn bực, nàng sẽ vượt qua những chuyện không thoải mái này sớm thôi ."

"Thật sao?" Ánh mắt sầu lo của Hoa Nhan Hi nhìn hần, vẫn không xác định được mình có năng lực này hay không . Dù sao nàng đã sống cùng Nhan Xảo nhiều năm, vì Nhan Xảo trả giá nhiều. . . . .

"Nhan Xảo muốn hẹn ta ra ngoài tán bộ nói chuyện phiếm, ta rất sợ . . . . . Ta không biết nàng ấy muốn nói gì với ta, ta không biết ta có nên đi hay không. . . . . Làm sao bây giờ?" Hoa Nhan Hi ưu phiền không thôi.

"Hãy tin tưởng chính mình, nàng sẽ làm được ." Khóe môi Hoa Thiếu Khanh tươi cười sâu xa tràn đầy ngụ ý ."Tin tưởng chính mình, Hi nhi. Chỉ cần nàng muốn, nàng đều có thể đạt được."

Bao gồm cả hần.

"Tỷ tỷ, van cầu tỷ tiến cung gả cho hoàng thượng có được không?" Hoa Nhan Xảo vừa thấy Hoa Nhan Hi, nước mắt đột nhiên lăn rơi xuống.

"A?" Hoa Nhan Hi thật không ngờ Hoa Nhan Xảo vừa thấy nàng liền rơi lệ, nhất thời chân tay luống cuống."Xảo nhi, đừng khóc. . . . . Làm sao vậy?"
"Ta. . . . . Ta..... đột nhiên phát hiện mình đã yêu Hoa cung chủ rồi. . . . ." Hoa Nhan Xảo quỳ xuống trước mặt nàng ." Xin tỷ tỷ, tặng Hoa cung chủ cho ta được không?"

Muốn đem Hoa Thiếu Khanh tặng cho muội muội? Trong đầu Hoa Nhan Hi hiện lên hình ảnh trước đây tỷ muội các nàng cùng một chỗ, nàng luôn là có đồ ăn ngon hay là đồ chơi tốt sẽ giữ cho Xảo nhi, chỉ cần nhìn Xảo nhi tươi cười, nàng sẽ có loại cảm giác thỏa mãn của người làm tỷ tỷ .

Nhưng, Thiếu Khanh, có thể nhường cho sao?

Không, không thể cho! Vô luận như thế nào, nàng sẽ không đem Thiếu Khanh tặng cho muội muội ! Thiếu Khanh là nam nhân của nàng, nàng phải bảo vệ nam nhân của nàng! Trong lúc Hoa Nhan Hi từ trong trầm tư lấy lại tinh thần, phát hiện đã không thấy bóng dáng của Hoa Nhan Xảo . Nói vậy, chắc là nàng ấy tưởng nàng đã cho phép, bỏ chạy đi tìm Thiếu Khanh của nàng.

"Thiếu Khanh --" Thiếu Khanh là của nàng!

Nàng đã nhìn thấu được mọi chuyện rồi ! Mặc kệ muội muội nghĩ như thế nào, nàng không thể đem Thiếu Khanh của nàng tặng cho muội muội được!

Quả nhiên không ra nàng dự liệu, Xảo nhi thật sự tìm đến Thiếu Khanh rồi ! Xảo nhi sẽ nói gì với Thiếu Khanh? Thiếu Khanh sẽ trả lời như thế nào đây?

Tuy nàng đã thấy rất rõ lòng mình, nhưng vào giờ phút này, nàng vẫn là không khỏi khẩn trương. . . . .

Gắt gao cắn môi dưới, Hoa Nhan Hi quyết định trốn đi, nhìn xem sự tình sẽ phát triển như thế nào.

"Tỷ tỷ nói nhường chàng cho ta rồi !" Hoa Nhan Xảo đối Hoa Thiếu Khanh lộ ra tươi cười kiều mỵ, thân thể cơ hồ muốn tựa vào lòng Hoa Thiếu Khanh . Không, nàng cũng không nói gì! Sao Xảo nhi có thể như vậy chứ! Hoa Nhan Hi khẩn trương cắn chặt răng, chờ đợi Hoa Thiếu Khanh phản ứng.

"Thật sao?" Hoa Thiếu Khanh nhướn cao tuấn mĩ."Nàng rất thích ta?"

Thiếu Khanh là đang quyến rũ Xảo nhi sao? Không, không đâu, nàng phải tin tưởng Thiếu Khanh. Thiếu Khanh yêu nàng, Thiếu Khanh sẽ không phụ nàng. . . . .

"Đúng vậy." Hoa Nhan Xảo thẹn thùng e lệ gật đầu."Tỷ tỷ muốn tiến cung, tỷ ấy muốn Nhan Xảo thay thế tỷ tỷ tới chiếu cố chàng, được không?"

Nàng sắp không thể hô hấp nổi rồi. . . . . Khuôn mặt Hoa Nhan Hi trắng bệch, trong lòng cầu nguyện Hoa Thiếu Khanh ngàn vạn lần đừng có gật đầu.

"Có quan trọng hay không ." Hoa Thiếu Khanh bên môi lộ ra mỉm cười tà mị ."Kỳ thật ta sớm thấy nàng yêu thích ta rồi, vì cảm tạ tình yêu của nàng đối với ta, ta đặc biệt tặng nàng một viên đan dược, ăn vào có thể giữ mãi nét thanh xuân."

sao có thể có loại dược này? Không không, Thiếu Khanh phải làm như vậy nhất định là có nguyên nhân, nàng phải tin tưởng chính mình, nàng phải tin tưởng hần. . . . .

"Cám ơn chàng . Ta đây ăn liền." Hoa Nhan Xảo cao hứng tiếp nhận viên đan dược kia nuốt vào, một lúc sau, thân thể bắt đầu co giật .

"A. . . . . Đau quá. . . . . Làm sao vậy? Vì sao toàn thân ta đều đau thế này?"

Hoa Nhan Hi trừng lớn đôi mắt, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

"Ài, hình như ta lấy nhầm dược rồi ." Hoa Thiếu Khanh tươi cười vô tội lại mê người ." Viên thuốc này ăn vào toàn thân co giật, thân thể sẽ không tự chủ được phải sau mười canh giờ mới có thể ngủ. . . . ."

"A. . . . . Nhanh lấy thuốc tới cứu ta!" Hoa Nhan Xảo càng không ngừng co giật, căn bản là không có biện pháp dừng lại. "Người nhanh lấy giải được lại đây. . . . ."

"Giải được? Không có." Hoa Thiếu Khanh bên môi tươi cười đầy tà mị. "Dù sao người co giật như vậy cũng không có vấn đề gì. Người có biết vì sao Hi nhi xinh đẹp như thế sao? Là bởi vì nàng trước kia không giúp người làm việc xấu đó."

"Người nói cái gì? !" Hoa Nhan Xảo một bên thống khổ, một bên hô.

"Cái này coi như là ta giúp Hi nhi lương thiện báo thù." Hoa Thiếu Khanh tuần mi nhíu lại. "Đúng rồi, ta quên nói với người, đời này ngoài Hi nhi ta sẽ không yêu nữ nhân khác. Cho nên. . . . . Thực xin lỗi, tình yêu của người đối với ta, ta không thể tiếp thu."

"A?" Hoa Nhan Xảo đau đến mức cả khuôn mặt đều đã biến dạng, không ngừng co giật, khó có thể ngừng lại, mãi cho đến mười canh giờ qua đi.

"Hi nhi, xuất hiện đi." Hoa Thiếu Khanh đột nhiên quay đầu, đối với Hoa Nhan Hi đang trốn ở một nơi bí mật gần đó tươi cười. "Nàng còn xem không đủ sao?"

Hoa Nhan Hi then thùng thẳng tiến vào trong lòng Hoa Thiếu Khanh, kích động không nói nên lời.

Hắn thật sự lựa chọn nàng! Sự tin tưởng của nàng là không có sai !

"Nha đầu ngốc, có vừa ý với biểu hiện của ta không?" Hoa Thiếu Khanh ôn nhu nhìn nàng về mặt phỉếm hồng, hôn một chút lên hai má phấn nộn như hoa sen của nàng.

"Rất vừa ý !" Hoa Nhan Hi chủ động hôn lên môi của hắn. "Đúng rồi, ta muốn nói rõ -- ta cũng không có nói muốn nhường chàng cho Xảo nhi nha! Ta là tuyệt đối sẽ không nhường chàng cho bất kì kẻ nào ! Ta tới, là muốn nói rõ cho chàng. . . . ."

"Ta biết." Hoa Thiếu Khanh tươi cười hiểu rõ. "Nếu là nàng quyết định buông tha ta, khẳng định sẽ không qua đây nhìn lên. Nếu nàng thật sự muốn đem ta tặng cho muội muội của nàng, thì nàng sẽ vụng trộm rời đi. . . ?"

"Làm sao mà chàng biết?" Hoa Nhan Hi kinh ngạc nhướn cao đôi mi thanh tú. Hắn đúng là đoán trúng tâm tư của nàng!

Đôi mắt Hoa Thiếu Khanh yên lặng nhìn nàng, tà mị sáng rọi, môi mỏng hơi hơi cong lên.

"Hi nhi, nàng thoải mái mở lòng với ta như thế, sao ta có thể đoán không ra chứ?"

HẾT.

Bạn đang đọc truyện *Môn Chủ Đùa Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.